

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE KOMISJI (UE) 2019/2092**z dnia 28 listopada 2019 r.****nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz biodiesla pochodzącego z Indonezji**

KOMISJA EUROPEJSKA,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,

uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1037 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej ⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 15,

a także mając na uwadze, co następuje:

1. PROCEDURA**1.1. Wszczęcie postępowania**

- (1) W dniu 6 grudnia 2018 r. zgodnie z art. 10 rozporządzenia podstawowego Komisja Europejska („Komisja”) wszczęła dochodzenie antysubsydyjne dotyczące przywozu do Unii Europejskiej („Unia”) biodiesla pochodzącego z Indonezji.
- (2) Komisja opublikowała zawiadomienie o wszczęciu postępowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽²⁾ („zawiadomienie o wszczęciu”).
- (3) Komisja wszczęła dochodzenie w następstwie skargi złożonej w dniu 22 października 2018 r. przez Europejską Radę Biodiesla („skarżący” lub „EBB”) w imieniu producentów reprezentujących 32 % całkowitej produkcji unijnej.

1.2. Środki tymczasowe

- (4) Dnia 14 sierpnia 2019 r. rozporządzeniem wykonawczym Komisji (UE) 2019/1344 ⁽³⁾ („rozporządzenie w sprawie celów tymczasowych”) Komisja nałożyła tymczasowe cła wyrównawcze na przywóz do Unii biodiesla pochodzącego z Indonezji.
- (5) Jak stwierdzono w motywie 13 rozporządzenia w sprawie celów tymczasowych, dochodzenie dotyczące subsydiowania i powstałej szkody objęło okres od dnia 1 października 2017 r. do dnia 30 września 2018 r. („okres objęty dochodzeniem” lub „OD”), a badanie tendencji mających znaczenie dla oceny szkody obejmowało okres od dnia 1 stycznia 2015 r. do końca okresu objętego dochodzeniem („okres badany”).

1.3. Dalsze postępowanie

- (6) Po ujawnieniu istotnych faktów i ustaleń, na podstawie których nałożono tymczasowe cła wyrównawcze („ujawnienie tymczasowych ustaleń”), EBB, rząd Indonezji („rząd Indonezji”) i wszyscy czterej indonezyjscy producenci eksportujący przedłożyli oświadczenia pisemne przedstawiające ich opinie w sprawie tymczasowych ustaleń.
- (7) Stronom, które wystąpiły z odpowiednim wnioskiem, umożliwiono przedstawienie swoich argumentów. W spotkaniach wyjaśniających uczestniczyli EBB, rząd Indonezji i wszyscy czterej indonezyjscy producenci eksportujący.
- (8) Komisja rozpatrzyła uwagi przedstawione przez zainteresowane strony i odniosła się do nich, jak przedstawiono w niniejszym rozporządzeniu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 176 z 30.6.2016, s. 55.⁽²⁾ Dz.U. C 439 z 6.12.2018, s. 16.⁽³⁾ Dz.U. L 212 z 13.8.2019, s. 1.

- (9) Komisja poinformowała wszystkie zainteresowane strony o istotnych faktach i ustaleniach, na podstawie których zamierza nałożyć ostateczne cło wyrównawcze na przywóz do Unii biodiesla pochodzącego z Indonezji („ostateczne ujawnienie”).
- (10) Po ostatecznym ujawnieniu EBB, rząd Indonezji i trzech z czterech indonezyjskich producentów eksportujących przedłożyli oświadczenia pisemne, zawierając w nich swoje opinie w sprawie ostatecznych ustaleń. Komisja zauważyła, że oświadczenia rządu Indonezji i dwóch producentów eksportujących były pod wszystkimi względami takie same, a w niniejszym rozporządzeniu uwagi te dotyczące ostatecznego ujawnienia zostaną podsumowane jako uwagi rządu Indonezji.
- (11) Stronom, które wystąpiły z odpowiednim wnioskiem, umożliwiono przedstawienie swoich argumentów. W przesłuchaniach po ostatecznym ujawnieniu uczestniczyli EBB, rząd Indonezji i dwóch z czterech indonezyjskich producentów eksportujących.
- (12) W uwagach dotyczących ostatecznego ujawnienia rząd Indonezji oraz dwaj producenci eksportujący stwierdzili, że ich prawo do obrony nie było przestrzegane, w szczególności w odniesieniu do obliczeń podcięcia cenowego oraz ujawnienia zainteresowanym stronom numerów kontrolnych produktu przemysłu Unii wykorzystywanych w obliczeniach, surowców stosowanych przez przemysł Unii w mieszankach oraz temperatury zablokowania zimnego filtru (CFPP) ⁽⁴⁾ w produktach sprzedawanych przez przemysł Unii.
- (13) Rząd Indonezji i dwóch z czterech indonezyjskich producentów eksportujących wystąpiło z wnioskiem o przesłuchanie w obecności rzecznika praw stron i przesłuchanie takie miało miejsce w dniu 14 października 2019 r.
- (14) Wszystkie powyższe kwestie zostały już omówione w ramach ostatecznego ujawnienia i wyjaśnione rządowi Indonezji podczas przesłuchań, które miały miejsce po wysłaniu ostatecznego ujawnienia.
- (15) Komisja rozpatrzyła uwagi przedstawione przez zainteresowane strony po ostatecznym ujawnieniu i odniosła się do nich, jak wyszczególniono w niniejszym rozporządzeniu.

1.4. Okres objęty dochodzeniem i okres badany

- (16) Wobec braku uwag dotyczących okresu objętego dochodzeniem i okresu badanego potwierdzono informacje przedstawione w motywie 13 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

2. PRODUKT OBJĘTY POSTĘPOWANIEM I PRODUKT PODOBNY

2.1. Argumenty dotyczące zakresu definicji produktu

- (17) Po opublikowaniu rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych Grupa Wilmar („Wilmar”), indonezyjski producent eksportujący, wystąpiła z wnioskiem, że jej wywóz frakcjonowanych estrów metylowych nie powinien być uważany za wywóz produktu objętego postępowaniem. Wilmar zauważył, że przedstawił ten wniosek w terminie, ponieważ znajduje się on w załączniku I do formularza kontroli weryfikacyjnej.
- (18) Wniosku tego nie zgłoszono jednak oddzielnie i dlatego nie został on odnotowany przez inne zainteresowane strony do czasu otrzymania uwag do rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (19) Komisja zauważyła, że ten sam wniosek został przedłożony podczas poprzedniego dochodzenia antydumpingowego dotyczącego przywozu biodiesla z Indonezji przez tego samego producenta eksportującego na podstawie tych samych informacji i został odrzucony zarówno w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych ⁽⁵⁾, jak i w rozporządzeniu w sprawie ceł ostatecznych ⁽⁶⁾ („pierwotne dochodzenie”).
- (20) W ramach przedmiotowego dochodzenia Komisja ponownie odrzuciła wniosek o wyłączenie wspomnianego produktu z tych samych trzech powodów, które określono w poprzednim rozporządzeniu antydumpingowym.

⁽⁴⁾ CFPP jest najniższą temperaturą, w której dana objętość (bio)diesla może przejść przez filtr standardowy. Daje to szacunkową najniższą wartość graniczną temperatury dla stosowania (bio)diesla.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 141 z 28.5.2013, s. 6, motywy 35 i 36.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 315 z 26.11.2013, s. 2, motywy 17–21.

- (21) Po pierwsze, frakcjonowane estry metylowe są estrami metylowymi kwasu tłuszczowego i można je wykorzystać do produkcji biodiesla. W tym sensie biodiesel zgłoszony do zastosowania innego niż jako paliwo można wykorzystać jako paliwo, ponieważ posiada takie same właściwości fizyczne i techniczne.
- (22) Po drugie, trudno jest odróżnić jeden ester metylowy kwasu tłuszczowego od innego bez analizy chemicznej w porcie przywozu.
- (23) Po trzecie, chociaż frakcjonowane estry metylowe nie spełniają wymogów normy europejskiej (EN 14214), można je mieszać z innymi biodieslami w celu uzyskania mieszanki spełniającej wymogi tej normy.
- (24) Wilmar zwrócił się do Komisji, aby potwierdziła, że zasadniczo frakcjonowane estry metylowe mogą być objęte procedurą zwolnienia z cła ze względu na końcowe przeznaczenie, pod warunkiem że przedsiębiorstwo może wykazać w sposób zadowalający przed krajowymi organami celnymi, że końcowym zastosowaniem frakcjonowanych estrów metylowych nie jest paliwo.
- (25) Komisja zauważyła, że zgodnie z rozporządzeniem Rady (UE) 2018/2069 ⁽⁷⁾ przyznane zostało zawieszenie cel podlegające dozorowi celnemu ze względu na przeznaczenie towarów w odniesieniu do części przywozu frakcjonowanych estrów metylowych. Zwolnienie to jednak dotyczy tylko cel autonomicznych Wspólnej Taryfy Celnej, nie naruszając przepisów dotyczących stosowania cel wyrównawczych. Komisja odrzuciła zatem wnioski o zwolnienie ze względu na przeznaczenie końcowe, jeżeli chodzi o stosowanie cel wyrównawczych.
- (26) Po ostatecznym ujawnieniu Wilmar ponownie wystąpił z wnioskiem o zwolnienie ze względu na końcowe przeznaczenie w odniesieniu do cel wyrównawczych nakładanych na jego wywóz frakcjonowanych estrów metylowych. Nie dostarczono żadnych nowych informacji ani nie podano powodów, dla których zwolnienie ze względu na przeznaczenie końcowe powinno zostać rozszerzone w celu zapewnienia zwolnienia z cel wyrównawczych, w związku z czym wniosek został odrzucony. Komisja nie znalazła żadnego uzasadnionego powodu wyłączenia frakcjonowanych estrów metylowych z zakresu produktu. Sam fakt, że frakcjonowane estry metylowe mogą być wykorzystywane przez Wilmar do innych zastosowań niż paliwo, nie oznacza, że taki rodzaj produktu musi zostać wyłączony z zakresu niniejszego dochodzenia.
- (27) Wobec braku innych uwag dotyczących zakresu definicji produktu Komisja potwierdziła wnioski przedstawione w motywach 31–37 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

3. SUBSYDIOWANIE

3.1. Wsparcie władz publicznych dla branży biodiesla poprzez bezpośrednie przekazanie środków finansowych za pośrednictwem Funduszu na rzecz Plantacji Palm Olejowych

3.1.1. Wkład finansowy

- (28) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Indonezji stwierdził, że Komisja nie udowodniła istnienia wkładu finansowego na rzecz producentów eksportujących.
- (29) Rząd Indonezji oraz wszyscy producenci eksportujący podnieśli, że Fundusz na rzecz Plantacji Palm Olejowych („OPPF”) jest finansowany wyłącznie poprzez pobieranie opłaty wywozowej od surowego oleju palmowego („CPO”) i produktów pochodnych, a w dużej mierze przez samych producentów biodiesla. Ponadto rząd Indonezji stwierdził, że opłata wywozowa jest uiszczana bezpośrednio przez producentów eksportujących na rzecz OPFF przed wywozem towarów. Według rządu Indonezji nie wycofuje się zatem żadnych środków pieniężnych z ogólnego budżetu państwa, a więc nie ma wkładu finansowego.
- (30) W tym względzie Komisja powtórzyła, że jak stwierdzono w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych w motywach 56–61, Agencja Zarządzająca Funduszem na rzecz Plantacji Palm Olejowych („Agencja Zarządzająca”) działa w charakterze organu publicznego w rozumieniu art. 2 lit. b) rozporządzenia podstawowego interpretowanego w związku z art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (i) rozporządzenia podstawowego oraz zgodnie z odpowiednim orzecznictwem WTO. W związku z tym środki wykorzystywane przez Agencję Zarządzającą stanowią środki publiczne.

(7) Dz.U. L 331 z 28.12.2018, s. 4.

- (31) Ponadto podczas wizyty weryfikacyjnej przeprowadzonej w obiektach rządu Indonezji Komisja starała się uzyskać i zweryfikować dowody na poparcie twierdzenia rządu Indonezji, że środki OPPF nie są częścią budżetu państwa. Rząd Indonezji nie mógł jednak przedstawić takich dowodów.
- (32) Zamiast tego rząd Indonezji przedstawił dowody wskazujące, że producenci eksportujący rzeczywiście zapłacili opłatę wywozową przed wywozem towarów. Nie mógł jednak dostarczyć żadnych wskazówek, że płatności te są dokonywane na specjalny rachunek OPPF, który byłby oddzielony od ogólnego budżetu państwa, co zapobiegałoby przekazywaniu płatności z tytułu opłaty wywozowej pobranej od CPO i jego produktów pochodnych do ogólnego budżetu państwa i wykorzystaniu ich do jakiegokolwiek innego celu uznanego za odpowiedni przez rząd Indonezji. Ponadto nic nie wskazuje na to, że OPPF posiada oddzielne rachunki do celów poboru opłat wywozowych od biodiesla i innych produktów (w tym CPO). Oznacza to, że fundusze, jakimi dysponuje Agencja Zarządzająca, nie są uzależnione od producentów eksportujących biodiesla, którzy w pierwszej kolejności uiścili opłatę, ponieważ rząd Indonezji mógł już gromadzić dochody publiczne poprzez nałożenie opłat wywozowych na inne produkty. Wobec braku dalszych dowodów prowadzących do przeciwnych wniosków Komisja potwierdziła ustalenia zawarte w motywie 64 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (33) Komisja zauważyła ponadto, że ani rząd Indonezji, ani żaden z producentów eksportujących nie zakwestionował zakwalifikowania OPPF jako podmiotu publicznego. W związku z powyższym oraz biorąc pod uwagę fakt, że rząd Indonezji nie przedstawił przekonujących dowodów prowadzących do przeciwnych wniosków, środki finansowe dostępne OPPF uznaje się za środki publiczne, a zatem środki pobrane z zasobów rządowych (takie jak obowiązkowa opłata wywozowa).
- (34) Rząd Indonezji i wszyscy producenci eksportujący stwierdzili ponadto, że Komisja popełniła błąd, analizując płatności OPPF oddzielnie, a nie w ramach płatności dokonywanych przez rząd przy zakupie biodiesla. Rząd Indonezji i wszyscy producenci eksportujący stwierdzili również, że Komisja błędnie określiła program jako dotację, podczas gdy powinien on być co najwyżej zakwalifikowany jako zakup towarów przez rząd za kwotę wyższą niż odpowiednie wynagrodzenie.
- (35) Z powodów przedstawionych poniżej Komisja odrzuciła twierdzenie, że oddzielnie rozpatrywała płatności dokonane przez OPPF oraz że program należy traktować jako zakup towarów (biodiesla) przez rząd Indonezji.
- (36) Komisja zauważyła, że rząd Indonezji nie kupuje biodiesla, który jest natomiast kupowany przez wybrane przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem (Pertamina i AKR). Rząd Indonezji, za pośrednictwem OPPF, nie nawiązał żadnych stosunków umownych dotyczących zakupu z producentami biodiesla oraz nie otrzymuje nic w zamian za środki pieniężne, które wypłaca producentom biodiesla. Faktu, że rząd Indonezji posiada jakiegokolwiek stosunki umowne z producentami biodiesla, nie zgłosiła też żadna z zainteresowanych stron podczas dochodzenia.
- (37) Obowiązujące prawodawstwo nakłada na dostawców biodiesla, którzy chcą uczestniczyć w tym programie, wymóg dostarczania estru metylowego oleju palmowego („PME”) podmiotom paliwowym (zob. motywy 45 i 46 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych), przedsiębiorstwom Pertamina lub AKR, które następnie mieszają go z mineralnym olejem napędowym w celu uzyskania oleju napędowego B20. Obowiązujące prawodawstwo daje producentom biodiesla uczestniczącym w tym programie prawo do otrzymania: a) płatności za biodiesel od przedsiębiorstw zajmujących się mieszaniem; i b) dodatkowych środków pieniężnych od OPPF. Producenci biodiesla nie mają żadnych innych zobowiązań umownych wobec rządu Indonezji ani OPPF poza obowiązkiem przestrzegania wymogu nałożonego zgodnie z odpowiednimi przepisami, za dopełnienie którego otrzymują rekompensatę. W przypadku braku jakichkolwiek wzajemnych zobowiązań umownych środki pieniężne wypłacone przez OPPF nie wchodzi zatem w zakres umowy o charakterze odpłatnym (takiej jak zakup biodiesla przez rząd w zamian za pewną cenę). Krótko mówiąc, rząd Indonezji nakłada na każdego producenta biodiesla uczestniczącego w programie wymóg sprzedaży określonych ilości biodiesla przedsiębiorstwom Pertamina lub AKR po konkretnej cenie (cenie referencyjnej mineralnego oleju napędowego) oraz zapewnia bezpośrednio producentom biodiesla dodatkowe fundusze. Chociaż celem i kontekstem programu jest zachęcanie do wykorzystywania biodiesla na rynku krajowym, rząd Indonezji nie kupuje bezpośrednio biodiesla, aby następnie wykorzystać go do celów rządowych lub odsprzedać na rynku. Rząd Indonezji wspiera raczej sprzedaż biodiesla poprzez zapewnienie dodatkowych funduszy producentom biodiesla, również w transakcjach z udziałem podmiotów prywatnych (takich jak AKR). Ani rząd Indonezji, ani producenci eksportujący nie przedstawili dowodów wskazujących, że przedsiębiorstwa Pertamina i AKR są organami publicznymi w tym względzie. Są to podmioty gospodarcze, które dobrowolnie uczestniczą w tym programie.

- (38) W związku z powyższym Komisja zbadała program w tym kontekście i stwierdziła, że wypłaty z OPPF dokonywane na rzecz producentów biodiesla nie mogą kwalifikować się jako należna płatność wynikająca z umowy kupna zawartej między rządem Indonezji a producentami biodiesla, lecz stanowią bezpośredni transfer środków finansowych, jak stwierdzono w motywie 69 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.
- (39) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji, Wilmar, PT Pelita Agung Agrindustri i PT Permata Hijau Palm Oleo (razem „Grupa Permata”) oraz PT Ciliandra Perkasa twierdzili, że płatności z OPPF nie można uznać za wkład finansowy. Według rządu Indonezji wynika to z faktu, że OPPF jest finansowany w wyniku pobierania opłaty wywozowej od oleju palmowego i jego produktów pochodnych, a zatem powinien być traktowany jako finansowany ze środków prywatnych.
- (40) Komisja zauważyła, że wniosek ten został już przedstawiony przez rząd Indonezji po przyjęciu środków tymczasowych i został rozpatrzony przez Komisję (motywy 30–33 powyżej). Strony nie przedstawiły nowych dowodów na poparcie swoich powtórzonych argumentów. Komisja potwierdziła zatem ustalenia sformułowane w tych motywach i w związku z tym odrzuciła ten wniosek.
- (41) Rząd Indonezji, PT Ciliandra Perkasa i Grupa Permata dodatkowo stwierdziły, że Komisja popełniła błąd, potwierdzając ustalenia, że środki pieniężne z OPPF są środkami publicznymi, a nie prywatnymi z powodów określonych w motywie 32. Według rządu Indonezji wynika to z obowiązujących przepisów rozporządzenia Ministra Finansów nr 133/2015 i rozporządzenia Prezydenta nr 66 w sprawie wymogu na 2018 r., a mianowicie, że 1) OPPF jest finansowany wyłącznie w drodze pobierania opłaty wywozowej oraz 2) że te środki finansowe są wykorzystywane wyłącznie do celów konkretnych wypłat, w tym wypłat dotacji dla producentów biodiesla.
- (42) Jak wyjaśniono w motywie 31 powyżej, podczas wizyty weryfikacyjnej Komisja zwróciła się do rządu Indonezji o przedstawienie dowodów dotyczących sposobu uwzględniania w budżecie płatności z tytułu opłaty wywozowej. Rząd Indonezji nie przedstawił żadnych dowodów na poparcie swojego twierdzenia, że środki finansowe OPPF nie stanowią części budżetu państwa.
- (43) W każdym razie powyższe nie ma znaczenia dla wniosku, że środki finansowe OPPF stanowią środki publiczne, jak wyjaśniono w motywie 63 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Środki są gromadzone w oparciu o obowiązkową opłatę wywozową. W związku z tym, w przeciwieństwie do sytuacji, w której podmioty prywatne swobodnie podejmują decyzję o gromadzeniu funduszy prywatnych w celu ich konkretnego wykorzystania, w przedmiotowym przypadku rząd Indonezji nakłada na niektórych producentów (w tym między innymi producentów biodiesla) obowiązek uiszczenia opłaty wywozowej.
- (44) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji, PT Ciliandra Perkasa, Grupa Permata oraz Wilmar twierdzili, że Komisja popełniła błąd, klasyfikując płatności OPPF jako dotację, podczas gdy należy zakwalifikować je jako zakup biodiesla. Według respondentów Komisja popełniła również błąd, twierdząc, że nie istnieje stosunek umowny między producentami biodiesla a OPPF. Na poparcie tego twierdzenia Wilmar przedłożył również kopie swoich umów zawartych z OPPF. Według rządu Indonezji płatności OPPF należy traktować jako zapłatę za zakup towarów (mianowicie biodiesla), ponieważ Pertamina jest przedsiębiorstwem państwowym, a zatem należy ją traktować jako jeden podmiot gospodarczy z rządem Indonezji, który jest ostatecznym nabywcą biodiesla.
- (45) Komisja uznała, że umowy powinny być zostać przedstawione uprzednio w celu przeprowadzenia właściwej weryfikacji. Nawet przyznając, że między OPPF a producentami biodiesla obowiązują umowy, Komisja zauważyła, że zgodnie z informacjami przekazanymi przez rząd Indonezji umowy te nie tworzą zobowiązania umownego producentów biodiesla względem OPPF. Jak wyjaśnił rząd Indonezji, umowy te jedynie ponownie nakładają na OPPF zobowiązanie prawne do zapłacenia różnicy między ceną uiszczaną przez przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniami a ceną referencyjną biodiesla po dostarczeniu biodiesla Pertamina przez odpowiedniego producenta. Co ważne, nigdzie w tych umowach nie stwierdzono, że rząd Indonezji dokonuje zakupów biodiesla oraz że płatności dokonywane są z tego powodu. Wręcz przeciwnie, obowiązująca umowa zawarta między OPPF a producentami biodiesla nie odnosi się do żadnego zakupu biodiesla dokonanego przez rząd Indonezji, lecz zawiera warunki, na podstawie których rząd Indonezji wypłaca producentom biodiesla tzw. środki finansowe na rzecz biodiesla. Dokładniej rzecz ujmując, umowy przewidują, że OPPF zapewnia producentom biodiesla finansowanie po dostarczeniu przez nich biodiesla jednemu z przedsiębiorstw zajmujących się mieszaniami oraz po zweryfikowaniu takiej dostawy.
- (46) Komisja zauważyła, że istnienie umów zawartych między OPPF a producentami biodiesla nie prowadzi do zmiany wniosku Komisji, że płatności OPPF stanowią dotację. Wynika to stąd, że jedynymi umowami zawierającymi wzajemne zobowiązania (tj. dostawa towarów i płatność ceny) są umowy obowiązujące między Pertamina a dostawcami biodiesla. W związku z tym Komisja odrzuciła to twierdzenie.

- (47) Z powodów przedstawionych poniżej Komisja uznała również, że stwierdzenie, zgodnie z którym Pertamina i rząd Indonezji powinny być traktowane jako jeden podmiot gospodarczy, nie może zostać przyjęte.
- (48) Jak wspomniano w motywach 53–54, poza faktem, że Pertamina jest przedsiębiorstwem będącym własnością państwa nie ma innych dowodów na to, że przedsiębiorstwo to jest organem publicznym i w związku z tym jest częścią rządu. Ponadto w swoim wniosku rząd Indonezji nie wspomniał, że Pertamina nie jest jedynym przedsiębiorstwem zajmującym się mieszaniem objętym wymogiem dotyczącym mieszania – w okresie objętym dochodzeniem (OD) temu samemu wymogowi podlegało również AKR. Jednocześnie AKR jest przedsiębiorstwem prywatnym, jak wyjaśniono w motywie 37 powyżej. Zarówno AKR, jak i Pertamina realizują wymóg dotyczący mieszania zgodnie z tymi samymi instrumentami prawnymi i w ramach tego samego systemu. W kontekście wymogu dotyczącego mieszania rząd Indonezji nie kupuje zatem biodiesla, chyba że uzna, iż AKR również należy uznać za część tego samego podmiotu gospodarczego.
- (49) W świetle powyższego Komisja podtrzymała swój wniosek, że Pertamina, mimo iż jest przedsiębiorstwem państwowym, działa jako podmiot gospodarczy kupujący biodiesel od jego producentów, aby mieszać go z mineralnym olejem napędowym i następnie sprzedawać.
- (50) Komisja podtrzymała zatem również swój wniosek, zgodnie z którym płatności dokonywane przez Agencję Zarządzającą OPPF stanowią dotację. Jak wyjaśnił rząd Indonezji, ani w mających zastosowanie przepisach, ani w umowach między OPPF a przedsiębiorstwami zajmującymi się mieszaniem nie istnieją wzajemne zobowiązania. W całym okresie obowiązywania wymogu dotyczącego mieszania jedyne wzajemne zobowiązania występują raczej między producentami biodiesla (zobowiązanymi do dostarczania biodiesla) a przedsiębiorstwami zajmującymi się mieszaniem (zobowiązanymi do płacenia ceny). Zdaniem Komisji Agencja Zarządzająca OPPF wypłaca zatem pieniądze, nie oczekując niczego w zamian. W związku z tym wypłaty ze strony OPPF kwalifikują się jako dotacje.
- (51) Wilmar, Grupa Permata i PT Ciliandra Perkasa stwierdzili również, że Pertamina, będąca w całości własnością państwa, powinna być uważana za podmiot publiczny. Żaden z respondentów nie przedstawił dowodu na potwierdzenie swoich argumentów.
- (52) Komisja stwierdziła, że jeżeli Pertamina miałaby zostać uznana za organ publiczny do celów niniejszego dochodzenia (zakup biodiesla wspólnie z Agencją Zarządzającą OPPF), rząd Indonezji powinien był zgłosić ten wniosek na wczesnym etapie procesu dochodzenia i poinstruować Pertamina, aby współpracowała i uczestniczyła w dochodzeniu.
- (53) Komisja uznała, że własność państwa sama w sobie nie jest równoznaczna z pojęciem „organu publicznego”. Jak już wyjaśniono w motywie 55 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, Organ Apelacyjny WTO w sprawozdaniu pt. „US-Anti-Dumping and Countervailing Duties (China)” („USA – cła antidumpingowe i wyrównawcze (Chiny)”) ustalił, że termin „organ publiczny” oznacza podmiot, który „posiada, wykonuje lub któremu powierzono uprawnienia władzy publicznej”⁽⁸⁾. Zwykle formalne znamiona kontroli (takie jak własność państwa) są niewystarczające do ustalenia istnienia organu publicznego⁽⁹⁾.
- (54) Żadna ze stron nie uzasadniła swoich twierdzeń, omawiając szczegółowo sposób, w jaki Pertamina powierzono uprawnienia władzy publicznej. Komisja zauważyła, że Pertamina, podobnie jak AKR, musi wypełniać zobowiązania wynikające z wymogu dotyczącego mieszania. Spełnienie wymogu prawnego nie oznacza jednak, że podmiotowi powierzono uprawnienia władzy publicznej. Ponadto Pertamina (podobnie jak AKR) po prostu kupuje biodiesel i nie odgrywa żadnej roli w wypłacie dotacji na rzecz producentów biodiesla.
- (55) Ponadto Komisja zauważyła, że AKR, przedsiębiorstwo prywatne, jest również objęte tym samym wymogiem i ma takie same zobowiązania jak Pertamina. Gdyby kierowano się zapewnieniami respondentów, Komisja nie miałaby innego wyjścia, jak tylko stwierdzić, że AKR również jest organem publicznym, któremu powierzono uprawnienia władzy publicznej. Wbrew własnemu rozumowaniu, żaden z respondentów nie przedstawił jednak takiego argumentu. W rzeczywistości strony nie wspominają, na jakiej podstawie twierdzenie dotyczące wspólnego zakupu biodiesla przez Pertamina i OPPF można pogodzić z systemem mającym zastosowanie do AKR będącego własnością prywatną. W związku z powyższym Komisja odrzuciła ten argument.

⁽⁸⁾ Sprawozdanie Organu Apelacyjnego, „USA – Ostateczne cła antidumpingowe i wyrównawcze nałożone na niektóre produkty pochodzące z Chin”, WT/DS379/AB, 11 marca 2011 r., pkt 317. Zob. również sprawozdanie Organu Apelacyjnego, „USA – Środki w zakresie ceł wyrównawczych nałożonych na niektóre produkty pochodzące z Chin”, WT/DS437/AB/RW, przyjęte w dniu 16 lipca 2019 r., pkt 5.96.

⁽⁹⁾ Sprawozdanie Organu Apelacyjnego, „USA – Ostateczne cła antidumpingowe i wyrównawcze nałożone na niektóre produkty pochodzące z Chin”, WT/DS379/AB, 11 marca 2011 r., pkt 318.

- (56) Ponadto Wilmar twierdził, że nawet gdyby Pertamina nie została uznana za organ publiczny, rząd Indonezji powierzył przedsiębiorstwom zajmującym się mieszaniem zakup biodiesla w imieniu rządu i wyznaczył je do tego celu lub powierzył dostawcom biodiesla sprzedaż biodiesla przedsiębiorstwom zajmującym się mieszaniem lub wyznaczył ich do tego celu. Wilmar nie dostarczył żadnego dowodu na potwierdzenie swych twierdzeń. Dostępne dowody wskazują natomiast, że w okresie objętym dochodzeniem istnieje program, w którym dobrowolnie uczestniczą przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem i producenci biodiesla w sytuacji, gdy rząd Indonezji nakłada określone wymogi dotyczące mieszania i podejmuje interwencje finansowe w celu zmniejszenia obciążenia wynikającego z wymogu dotyczącego mieszania.
- (57) Komisja zauważyła, że samo istnienie obowiązku mieszania nakłada zobowiązanie prawne do zakupu biodiesla, ale nie oznacza, że rząd Indonezji dokonuje zakupu biodiesla na rynku. Rząd Indonezji jedynie określa wartość procentową PME, jaka ma być zawarta w mieszankach z mineralnym olejem napędowym. Rząd Indonezji nie kupuje PME ani nie zamierza go kupować.
- (58) W związku z tym Komisja odrzuciła również ten argument.

3.1.2. Korzyść

- (59) Wszyscy producenci eksportujący utrzymywali, że nawet jeżeli Komisja słusznie zakwalifikowała płatności otrzymane przez OPPF jako dotację, popełniła błąd, uznając że istnieje korzyść.
- (60) Podsumowując, producenci eksportujący stwierdzili, że ponieważ OPPF jest finansowany wyłącznie z opłaty wywozowej uiszczanej m.in. przez producentów biodiesla, ci ostatni nie odnoszą korzyści, ponieważ wpłacają do funduszu więcej niż z niego otrzymują. Według producentów eksportujących OPPF jest finansowany ze środków prywatnych i dlatego Komisja powinna była odliczyć kwotę wpłaconą na rzecz OPPF na poziomie grupy. Ponadto producenci eksportujący stwierdzili, że Komisja powinna odliczyć kwotę opłaty uiszczanej za wywóz każdego produktu, który jej podlega, a nie tylko kwotę opłaty uiszczanej za wywóz biodiesla.
- (61) Z powodów przedstawionych poniżej Komisja nie zgodziła się z tym stwierdzeniem.
- (62) Po pierwsze Komisja zauważyła, że wszystkie przedsiębiorstwa uczestniczące w łańcuchu wartości CPO, w tym producenci biodiesla, są zmuszone do uiszczenia opłaty z racji rozporządzenia. Podobnie jak w przypadku ogólnego opodatkowania przedsiębiorstwa działające w łańcuchu wartości CPO nie mają żadnej swobody decydowania, czy wnieść wkład na rzecz OPPF, czy nie, a zatem niewłaściwe jest twierdzenie, że OPPF jest finansowany ze środków prywatnych. OPPF jest raczej finansowany w wyniku zwykłej działalności rządu Indonezji polegającej na poborze dochodów podatkowych i publicznych. W rzeczywistości rząd Indonezji nie przedstawił dowodów wskazujących, że przychody uzyskane z opłaty wywozowej są bezpośrednio rozliczane na specjalnym rachunku OPPF, a nie w ogólnym budżecie państwa. Zatem odliczenie opłat wywozowych płaconych przez producentów biodiesla w celu ustalenia istnienia korzyści byłoby równie niewłaściwe jak odliczenie wszystkich podatków płaconych przez beneficjentów.
- (63) Po drugie Komisja zauważyła, że w każdym razie twierdzenie, iż producenci biodiesla wpłacili do OPPF więcej niż otrzymali, jest niezgodne z faktami. W rzeczywistości stwierdzenie to opiera się na całkowitej opłacie wywozowej uiszczanej na poziomie grupy i w odniesieniu do wszystkich produktów objętych opłatą wywozową. Biorąc jednak pod uwagę samą tylko opłatę wnoszoną przez producentów eksportujących (indywidualnie, a nie w ramach grupy) z tytułu biodiesla, kwoty wpłacone na rzecz OPPF są niższe niż kwoty otrzymane w ramach wypłaconych przez OPPF dotacji.
- (64) Rząd Indonezji i producenci eksportujący Wilmar, Grupa Permata i PT Ciliandra Perkasa stwierdzili ponadto, że Komisja błędnie uznała, iż program ten przynosi korzyść producentom biodiesla. Wynika to z faktu, że w przypadku braku płatności OPPF przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem byłyby zmuszone do zakupu biodiesla po cenie referencyjnej biodiesla. Producenci biodiesla otrzymaliby więc taką samą kwotę środków pieniężnych, jaką otrzymują obecnie i w związku z tym nie znajdują się „w lepszej sytuacji”, niż mogłoby to mieć miejsce w innym przypadku.

- (65) Komisja nie zgodziła się z tym argumentem. Komisja stwierdziła, że prawidłowy scenariusz alternatywny nie zakłada, iż w przypadku braku OPPF przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem płaciłyby cenę referencyjną biodiesla. Jednym z celów polityki OPPF i głównym celem wymogu dotyczącego mieszania jest wspieranie stosowania biodiesla w Indonezji (zamiast stosowania mineralnego oleju napędowego). W związku z tym, że cena mineralnego oleju napędowego jest zazwyczaj niższa od ceny biodiesla, rząd Indonezji interweniuje w celu ułatwienia sprzedaży biodiesla przez producentów biodiesla. Jednocześnie płatności te przyczyniają się do spełnienia obowiązkowych wymogów dotyczących mieszania. Samo istnienie programu OPPF pokazuje, że w normalnych warunkach rynkowych cena referencyjna biodiesla, którą wykorzystuje się jako uzupełnienie transakcji zawieranych między Pertamina/AKR i producentami biodiesla, nie miałaby racji bytu. Bez wymogu dotyczącego mieszania przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem nie miałyby zatem żadnej motywacji do zakupu biodiesla. W przypadku braku OPPF i jego płatności sprzedaż biodiesla na rynku krajowym nie miałaby miejsca. Producenci biodiesla musieliby konkurować z producentami mineralnego oleju napędowego. Bez OPPF i programu ustanowionego przez rząd Indonezji producenci biodiesla nie otrzymywaliby dodatkowych funduszy wyrównujących do poziomu ceny referencyjnej biodiesla ustalonej przez rząd Indonezji.
- (66) Zdaniem Komisji, według właściwego scenariusza alternatywnego, producenci biodiesla znajdowaliby się w gorszej sytuacji niż w okresie objętym dochodzeniem i po nim. W przypadku producentów biodiesla wymóg dotyczący mieszania oznacza w praktyce przewidywalne i wiarygodne źródło dochodów poprzez sprzedaż gwarantowaną. Ponadto łączne przychody ze sprzedaży krajowej, tj. kwota zapłacona przez przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem oraz dotacja wypłacona przez OPPF, są określane *ex ante* przez rząd Indonezji, co skutecznie chroni dostawców biodiesla przed normalnymi wahaniami cen, z którymi musieliby się mierzyć na wolnym rynku, przy założeniu, że takie wahania miałyby miejsce.
- (67) W tym względzie Komisja również uznała, że obliczenia ceny referencyjnej za biodiesel płaconej niezależnym dostawcom nie odzwierciedlają popytu i podaży w normalnych warunkach rynkowych bez interwencji rządowej. Przedsiębiorstwo Pertamina, niezależnie od tego, czy odniosło korzyść, nie było skłonne płacić za biodiesel ceny referencyjnej, lecz jedynie niższą cenę. Ustalenie to zostało potwierdzone przez rząd Indonezji podczas wizyty weryfikacyjnej, w trakcie której wyjaśnił on, że gdyby Pertamina miała kupować biodiesel po cenie referencyjnej biodiesla, generowałaby straty. Oświadczenie to dowodzi, że w niezakłóconych warunkach rynkowych cena rynkowa biodiesla byłaby znacznie niższa niż obecnie ustalona przez rząd Indonezji cena referencyjna biodiesla.
- (68) Komisja wywnioskowała ze stwierdzenia rządu Indonezji, że żaden nabywca nie miałby możliwości – tak jak Pertamina – prowadzenia zyskowej działalności gospodarczej, gdyby cena biodiesla była ceną referencyjną ustaloną przez rząd Indonezji. W związku z tym albo w Indonezji nie sprzedawano by w ogóle biodiesla, a zatem producenci biodiesla nie mieliby przychodów, albo ceny biodiesla kształtowałyby się poniżej poziomu ustalonego przez rząd Indonezji. Ponieważ w Indonezji obowiązek mieszania jest ustanawiany i wdrażany przez rząd (zob. motywy 49 i 50 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych), ten pierwszy scenariusz jest bardzo mało prawdopodobny. Komisja uznała zatem, że w sytuacji braku analizowanego systemu najbardziej prawdopodobną alternatywą są niższe ceny biodiesla.
- (69) W szczególności Komisja zauważyła, że ceny referencyjne stosowane przez rząd Indonezji w celu ustalenia kwoty dotacji wypłaconej przez OPPF nie odpowiadają cenie rynkowej, ponieważ wzór do ich obliczenia nie jest oparty na niezakłóconej rzeczywistości rynkowej. Wynika to z faktu, że z jednej strony na całym rynku – wyższego i niższego szczebla – występują zakłócenia i w związku z tym nie może być on reprezentatywny dla zwyczajnych, konkurencyjnych warunków rynkowych. Z drugiej strony Komisja uznała, że kwota kosztów przetworzenia obliczona przez rząd Indonezji jako część wzoru zastosowanego do obliczenia ceny referencyjnej biodiesla (średnia cena krajowa CPO i dodana do niej opłata z tytułu przetworzenia w wysokości 100 USD za tonę) jest zbyt wysoka. Komisja zwerfikowała rzeczywiste koszty przetworzenia niektórych producentów eksportujących i zauważyła, że w obliczeniach rządu Indonezji koszty te są zawyżone. Rzeczywiste koszty przetworzenia wynosiły średnio od 60 do 80 USD za tonę w okresie objętym dochodzeniem ⁽¹⁰⁾.
- (70) W związku z tym, nawet gdyby Komisja przyjęła twierdzenie, że łączne płatności przedsiębiorstw zajmujących się mieszaniem i OPPF stanowią zapłatę ceny biodiesla, chociaż tak nie jest, Komisja musiałaby niemniej jednak uznać, że „cena” płacona dostawcom biodiesla jest zbyt wysoka.

⁽¹⁰⁾ Komisja zauważyła, że jeden producent eksportujący podał wyższe koszty przetworzenia w przypadku jednego ze swoich zakładów. Producent ten wyjaśnił, że wynika to stąd, iż zakład jest nowy, a amortyzacja ma znaczący wpływ na koszty. Wyjaśnił jednak ponadto, że koszty jego innych zakładów są bardziej reprezentatywne. Koszty te mieszczą się w przedziale podanym powyżej. W świetle powyższego Komisja nie uwzględniła tego kosztu, który jest jednak niższy niż koszty przetworzenia obliczone przez rząd Indonezji.

- (71) Komisja uznała w związku z tym, że istnienie programu stawia producentów biodiesla w lepszej sytuacji niż sytuacja, w której byłoby w innym przypadku, a zatem przynosi im korzyść.
- (72) Rząd Indonezji oraz wszyscy producenci eksportujący stwierdzili również, że nawet gdyby korzyść istniała, przechodziłaby ona w całości na przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem (Pertamina i AKR). Wynika to stąd, że producenci biodiesla przypuszczalnie uzyskują cenę rynkową biodiesla, natomiast przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem odnoszą korzyści z tytułu jego zakupu po niższej cenie (mianowicie po cenie referencyjnej mineralnego oleju napędowego).
- (73) Komisja nie zgodziła się z tym stwierdzeniem. Jak już omówiono w motywach 195–201 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, a także jak wspomniano w motywie 67, Komisja uznała, że w Indonezji nie istnieje rzeczywista cena rynkowa biodiesla, ponieważ rząd Indonezji reguluje i tym samym zakłóca cały łańcuch wartości CPO–biodiesel. W każdym razie Komisja zauważyła, że jedyna cena istniejąca na rynku jest ceną, którą płaciły przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem (mianowicie ceną referencyjną mineralnego oleju napędowego).
- (74) Jeżeli chodzi o stwierdzenie, że korzyść z programu odnoszą przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem, które ostatecznie płacą niższą cenę za nabywany przez nie biodiesel, Komisja zauważyła, że kwestia, czy przedsiębiorstwa Pertamina lub AKR (również) odnoszą korzyść z tego programu, nie jest przedmiotem niniejszego dochodzenia, gdyż przedsiębiorstwa te nie są producentami eksportującymi produktu objętego postępowaniem.
- (75) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń rząd Indonezji, PT Ciliandra Perkasa, Grupa Permata i Wilmar twierdzili, że Komisja popełniła błąd, uznając że OPPF przyznaje korzyść producentom biodiesla, ponieważ:
- a) scenariusz alternatywny wskazany przez Komisję jest nieprawidłowy w zakresie, w jakim stwierdza się w nim, że w przypadku braku OPPF producenci biodiesla otrzymaliby niższą cenę za swojego biodiesla. Według rządu Indonezji w przypadku braku OPPF i jakichkolwiek zobowiązań prawnych producentów do sprzedaży biodiesla na rynku krajowym, producenci biodiesla po prostu zmaksymalizowaliby swój zysk i sprzedawaliby na rynku eksportowym; oraz
 - b) koszt przetworzenia, który rząd Indonezji zastosował we wzorze do obliczenia ceny referencyjnej biodiesla, nie jest nadmierny, ponieważ uwzględnia koszty sprzedaży, koszty ogólne i administracyjne oraz zysk.
- (76) Komisja rozpatrzyła scenariusz alternatywny przedstawiony w ostatecznym ujawnieniu i opisany w motywie 65 powyżej. Komisja uznała jednak, że argument przedstawiony przez rząd Indonezji potwierdza również, że OPPF przyznaje korzyść producentom biodiesla. Argument rządu Indonezji opiera się na dwóch głównych elementach: 1) producenci biodiesla nie są prawnie zobowiązani do sprzedaży biodiesla na rynku krajowym; oraz 2) producenci biodiesla to racjonalnie działające podmioty gospodarcze dążące do maksymalizacji swoich zysków.
- (77) Komisja nie zakwestionowała tych dwóch elementów przedstawionych przez rząd Indonezji. Zdaniem Komisji fakt, że pomimo braku zobowiązania prawnego racjonalnie działające podmioty gospodarcze, takie jak producenci biodiesla, decydują się na udział w programie OPPF, jest empirycznym i bezspornym dowodem na to, że jest to dla nich najlepszy wariant prowadzenia działalności gospodarczej.
- (78) Jeżeli, jak utrzymywał rząd Indonezji, a Komisja nie miała powodu tego kwestionować, „prywatni producenci biodiesla (z których wielu przynależy do grup międzynarodowych) dążą do maksymalizacji rentowności” ⁽¹⁾, oznacza to, że przynależność do programu OPPF jest najbardziej opłacalnym sposobem prowadzenia działalności gospodarczej, jaki jest dla nich dostępny. W ramach każdego scenariusza alternatywnego sytuacja producentów biodiesla byłaby więc gorsza. Gdyby tak nie było, racjonalnie działający podmiot gospodarczy, wolny od jakichkolwiek ograniczeń prawnych, wybrałby tę bardziej opłacalną opcję i nie zdecydowałby się na uczestnictwo w programie.
- (79) W związku z tym Komisja stwierdziła, że producenci biodiesla znajdują się w lepszej sytuacji w ramach tego programu, niezależnie od scenariusza alternatywnego. Komisja potwierdziła zatem swój wniosek, że OPPF przyznaje korzyść producentom biodiesla.
- (80) W odniesieniu do twierdzenia rządu Indonezji, że koszty przetworzenia wykorzystane we wzorze do obliczenia ceny referencyjnej biodiesla nie są nadmierne, Komisja stwierdziła, iż jej zdaniem płatności ze strony OPPF na rzecz producentów biodiesla stanowią dotację i nie są częścią wynagrodzenia za zakup biodiesla. W opinii Komisji do celów ustalenia istnienia korzyści nieistotne było zatem, czy koszty przetworzenia były nadmiernie wysokie, czy nie.

⁽¹⁾ Uwagi dotyczące ostatecznego ogólnego dokumentu ujawniającego w imieniu rządu Republiki Indonezji, 14 października 2019 r., pkt 16.

- (81) W każdym razie, nawet gdyby Komisja miała przyjąć argumentację rządu Indonezji dotyczącą braku korzyści w niniejszej sprawie, ze względu na fakt, że płatności ze strony OPPF stanowią wynagrodzenie za zakup biodiesla, Komisja zauważyła, że kwota kosztów przetworzenia nie jest regularnie zmieniana i że została ustalona na poziomie 100 USD/t w dniu 21 marca 2016 r. Komisja przyznała, że rząd Indonezji twierdził podczas wizyty weryfikacyjnej, iż koszty przetworzenia są poddawane przeglądowi co roku. Komisja uznała jednak, że wynik takiego przeglądu nie odzwierciedla rzeczywistości rynkowej, ponieważ kwota kosztów przetworzenia jest wyższa od rzeczywistych kosztów poniesionych przez producentów biodiesla, jak wyjaśniono w motywie 69.
- (82) Rząd Indonezji stwierdził również, że uważa zakres kosztów przetworzenia zebranych przez Komisję za niereprezentatywny. W tym względzie Komisja zauważyła, że, po pierwsze, rząd Indonezji nie przekazał żadnych udokumentowanych informacji na poparcie swojego twierdzenia. Po drugie, Komisja zaobserwowała, że rząd zweryfikował te koszty podczas wizyt weryfikacyjnych przeprowadzonych w niektórych z obiektów producentów biodiesla. Dla zachowania przejrzystości, aby uzyskać te koszty, Komisja odliczyła wartość gliceryny wytworzonej w procesie rafinacji od CPO do biodiesla ⁽¹²⁾.
- (83) W świetle powyższego, nawet gdyby Komisja miała zaakceptować twierdzenie rządu Indonezji, że płatności ze strony OPPF stanowią zapłatę za zakup biodiesla, co nie jest prawdą, to wciąż istniałaby korzyść na rzecz producentów biodiesla. Nawet gdyby nie istniał wymóg dotyczący mieszania, producenci biodiesla nie otrzymaliby pełnej rekompensaty zapewnionej przez OPPF.
- (84) Wilmar twierdził ponadto, że ustalona cena referencyjna krajowego indonezyjskiego biodiesla odzwierciedla niezakłóconą dynamikę rynku i pozostaje z nią w ścisłym związku. Komisja zaobserwowała, że krajowy rynek biodiesla w Indonezji jest w całości regulowany: począwszy od ceny CPO po cenę biodiesla i popyt na ten produkt. Dostawcy biodiesla muszą sprzedawać konkretne ilości po konkretnej cenie wyliczonej zgodnie z ustalonym wcześniej wzorem i na podstawie elementów, które nie przystają do rzeczywistości rynkowej. Komisja podtrzymała zatem swoje twierdzenie, że cena referencyjna ustalona przez rząd Indonezji nie odzwierciedla ceny, jaka miałaby zastosowanie przy niezakłóconych warunkach rynkowych. W szczególności wynika to stąd, że zdaniem Komisji jedynym wiarygodnym odpowiednikiem niezakłóconej krajowej ceny rynkowej jest cena płacona przez przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem. W związku z tym argument ten został odrzucony.
- (85) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń rząd Indonezji oraz Wilmar twierdzili, że Komisja popełniła błąd, uznając za nieistotne, że OPPF przyznaje korzyść również przedsiębiorstwom zajmującym się mieszaniem. Według rządu Indonezji wynika to stąd, że sam fakt, iż przeznaczeniem OPPF jest przynoszenie korzyści (również) przedsiębiorstwom zajmującym się mieszaniem, oznacza, że nie można go uznać za dotację.
- (86) Jak wyjaśniono w motywach 64–74, Komisja uznała, że kwestia, czy przedsiębiorstwa zajmujące się mieszaniem uzyskały korzyść w ramach przedmiotowego programu, nie ma znaczenia dla celów niniejszego dochodzenia. Bezsporne jest, że OPPF przyznaje dotację na rzecz producentów biodiesla, co w przypadku nieistnienia programu nie miałyby miejsca. W związku z tym argument ten został odrzucony.

3.1.3. Metoda zastosowana do obliczenia łącznej kwoty korzyści

- (87) Wszyscy producenci eksportujący twierdzili, że Komisja błędnie obliczyła kwotę korzyści odniesionych przez producentów eksportujących, gdyż uwzględniła kwotę środków pieniężnych wypłaconych przez OPPF jako zwrot kosztów transportu. Według producentów eksportujących te środki pieniężne stanowią jedynie zwrot kosztów, które producenci ci już ponieśli, a zatem nie stanowią one korzyści. Co więcej, producent eksportujący twierdził, że koszty te należy zaliczać jako poniesiony koszt, który kwalifikuje się do programu subsydiowania, a zatem należy go wyłączyć zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego.

⁽¹²⁾ Produktem ubocznym reakcji chemicznej stosowanej w procesie rafinacji jest gliceryna. Gliceryna jest następnie sprzedawana na rynku, w związku z czym nie stanowi kosztu.

- (88) Z wymienionych poniżej powodów Komisja nie zgodziła się z tym argumentem, ponieważ nie uważa kosztów transportu poniesionych przez producentów biodiesla za „opłaty pobierane przy składaniu wniosków lub inne koszty obowiązkowo poniesione w celu zakwalifikowania się do uzyskania subsydium lub koszty jego uzyskania”.
- (89) Po pierwsze, Komisja zauważyła, że w „Wytycznych dotyczących obliczania kwoty subsydium w dochodzeniach w sprawie ceł wyrównawczych” („wytyczne”) wyjaśniono, że „jedynymi opłatami lub kosztami, które w zwykłym przypadku mogą podlegać odliczeniu, są opłaty lub koszty płacone bezpośrednio na rzecz rządu w okresie objętym dochodzeniem. Aby uzyskać subsydium, należy wykazać, że taka opłata jest obowiązkowa. Tym samym płatności na rzecz podmiotów prywatnych, np. prawników czy księgowych, poniesione przy ubieganiu się o subsydia nie podlegają odliczeniu”⁽¹³⁾.
- (90) W przeciwieństwie do tego, co określono w wytycznych, przedmiotowe koszty transportu nie są ponoszone bezpośrednio na rzecz rządu Indonezji, ale na rzecz prywatnych przedsiębiorstw. Producent eksportujący nie wyjaśnił też, na jakiej zasadzie te koszty transportu są „obowiązkowe”, by otrzymać subsydium.
- (91) Po drugie, Komisja jest zdania, że koszty transportu są raczej kosztami, które producenci biodiesla zwykle ponoszą w swoich transakcjach handlowych zawieranych z przedsiębiorstwami zajmującymi się mieszaniami. Koszty transportu byłyby zwykle uwzględnione w cenie/umowie zakupu i w związku z tym Komisja nie widzi obiektywnego uzasadnienia ich zwrotu. W konsekwencji kwota środków pieniężnych zapłacona przez OPPF jako zwrot kosztów transportu stanowi korzyść.
- (92) W świetle powyższego argument ten odrzucono, a Komisja stwierdziła, że przy obliczaniu korzyści nie można odliczyć zwrotu kosztów transportu poniesionych przez producentów biodiesla. Fundusze przekazywane producentom biodiesla przez Agencję Zarządzającą nie tylko pokrywają różnicę między ceną referencyjną mineralnego oleju napędowego a ceną referencyjną biodiesla, ale również koszty transportu w ramach tej samej dotacji.
- (93) Producenci eksportujący stwierdzili również, że ponoszą koszty kredytu związane z płatnościami OPPF. Według producentów biodiesla wynika to stąd, że OPPF dokonuje wypłaty dotacji po upływie kilku miesięcy od wystawienia przez producentów faktur danemu przedsiębiorstwu zajmującemu się mieszaniami.
- (94) Komisja nie zgodziła się z tym stwierdzeniem ponieważ podtrzymywała swój wniosek, zgodnie z którym płatności OPPF stanowią dotację, a nie zapłatę za zakup towarów. W związku z tym Komisja uznała, że producenci eksportujący w ogóle nie powinni byli otrzymywać tych dotacji, a także że z dotacjami nie można powiązać żadnego kosztu kredytu.
- (95) W świetle powyższego Komisja odrzuciła ten argument i stwierdziła, że domniemanych kosztów kredytu poniesionych przez producentów biodiesla nie można odliczać przy obliczeniu korzyści.
- (96) W związku z tym Komisja podtrzymała swoje ustalenia, że wsparcie rządu Indonezji dla branży biodiesla przez bezpośrednie przekazanie środków finansowych za pośrednictwem „Funduszu Subsydiowania Biodiesla” było równoznaczne z subsydem stanowiącym podstawę środków wyrównawczych, jak stwierdzono w motywach 80–83 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (97) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji, PT Ciliandra Perkasa, Grupa Permata oraz Wilmar twierdzili, że Komisja popełniła błąd, odrzucając twierdzenie producentów eksportujących, że obliczając korzyść, Komisja powinna była odliczyć koszty transportu i koszty kredytu. Według rządu Indonezji wynika to stąd, że koszty te muszą być poniesione w celu uzyskania wypłat dotacji.
- (98) Komisja omówiła już ten argument w motywie 89 powyżej. W uzupełnieniu wyjaśnień zawartych w motywie 91 powyżej Komisja zauważyła, że zgodnie z wytycznymi „jedynymi opłatami lub kosztami, które zwykle mogłyby zostać odliczone są opłaty lub koszty uiszczone lub poniesione bezpośrednio na rzecz rządu w okresie objętym dochodzeniem”. W tym przypadku za koszty transportu nie płaci się rządowi, a raczej podmiotom prywatnym; następnie koszty są zwracane przez rząd Indonezji. Komisja podtrzymuje zatem swój wniosek, że koszty transportu nie kwalifikują się jako koszty, które można odliczyć zgodnie z wytycznymi. W związku z tym argument ten zostaje odrzucony.

⁽¹³⁾ Dz.U. C 394 z 17.12.1998, s. 13.

- (99) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji stwierdził, że Komisja popełniła błąd, nie odliczając wkładów do OPPF w swoich obliczeniach korzyści uzyskanej w ramach tego programu. Wkłady ten były jednak powiązane z wnoszeniem opłat wywozowych ustalonych przez rząd Indonezji dla różnych produktów opartych na CPO, eksportowanych z Indonezji. Opłaty te były zatem pobierane w odniesieniu do wielu produktów innych niż produkt objęty dochodzeniem. Jak wyjaśniono w motywie 64 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych oraz bardziej szczegółowo w motywie 62 powyżej, opłaty te stanowią środki publiczne. To stwierdzenie jest słuszne niezależnie od tego, jaki organ rządowy był odpowiedzialny za pobieranie tych opłat. Ustalono zatem, że odliczenie wpłat do OPPF od otrzymanych korzyści nie było właściwe. W związku z tym twierdzenie to zostało odrzucone.
- (100) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji stwierdził również, że Komisja popełniła błąd, wykorzystując obrót biodieslem do celów określenia kwoty subsydium. Twierdził on, że należało wykorzystać całkowity obrót producentów biodiesla (czyli obejmujący produkty inne niż biodiesel). Subsidia przyznane z OPPF wynikały jednak wyłącznie ze sprzedaży biodiesla przez producentów. Komisja uznała zatem, że w swoim obliczeniu wykorzystwała prawidłowy obrót, w związku z czym argument ten odrzucono.
- (101) Komisja zauważyła, że rząd Indonezji nie przedstawił żadnych kolejnych argumentów na poparcie swoich twierdzeń, w związku z czym potwierdza ona swoje ustalenia w motywie 95.

3.2. Wsparcie branży biodiesla ze strony władz publicznych przez dostarczanie CPO za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia

- (102) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Indonezji oraz większość producentów eksportujących stwierdzili, że Komisja popełniła błąd, kwalifikując ograniczenia wywozowe nałożone przez rząd Indonezji na CPO i jego pochodne jako subsydium stanowiące podstawę środków wyrównawczych. Według rządu Indonezji i producentów eksportujących wynika to stąd, że w orzecznictwie WTO konsekwentnie uznaje się, że ograniczenia wywozowe nie są subsydiami stanowiącymi podstawę środków wyrównawczych.
- (103) W odniesieniu do tego stwierdzenia Komisja zwróciła uwagę, że w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych nie uznaje się ograniczeń wywozowych jako takich za subsydia stanowiące podstawę środków wyrównawczych. Komisja uważa natomiast, że nałożenie ograniczeń wywozowych (takich jak podatki i opłaty wywozowe) jest jednym ze środków lub narzędzi, które rząd Indonezji wykorzystuje, by zapewnić dostawy CPO za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia. Komisja stwierdziła (zob. motyw 172 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych), że w świetle dowodów dostępnych w niniejszym dochodzeniu oraz zgodnie z orzecznictwem UE oraz WTO dostawy CPO za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia były równoznaczne z subsydium stanowiącym podstawę środków wyrównawczych.
- (104) Komisja odnie się poniżej do kwestii poruszonych przez zainteresowane strony, jeżeli chodzi o tymczasowe ustalenia Komisji, że wsparcie rządu Indonezji dla branży biodiesla za pośrednictwem dostaw CPO za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia stanowi wkład finansowy na podstawie art. 3 ust. 1 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia podstawowego lub wsparcie w zakresie cen na podstawie art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia podstawowego. Komisja odnie się również do twierdzeń dotyczących błędów w ustalaniu korzyści.
- (105) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji oraz Grupa Permata twierdzili, że ograniczenia wywozowe nałożone przez rząd nigdy nie mogą stanowić wkładu finansowego. W tym względzie Komisja zauważyła, że stwierdzenie to jest nieistotne do celów niniejszej sprawy. Wynika to stąd, że Komisja doszła do wniosku, że wkład finansowy przyznany przez rząd Indonezji na rzecz producentów eksportujących pochodzi z dostaw CPO za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia. W związku z tym argument ten został odrzucony.

3.2.1. Brak dowodu na istnienie wkładu finansowego

- (106) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji, Grupa Permata i Wilmar twierdzili, że Komisja nie udowodniła, że istnieje wkład finansowy. W opinii respondentów wynika to z faktu, że:
- a) Ograniczenia wywozowe nie zostały pobrane w okresie objętym dochodzeniem, ponieważ podatek wywozowy został zawieszony w okresie objętym dochodzeniem, a opłata wywozowa została zawieszona po okresie objętym dochodzeniem. Ponadto wspomniane zawieszenie wskazuje, że rząd Indonezji nie zamierza już nakładać ograniczeń wywozowych; oraz

- b) Komisja nie zdołała udowodnić, że dostawcom CPO powierzono dostarczanie CPO lub że wyznaczono ich do tego celu.
- (107) W odniesieniu do twierdzenia przedstawionego w lit. a) powyżej Komisja zauważyła, że w okresie objętym dochodzeniem opłata wywozowa obowiązywała i była pobierana. Stwierdzenie rządu Indonezji, że podczas okresu objętego dochodzeniem nie pobierano opłat z tytułu ograniczeń wywozowych, jest zatem niezgodne ze stanem faktycznym, ponieważ w okresie objętym dochodzeniem opłata wywozowa obowiązywała i wywierała wpływ.
- (108) Komisja nie zgodziła się z drugą częścią argumentu. Jeżeli rząd Indonezji miałby zamiar nie nakładać dłużej ograniczeń wywozowych w odniesieniu do CPO i jego pochodnych, zniósłby te przepisy. Tymczasowe ustalenie zerowej stawki opłaty wywozowej i zerowego podatku wywozowego świadczy o tym, że rząd Indonezji wciąż zamierza mieć możliwość wykorzystania tych ograniczeń w przyszłości. Ustalenie to znajduje również potwierdzenie w publicznych oświadczeniach członków rządu Indonezji. Na przykład w jednym z artykułów prasowych z dnia 25 września 2019 r. napisano: „Rząd podjął decyzję o zawieszeniu do przyszłego roku podatku wywozowego nałożonego na surowy olej palmowy (CPO) i jego produkty pochodne w celu zmniejszenia obciążenia finansowego producentów oleju palmowego w obliczu spadku cen CPO na światowym rynku. Minister Koordynujący Gospodarkę Darmin Nasution powiedział we wtorek w Dżakarcie, że podatek wywozowy został zawieszony do stycznia przyszłego roku, ponieważ rząd oficjalnie rozpoczyna wdrażanie swojego obowiązkowego programu dotyczącego biodiesla B-30. Darmin Nasution wyraził nadzieję, iż wdrożenie polityki dotyczącej biodiesla B-30, która to polityka miała wpłynąć na znaczny wzrost popytu na olej palmowy, spowoduje wzrost cen oleju palmowego na rynku krajowym. Stwierdził, że zawieszenie podatku wywozowego zostało zaaprobowane przez Prezydenta Joko »Jokowi« Widodo. Na podstawie rozporządzenia Ministerstwa Finansów z 2019 r. rząd nałożyłby podatek wywozowy w wysokości do 25 USD/t, gdyby ceny wahały się w granicach 570–619 USD/t, oraz w wysokości do 50 USD, gdyby ceny przekroczyły 619 USD/t. Na dzień 20 września cena CPO wynosiła 574,9 USD/t i oczekuje się, że obniży się nieco do poziomu do 570 USD/t do końca bieżącego roku. Minister wezwał zatem do dokonania przeglądu rozporządzenia, aby umożliwić zawieszenie podatku wywozowego, ponieważ – na podstawie powyższej formuły cenowej – wciąż miał on zastosowanie”⁽¹⁴⁾.
- (109) Stwierdzenie to ustanawia również bezpośredni związek między nałożeniem ograniczeń wywozowych (wraz z innymi elementami mającymi na celu spowodowanie konkretnego zachowania dostawców CPO) a faktycznym poziomem cen na rynku krajowym. Wykazano w nim również, że rząd Indonezji wykorzystuje te instrumenty, aby wpłynąć na poziom tych cen.
- (110) Pomimo zarzutu rządu Indonezji i Wilmaru w odpowiedzi na ujawnienie ostatecznych ustaleń Komisja stwierdziła, że rząd Indonezji w przyszłości zamierza kontynuować stosowanie opłaty wywozowej i, potencjalnie, podatku wywozowego. Uwzględniając fakt, że rząd Indonezji tymczasowo nie pobierał podatków ani opłat, a także mając na uwadze, że są to tylko niektóre z narzędzi rządu Indonezji w zakresie zapewniania CPO za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia, nie można podważać istnienia wkładu finansowego.

3.2.2. Brak dowodu na powierzenie lub wyznaczenie w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. a) ppkt (iv) rozporządzenia podstawowego

- (111) Według wszystkich producentów eksportujących zarzut Komisji dotyczący powierzenia lub wyznaczenia oparto na nieprawidłowym ustaleniu, że podatek oraz opłata wywozowa nałożone na CPO i jego pochodne przez rząd Indonezji miały stanowić wsparcie dla branży biodiesla. Ponadto Wilmar i Permata stwierdziły, że Komisja niesłusznie uznała, że krajowe ceny CPO faktycznie ustala przedsiębiorstwo PT Perkebunan Nusantara, producent CPO będący w całości własnością rządu Indonezji („PTPN”).
- (112) Jeżeli chodzi o pierwsze stwierdzenie, producenci eksportujący wyjaśnili też, że w okresie objętym dochodzeniem podatek wywozowy ustalono na poziomie zerowym, a zatem jest on nieistotny dla oceny. Natomiast opłata wywozowa nie była zerowa i w żadnym przypadku jej celem nie było wspieranie branży biodiesla tylko finansowanie OPPF.

⁽¹⁴⁾ <https://www.thejakartapost.com/news/2019/09/25/palm-oil-export-levies-suspended-to-help-producers-cope-with-low-prices.html>, ostatni dostęp dnia 21 października 2019 r.

- (113) Komisja przyznała w motywie 88 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, że w okresie objętym dochodzeniem podatek wywozowy był zerowy. Mimo to, nawet gdyby podatek wywozowy nie był wdrożony w okresie objętym dochodzeniem w świetle szczególnej sytuacji na rynku, stanowi on dowód stosowania przez rząd Indonezji narzędzi w celu nakłonienia dostawców CPO do dostarczania CPO za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia. Ponadto Komisja zauważyła, że podatek wywozowy, choć w okresie objętym dochodzeniem był zerowy, nie został przez rząd Indonezji zniesiony. Komisja zauważyła również, że – jak omówiono w motywach 117–121 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych – nie zakwestionowano stwierdzenia, że celem stosowania podatku wywozowego przez rząd Indonezji było utrzymywanie krajowych cen CPO na sztucznie niskim poziomie.
- (114) Jeżeli chodzi o opłatę wywozową, Komisja zauważyła, że chociaż w prawodawstwie nakładającym opłatę wywozową nie jest jednoznacznie powiedziane, że ma ona wspierać branżę biodiesla dzięki dostawom CPO po niższych cenach, opłaty wywozowe, które stają się częścią OPPF, faktycznie stanowią wsparcie wyłącznie dla branży biodiesla za pośrednictwem dotacji z OPPF. W trakcie dochodzenia Komisja mogła rzeczywiście stwierdzić, że – pomimo szerszego zakresu formalnego – OPPF udzielał wsparcia niemal wyłącznie przemysłowi biodiesla w okresie objętym dochodzeniem.
- (115) Ponadto wprowadzenie przez rząd Indonezji opłaty wywozowej w 2015 r. zbiegło się z okresem, w którym indonezyjskie ceny CPO były niemal takie same jak ceny światowe. W tym kontekście, a także jak już wykazano w motywach 64–68 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, opłaty wywozowej nie należy rozpatrywać odrębnie, ale należy ją rozpatrywać jako część szerszego zestawu środków mających służyć wspieraniu branży biodiesla i regulowaniu krajowych cen CPO.
- (116) Ponadto Komisja zwróciła uwagę, że w praktyce dzięki opłacie wywozowej osiągnięto zamierzony cel, jakim było zniżenie krajowych cen CPO. W swojej analizie Komisja mogła przede wszystkim zauważyć różnicę między krajowymi cenami a cenami eksportowymi indonezyjskiego CPO. Komisja uznała, że tę różnicę cenową można wyjaśnić faktem, iż samo nałożenie opłaty wywozowej spowodowało obniżenie krajowych cen w wyniku sztucznego utrzymywania w kraju niskiego poziomu cen CPO ustalonego przez rząd Indonezji i *de facto* stosowanego przez dostawców CPO.
- (117) Brak zniesienia przez rząd Indonezji podatku wywozowego, a jedynie ustalenie jego stawki na poziomie zerowym, wyraźnie świadczy o tym, iż rząd Indonezji wciąż zamierza utrzymywać niskie ceny CPO. Po wprowadzeniu dwóch instrumentów o takim samym skutku dla krajowych cen CPO oraz osiągnięciu zamierzonego efektu, rząd Indonezji w rozsądny sposób zdecydował się zatem na utrzymanie tego instrumentu, który pozwala osiągnąć szerszy zakres pożądaných skutków (tj. utrzymanie niskich cen CPO i finansowanie OPPF), tj. opłaty wywozowej.
- (118) Komisja potwierdziła w związku z tym, że cały system ograniczeń wywozowych wprowadzony przez rząd Indonezji ma na celu przyniesienie korzyści branży biodiesla przez utrzymywanie krajowych cen CPO na sztucznie niskim poziomie (w przeciwieństwie do zwykłego skutku ubocznego środków rządowych mających na celu pobór dochodów publicznych).
- (119) Jeżeli chodzi o stwierdzenie, że krajowe ceny CPO nie są faktycznie ustalone przez rząd Indonezji, Wilmar twierdził również, że wniosek Komisji był niesłuszny, ponieważ:
- oferty złożone przez zainteresowanych nabywców ogólnie opierają się na międzynarodowych cenach rynkowych;
 - procedura przetargowa ma bardzo konkurencyjny charakter, a PTPN może złożyć kontrofertę, jeżeli cena zostanie uznana za zaniżoną;
 - nie ma dowodów na poparcie stwierdzenia Komisji, że PTPN nie działało jak racjonalny podmiot rynku;
 - na podstawie wyników przetargów krajowi dostawcy CPO wybierają, czy sprzedawać swój CPO i po jakiej cenie;
 - fakt, iż PTPN sprzedaje CPO w drodze przetargów publicznych, czyni go raczej podmiotem przyjmującym ceny, a nie podmiotem je dyktującym.
- (120) Jeżeli chodzi o stwierdzenie przedstawione w lit. a) powyżej, Komisja przypominała, zgodnie z tym, co odnotowano w motywach 91–99 i 126 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, że Komisja musiała polegać na faktach dostępnych w świetle braku współpracy dostawców CPO i PTPN. W uwagach dotyczących rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych żaden producent eksportujący nie przedstawił żadnych dowodów dotyczących sposobu formułowania ofert odnoszących się do CPO, a jedynie mgliste stwierdzenia, że ogólnie opierają się one na „międzynarodowych cenach rynkowych”.

- (121) W sytuacji braku jakichkolwiek możliwych do sprawdzenia dowodów na poparcie tego stwierdzenia Komisja je odrzuciła. Zamiast niezależnie ustalać swoje ceny w odniesieniu do międzynarodowych cen dostawcy CPO stosują się do cen CPO ustalanych faktycznie przez PTPN.
- (122) Jeżeli chodzi o stwierdzenie przedstawione w lit. b) powyżej, Komisja wyjaśniła w motywie 133 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, że PTPN nie ma w istocie obowiązku składania kontroferty uwzględniającej wyższą cenę, jeżeli złożone oferty są poniżej „przewidywanej ceny” na dany dzień. Podczas wizyty weryfikacyjnej Komisja potwierdziła, że w rzeczywistości PTPN regularnie przyjmuje oferty poniżej tej ceny.
- (123) Ponadto Komisja zwróciła uwagę, że – jak wyjaśniono w sekcji 3.3.2 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych – zastosowała ona przepisy art. 28 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, ponieważ PTPN nie odpowiedziało na dodatek B załączony do kwestionariusza dotyczącego środków antysubsydyjnych (kwestionariusz dla dostawców oleju palmowego) skierowanego do wszystkich producentów i dystrybutorów oleju palmowego. Ponadto podczas wizyty weryfikacyjnej w siedzibie rządu Indonezji PTPN nie wyjaśniło, w jaki sposób określa codziennie „przewidywaną cenę” CPO. Zamiast tego PTPN wyjaśniło mgliście, że cena ta określana jest na podstawie międzynarodowej wartości odniesienia, i nie przedstawiło żadnych szczegółowych informacji.
- (124) Komisja nie mogła w związku z tym uzyskać żadnych dowodów na to, że „przewidywana cena” odzwierciedla cenę rynkową wynikającą z konkurencyjnej procedury przetargowej. Komisja stwierdziła natomiast, że krajowa cena CPO jest niższa od wszelkich rzekomych międzynarodowych wartości odniesienia (w tym od indonezyjskiej ceny eksportowej), które rzekomo miały stanowić podstawę cen PTPN.
- (125) W odniesieniu do twierdzenia przedstawionego w lit. c), Komisja zauważyła, że jeżeli chodzi o PTPN, nie przedstawiło ono odpowiedzi na kwestionariusz Komisji, o którym mowa powyżej. W związku z tym Komisja oparła swoje ustalenia na dostępnych faktach. Podczas wizyty weryfikacyjnej uwzględniającej rząd Indonezji PTPN przedstawiło kopię swoich zbadanych sprawozdań finansowych za lata 2016 i 2017. Wynikało z nich, że PTPN ponosiło straty. Na późniejszym etapie, a nawet po upływie terminu przedstawiania uwag w odniesieniu do pisma informującego, że Komisja oprze swoje ustalenia na dostępnych faktach, PTPN przedstawiło dodatkowe informacje. Rząd Indonezji twierdził, że takie dodatkowe informacje powinny przyczynić się do zmiany oceny Komisji. Komisja zwróciła uwagę, że informacje przedstawiono bardzo późno i długo po upływie wszystkich terminów. PTPN nie przedstawiło zbadanych sprawozdań finansowych za rok 2018. Jeżeli chodzi o ostatni okres, Komisja otrzymała jedynie zbadane sprawozdanie finansowe za jeden kwartał okresu objętego dochodzeniem (ostatni kwartał 2017 r.). Z otrzymanego przez Komisję zbadanego sprawozdania finansowego wynika, że PTPN ponosiło straty. W informacjach dotyczących okresu od 2016 r. do okresu objętego dochodzeniem (w szczególności tabela programu Excel), które rząd Indonezji przedstawił z opóźnieniem, próbowano wykazać, że działalność PTPN odnosząca się do CPO (stanowiąca większość działalności przedsiębiorstwa) była rentowna oraz że przedsiębiorstwo osiągnęło taki sam zysk ze sprzedaży krajowej i eksportowej. Informacje te nie miały jednak potwierdzenia w zbadanym sprawozdaniu finansowym. Wręcz przeciwnie: informacje uzyskane na podstawie zbadanego sprawozdania finansowego potwierdzały, że PTPN nie osiągało zysków ze sprzedaży swojego CPO, a tym samym nie działało w taki sposób, w jaki działałby racjonalny podmiot gospodarczy. W każdym razie Komisja zwróciła uwagę, że nie może akceptować informacji przekazanych na tak późnym etapie (nawet po uwagach dotyczących rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych), ponieważ nie ma możliwości ich zweryfikowania. W związku z powyższym argument ten został odrzucony.
- (126) Jeżeli chodzi o stwierdzenie przedstawione w lit. d), rząd Indonezji i producenci eksportujący twierdzili również, że Komisja nie udowodniła, że zachowanie dostawców CPO było nieracjonalne, gdyż byli oni rentowni. Stwierdzenie to odnosi się do dostawców CPO, którzy udzielili odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu Komisji, oraz do PTPN ⁽¹⁵⁾.
- (127) Komisja uznała, że pojęcie nieracjonalnego zachowania nie ogranicza się do prowadzenia działalności, która przynosi straty, ale obejmuje również działania, które powodują, że działalność gospodarcza staje się mniej korzystna (mniej rentowna). Komisja ustaliła wyraźną różnicę cenową między krajowymi a eksportowymi cenami CPO w Indonezji, tak aby, z pominięciem opłaty wywozowej, sprzedaż eksportowa była dla dostawców CPO bardziej opłacalna.

⁽¹⁵⁾ Jak omówiono poniżej w motywie 142, z odpowiedzi dostawcy CPO Komisja nie mogła wyciągnąć żadnych wniosków dotyczących jego rentowności.

- (128) Ponadto ustalenie dotyczące tego, że wprowadzony przez rząd Indonezji system ograniczeń wywozowych skutecznie zapobiega działaniu producentów CPO w sposób racjonalny potwierdza fakt, iż oczekuje się wzrostu eksportu w wyniku zniesienia opłaty wywozowej. W tym kontekście w niedawnym artykule prasowym odnotowano: »Stowarzyszenie indonezyjskich producentów oleju palmowego, lub GAPKI, przewidywało, że po obniżeniu do zera opłaty wywozowej z dotychczasowej kwoty 50 USD za tonę krajowy wywóz CPO może wzrosnąć od 10 do 15 %« powiedział sekretarz generalny Togar Sitanggang. Pan Sitanggang szacował, że indonezyjski miesięczny wywóz CPO już wzrósł z wcześniejszego średniego poziomu 700 000 ton do poziomu 800 000–900 000 ton. »Nie byłoby zaskoczeniem, gdyby w przypadku zachowania zerowej opłaty wywozowej miesięczny wywóz CPO osiągnął milion ton«, dodał. Zgodnie z szacunkami GAPKI w tym roku Indonezja wyeksportowała już 6 mln ton CPO, co stanowi około jednej piątej jej całkowitego wywozu CPO i innych pochodnych oleju palmowego od początku roku”⁽¹⁶⁾.
- (129) W innym artykule prasowym również potwierdzono ustalenie, że pobieranie opłaty wywozowej skłania dostawców CPO do sprzedaży krajowej zamiast sprzedaży z większym zyskiem na rynku eksportowym. W artykule tym niezależny analityk stwierdził, że: »wiadomość ta (tj. ustalenie zerowej opłaty wywozowej) jest dobra dla plantatorów wyższego szczebla narażonych na konkurencję ze strony Indonezji, ponieważ zmiana stawek opłaty wywozowej mogłaby pomóc w utrzymaniu cen CPO na ich obecnym poziomie. Ivy Ng nie przewiduje jednak zysków netto plantatorów w latach budżetowych 2019/2020 i ostrzega, że ta wiadomość jest zła dla indonezyjskich przetwórców niższego szczebla, gdyż zmieniona opłata przy niższych cenach CPO spowoduje spadek ich przewagi pod względem marży, która obecnie wynika z różnicy cen między CPO a przetworzonymi produktami z oleju palmowego. »Podtrzymujemy nasze stanowisko, że likwidacja opłaty wywozowej spowoduje wzrost konkurencyjności indonezyjskich eksporterów produktów z oleju palmowego, ponieważ przy cenie CPO niższej niż 570 USD za tonę, oszczędziliby oni 20–50 USD podatku wywozowego na tonie. Większość oszczędności prawdopodobnie spłynie z powrotem do indonezyjskich rolników dzięki wyższym krajowym cenom CPO.«⁽¹⁷⁾.
- (130) Ten ostatni artykuł prasowy również potwierdza ustalenie, że osiągnięto zamierzony skutek opłaty wywozowej, tj. stłumienie krajowych cen CPO. Fakt, że istnieje pewien wywóz CPO z Indonezji nie oznacza, że środki wprowadzone przez rząd Indonezji na rzecz zatrzymania CPO w Indonezji nie skłoniły dostawców CPO do zachowania nieracjonalnego pod względem gospodarczym. W związku z tym w świetle powyższego Komisja odrzuciła te argumenty.
- (131) Ponadto w odniesieniu do stwierdzenia przedstawionego w lit. e) Komisja stwierdziła, że w celu poparcia swojego argumentu, że PTPN działa jako podmiot przyjmujący ceny, Wilmar cytuje motyw 146 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych jedynie częściowo. Tym samym Wilmar twierdził, że Komisja doszła do wniosku, który w rzeczywistości zaprzeczał wnioskowi, o którym mowa w tym motywie. W szczególności po stwierdzeniu, że »[w] dochodzeniu wskazano również, że w zakresie pozycji negocjacyjnej rynek jest w znacznym stopniu niezrównoważony na korzyść nabywców CPO«, co prawidłowo zacytował Wilmar, Komisja wyjaśniła dalej, że »[...] W tym kontekście każdy nabywca będzie dysponował znacznym stopniem mocy nabywczej pozwalającym mu opierać się wszelkim próbom zażądania przez jego dostawcę ceny wyższej niż cena ustalona przez rząd Indonezji. W związku z tym Komisja stwierdziła, że komunikując w przejrzysty sposób dzienne ceny CPO, rząd Indonezji – za pośrednictwem PTPN – skutecznie ustanawia dzienne maksymalne ceny CPO w Indonezji». W motywie 146 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych przedstawiono zatem inne wnioski niż te, które przedstawił Wilmar. PTPN w rzeczywistości dyktuje ceny CPO na rynku, gdyż dostawcy CPO faktycznie stosują się do takiej ceny pomimo struktury rynku (zasadniczo wskazującej na znaczącą pozycję negocjacyjną dostawców CPO, której nie wykorzystują w odniesieniu do nabywców).
- (132) Oprócz powyższego błędu rzeczowego Komisja zwróciła również uwagę na fakt, że Wilmar nie poparł swojego komentarza żadnymi udokumentowanymi informacjami. Wobec braku jakichkolwiek nowych udokumentowanych informacji Komisja odrzuciła ten argument.
- (133) Wilmar ponadto twierdził, że Komisji nie udało się udowodnić, że rząd Indonezji nakłania dostawców CPO do dostarczania CPO za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia

⁽¹⁶⁾ <https://lloydslist.maritimeintelligence.informa.com/LL1125599/Indonesia-CPO-exports-get-boost-from-levy-relief>, dostęp dnia 23 września 2019 r.

⁽¹⁷⁾ <https://www.theedgesingapore.com/new-indonesian-export-levies-great-news-upstream-planters-threat-processors-cgs-cimb>, dostęp dnia 23 września 2019 r.

- (134) Komisja zauważyła, że Wilmar nie przedstawił żadnych dowodów potwierdzających argument, że taka sytuacja nie ma miejsca. Pod tym względem Komisja przypomina twierdzenie EBB, że dostawcy CPO udzielili jedynie ograniczonej liczby odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu. Ze względu na brak współpracy ze strony dostawców CPO oraz na podstawie elementów uwzględnionych w rozporządzeniu w sprawie cel tymczasowych Komisja uznała, że istnieją istotne dowody wskazujące na to, iż rząd Indonezji powierzył dostawcom CPO dostarczanie CPO za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia lub wyznaczył ich do tego, dążąc do osiągnięcia celów polityki rządu Indonezji w zakresie wspierania rozwoju branży biodiesla.
- (135) Ponadto Komisja stwierdziła, że argument Wilmaru zaprzecza bezspornemu ustaleniu faktycznemu, że niemal wszystkie zakupy CPO na rynku krajowym w Indonezji są dokonywane po dziennych cenach PTPN dostosowanych do kosztów transportu, co omówiono w motywie 168 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. Gdyby argument Wilmaru miał być prawdziwy i dostawcy CPO działaliby całkowicie niezależnie od wskazówek rządu, takiego idealnego dopasowania cen CPO nie dałoby się wytłumaczyć na rynku, który jest rozdrobniony.
- (136) W związku z powyższym Komisja odrzuciła ten argument.
- (137) Wilmar twierdził również, że Komisji nie udało się udowodnić, że dostawcom CPO powierzono dostarczanie CPO za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia ani że wyznaczono ich do tego celu. Argument Wilmaru zasadniczo opiera się na tym, że 1) PTPN nie dyktuje cen na rynku, a zatem CPO nie jest dostarczane za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia, a 2) dostawcom CPO nie uniemożliwia się sprzedaży na rynku eksportowym.
- (138) Komisja odniosła się już do tych kwestii w motywach 127–135 i je odrzuciła. Komisja uznała zatem, że argument Wilmaru opiera się na nieprawidłowych faktach i nie można go przyjąć. Dowody dostępne w tym dochodzeniu wykazały, że PTPN dyktuje ceny CPO na rynku oraz że zdolność dostawców CPO do wywozu CPO jest ograniczana za pomocą środków przyjętych przez rząd Indonezji.
- (139) Podobne argumenty wysuwały rząd Indonezji, PT Intibenua Perkasatama, PT Musim Mas („Grupa Musim Mas”) i Permata. W swoich uwagach rząd Indonezji twierdził, że ceny CPO są wyznaczane przez mechanizmy rynkowe, a nabywcy zazwyczaj przewidują ceny w oparciu o ceny na rynku międzynarodowym.
- (140) Komisja omówiła już podobne argumenty w motywach 62–96 i doszła do wniosku, że nie można ich przyjąć. Taki sam wniosek podtrzymano w odniesieniu do argumentów rządu Indonezji. Komisja ponownie zaznaczyła, że rząd Indonezji nie przedstawił żadnych nowych dowodów na poparcie tego twierdzenia.
- (141) Rząd Indonezji twierdził, że Komisja nie udowodniła, że istnieje dający się wykazać związek między zachowaniem producentów CPO a środkami rządu Indonezji. W tym względzie Komisja ponownie odniosła się do ustalenia, o którym mowa w motywie 168 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, przywołanego w motywie 137. Zdaniem Komisji fakt, że wszyscy niezależni dostawcy CPO właściwie zawsze stosują ceny PTPN, stanowi jednoznaczny dowód istnienia tego związku (a tym bardziej na rynku, który jest rozdrobniony pod względem liczby dostawców CPO, jak również pod względem geograficznym/kilka wysp). Tym bardziej dotyczy to sytuacji, w której krajowe ceny CPO nie odzwierciedlają niezniekształconych cen rynkowych, które mogłyby się ukształtować, gdyby nie miały miejsca celowe działania rządu Indonezji.
- (142) W swoich uwagach rząd Indonezji twierdził również, że Komisja poinstruowała rząd Indonezji i niezależnych dostawców CPO, aby przekazali szczegółowe informacje, jednak ich nie zweryfikowała. Ponadto rząd Indonezji twierdził, że Komisja zupełnie zignorowała te informacje w trakcie dochodzenia do swoich ustaleń. W tym względzie rząd Indonezji zauważył na koniec, że Komisja zastosowała art. 28 rozporządzenia podstawowego wobec rządu Indonezji, aby nie mógł on dalej udzielać takich odpowiedzi oraz aby nie otrzymywać więcej informacji od PTPN.

- (143) W tym względzie Komisja uznała to stwierdzenie za niesłuszne pod względem faktycznym. Komisja przeanalizowała wszystkie otrzymane odpowiedzi dostawców CPO. Komisja stwierdziła jednak, że pomimo wszystkich wysłanych przypomnień, żaden z niezależnych dostawców CPO, poza jednym, nie przekazał jawnej wersji swoich odpowiedzi. W świetle art. 29 ust. 3 rozporządzenia podstawowego Komisja może nie uwzględnić informacji, które strona składająca przekazała, jednak w odniesieniu do których nie załączyła odpowiedniego podsumowania. Ponadto ogromna większość odpowiedzi była niepełna, a wiele z nich nie obejmowało informacji dotyczących rentowności. Komisja nie mogła zatem wyciągnąć żadnych wniosków z tych odpowiedzi. W rzeczywistości brak współpracy ze strony rządu Indonezji oraz dostawców CPO stanowił kolejny sygnał, że dostawcy CPO działają pod dyktando rządu Indonezji w celu wspierania producentów biodiesla.
- (144) Podobnie nieuzasadnione jest twierdzenie rządu Indonezji, że Komisja nie uwzględniła odpowiedzi PTPN. Jak już wyjaśniono wcześniej, Komisja bez powodzenia wielokrotnie wzywała PTPN do współpracy. Zgodnie z motywami 29 i 30 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych Komisja stwierdziła, że PTPN, które w całości należy do rządu Indonezji, nie udzieliło odpowiedzi na dodatek B do kwestionariusza rządu Indonezji w wyznaczonym terminie. W związku z tym Komisja wystosowała do rządu Indonezji pismo dotyczące art. 28, ograniczające się do konkretnych informacji, których nie przekazano. Jak zaznaczono w motywie 98 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, dnia 30 czerwca 2019 r. rząd Indonezji przesłał odpowiedź na dodatek B w odniesieniu do PTPN. Nastąpiło to długo po upływie terminu przesłania tej informacji (14 marca 2019 r.) oraz po przeprowadzeniu wizyty weryfikacyjnej w siedzibie rządu Indonezji. Pismo zostało zatem przesłane długo po upływie terminu i nie mogło zostać zweryfikowane, a rząd Indonezji nie działał w miarę swoich najlepszych możliwości zgodnie z art. 28 rozporządzenia podstawowego. W każdym razie Komisja wykorzystała wszystkie dowody przekazane przez PTPN, które można było zweryfikować. W związku z tym Komisja dokonała odpowiedniej oceny informacji przekazanych przez PTPN oraz pozostałych znanych faktów dotyczących rynku CPO w Indonezji.
- (145) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji, Grupa Permata i Wilmar twierdziły, że Komisja popełniła błąd, ustalając, że dostawcom CPO powierzono dostarczanie CPO lub wyznaczono ich do tego celu, ponieważ:
- ograniczenia wywozowe nie są po to, by wspierać branżę biodiesla, i wszelki wpływ na ceny jest jedynie skutkiem ubocznym środków;
 - PTPN kształtuje swoje ceny za pośrednictwem przetargów konkurencyjnych i jest rentowne.
 - dostosowywanie cen dostawców CPO do PTPN nie świadczy o powierzeniu ani wyznaczeniu;
 - dostawcy CPO są racjonalnie działającymi w warunkach gospodarki rynkowej podmiotami gospodarczymi, a Komisja nie przeprowadziła weryfikacji ich reakcji; oraz
 - Komisja nie udowodniła istnienia dającego się wykazać związku między działaniem rządu Indonezji za pośrednictwem PTPN a działaniem dostawców CPO. Według rządu Indonezji ograniczony udział PTPN w rynku nie pozwoliłby PTPN na wyznaczanie cen rynkowych.
- (146) Komisja zauważyła po pierwsze, że utworzenie opłaty wywozowej wyraźnie miało na celu wspieranie OPPF oraz że celem utworzenia OPPF było wspieranie całej branży oleju palmowego, ale, jak wyjaśniono w motywach 76 i 77 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, faktycznie wspiera on tylko branżę biodiesla. Ponadto Komisja stwierdziła, że wsparcie rządu Indonezji na rzecz branży biodiesla realizuje się również przez zapewnianie dostaw CPO za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia. Cel ten osiąga się dzięki łącznemu wpływowi różnych środków, w tym opłaty wywozowej.
- (147) Komisja stwierdziła zatem, że wprowadzenie opłaty wywozowej ma od początku dwa odrębne cele: finansowanie OPPF i wejście w skład zestawu środków w celu obniżenia cen krajowych. Według Komisji rząd Indonezji umyślnie (i z powodzeniem) próbował wyrzucić taki wpływ na rynek i nie jest to wyłącznie efekt uboczny polityki rządu.

- (148) Jeżeli chodzi o stwierdzenie, że PTPN kształtuje swoje ceny za pośrednictwem przetargów konkurencyjnych oraz że w związku z tym ich wynik powinien być uważany za cenę rynkową, Komisja przypomina, że musiała polegać na faktach dostępnych w świetle braku współpracy dostawców CPO i PTPN, o czym wspomniano w motywach 91–99 i 126 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych. W uwagach dotyczących rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych żaden producent eksportujący nie przedstawił żadnych dowodów dotyczących sposobu formułowania ofert odnoszących się do CPO, a jedynie mgliste stwierdzenia, że ogólnie opierają się one na „międzynarodowych cenach rynkowych”. Nie było jednak dostępnych bezpośrednich dowodów na to, w jaki sposób dostawcy CPO ustalali swoje ceny; fakty wskazują raczej na dostosowanie cen do ceny ustalonej przez PTPN.
- (149) W tym względzie w swoich uwagach dotyczących ujawnienia ostatecznych ustaleń Wilmar podkreślił, że podczas wizyty weryfikacyjnej w jego obiektach służby Komisji zadały pytanie, w jaki sposób podejmowana jest decyzja dotycząca ceny, która zostanie przedstawiona w ofercie podczas każdego z przetargów PTPN. Wilmar wyjaśnił ponadto, że w sprawozdaniu z kolejnej wizyty nie wskazano żadnych brakujących informacji. W tym względzie Komisja zauważyła, że Wilmar nie kwestionuje faktu, iż informacje, które przekazał w tym przypadku, były mało precyzyjne. Co więcej, Komisja zauważyła, że Wilmar nie uważał za stosowne, by przedstawił bardziej szczegółowe wyjaśnienie tego mechanizmu na żadnym dalszym etapie dochodzenia, mimo że Komisja wielokrotnie o tym wspominała.
- (150) W sytuacji braku jakichkolwiek możliwych do sprawdzenia dowodów na poparcie tego stwierdzenia Komisja je odrzuciła. Zamiast niezależnie ustalać swoje ceny w odniesieniu do międzynarodowych cen dostawcy CPO stosując się do cen ustalanych faktycznie przez PTPN.
- (151) Jeżeli chodzi o twierdzenie, że PTPN jest rentowne, Komisja zauważyła, że poza tym, co już wyjaśniono w motywach 125 i 144, po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji z opóźnieniem przedstawił zbadane sprawozdania finansowe PTPN za 2018 r. Tłumaczenie otrzymano jednak tylko w odniesieniu do części tych sprawozdań finansowych. Na podstawie sprawozdań finansowych z 2018 r. wygląda na to, że w 2018 r. PTPN było rentowne. Komisja nie mogła jednak tego ocenić, ponieważ najistotniejszych części sprawozdań finansowych nie przetłumaczono oraz dlatego, że sprawozdania te obejmowały wszystkie produkty, a nie tylko przychód ze sprzedaży CPO. Ponadto, jak wyjaśniono powyżej, dane odnoszące się zarówno do sprzedaży CPO, jak i przedsiębiorstwa jako całości przekazano po terminie, a zatem ich weryfikacja nie była możliwa. Stanowiło to dodatkową okoliczność w sytuacji braku współpracy ze strony PTPN w ramach dochodzenia. Komisja stwierdziła zatem, że prawdziwości twierdzenia nie można ocenić i należało je odrzucić. Jeżeli chodzi o stwierdzenie przedstawione w lit. b) powyżej, Komisja wyjaśniła w motywie 133 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, że PTPN nie ma w istocie obowiązku przedstawienia kontroferty uwzględniającej wyższą cenę, jeżeli złożone oferty są poniżej „przewidywanej ceny” na dany dzień. Podczas wizyty weryfikacyjnej Komisja potwierdziła, że w rzeczywistości PTPN regularnie przyjmuje oferty poniżej tej ceny. Ponadto Komisja zauważyła, że rząd Indonezji może wpływać i wpływa na decyzje PTPN, jeżeli chodzi o politykę cenową PTPN ⁽¹⁸⁾.
- (152) W odniesieniu do twierdzenia, że dostosowanie cen dostawców CPO do cen dziennych PTPN wskazuje raczej na fakt, że rynek nie jest zniekształcony, nie wskazuje zaś na powierzenie lub wyznaczenie, Komisja zauważyła, że wszyscy niezależni dostawcy CPO zaoferowali ceny, które są takie same lub niższe w porównaniu z ceną PTPN w danym dniu. W opinii Komisji nie może to świadczyć o niezakłóconej dynamice rynkowej: jest to sprzeczne z typowym zachowaniem, aby wszyscy dostawcy CPO na rynku konkurencyjnym nie sprzedawali za cenę wyższą niż cena ustalona przez konkurenta (chyba że konkurent ten skutecznie ustala maksymalną cenę tego towaru na rynku, a rząd zobowiązuje lub nakłania wszystkie pozostałe podmioty do przestrzegania tego pułapu).
- (153) Jeżeli chodzi o twierdzenie rządu Indonezji, że producenci CPO są racjonalnie działającymi w warunkach gospodarki rynkowej podmiotami gospodarczymi, ponieważ 70 % CPO jest wywożone, Komisja zauważyła, że zgodnie ze źródłami publicznymi konsumpcja krajowa CPO wynosi 30 % produkcji ⁽¹⁹⁾. Oznacza to, że producenci CPO całkowicie zaspokajają popyt krajowy, a po jego zaspokojeniu uciekają się do wywozu. Wywóz 70 % produkcji CPO nie jest zatem zaprzeczeniem ustalenia, że dostawcy CPO są pozbawieni możliwości racjonalnego wyboru, a wręcz przeciwnie. Jeżeli indonezyjscy dostawcy CPO zachowywaliby się w sposób racjonalny, nie zaspokajaliby popytu

⁽¹⁸⁾ Jak wyjaśniono w motywie 133 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, „w przypadku gdy cena oferowana przez potencjalnego nabywcę jest niższa niż »przewidywana cena«, sprawa jest kierowana do zarządu, który może zdecydować o przyjęciu oferty. Podczas wizyty weryfikacyjnej Komisja potwierdziła, że takie oferty są regularnie przyjmowane. W każdym razie fakt, że decyzje dotyczące cen są podejmowane przez zarząd PTPN składający się wyłącznie z przedstawicieli rządu Indonezji, wskazuje, że rząd ten sprawuje znaczną kontrolę nad PTPN oraz jego działaniami w zakresie wyceny”.

⁽¹⁹⁾ Roczne sprawozdanie GAIN za 2019 r. w sprawie indonezyjskich nasion oleistych i produktów z tych nasion.

krajowego, a dokonywaliby wywozu całej swojej produkcji lub znacznie większej jej części tam, gdzie mogliby uzyskać większy zysk. Te potencjalne dodatkowe zyski z wywozu są ograniczone przez ograniczenia wywozowe stosowane przez rząd Indonezji w celu zachęcenia dostawców CPO do sprzedaży krajowej i zaspokojenia lokalnych potrzeb. Zaspokojenie całego popytu krajowego świadczy raczej o tym, że rząd Indonezji osiągnął swój cel, jakim było zaopatrzenie rynku krajowego po cenach korzystnych dla producentów biodiesla.

- (154) W swoich uwagach dotyczących ujawnienia ostatecznych ustaleń Wilmar stwierdził ponadto, że brak zwiększenia się wywozu CPO po ustanowieniu zerowej opłaty wywozowej świadczy o tym, iż Komisja popełniła błąd, twierdząc, że celem opłaty wywozowej było utrzymanie CPO w kraju i zniżenie jego ceny.
- (155) W tym zakresie Komisja zauważyła, że dane przedstawione przez Wilmar świadczyły o wzroście konsumpcji krajowej oraz o tym, że w związku z tym spożycie krajowe pochłaniało większą część całkowitej produkcji CPO. Może to stanowić poparcie twierdzenia Wilmaru, gdyby rząd Indonezji wyraził swój zamiar zakończenia stosowania systemu ograniczeń wywozowych. Jak wyjaśniono w motywie 108, zamiarem rządu Indonezji nie jest jednak zakończenie stosowania mechanizmu ograniczeń wywozowych. Jest raczej oczywiste, że stawka w systemie ograniczeń wywozowych jest po prostu zerowa w wyniku reakcji na czynniki zewnętrzne, tj. globalny spadek cen oleju palmowego. Wszyscy indonezyjscy producenci zdają sobie sprawę, że poziom ten ma charakter jedynie tymczasowy i w związku z tym nadal przyznają pierwszeństwo zaspokajaniu popytu krajowego.
- (156) Wilmar również przekazał w swojej odpowiedzi informacje na temat cen, twierdząc, że od czasu wyzerowania opłaty wywozowej krajowe ceny CPO istotnie się nie zwiększyły. Komisja przeanalizowała te informacje i stwierdziła, że nie jest w stanie określić źródła danych, z których korzystał Wilmar; Komisja nie mogła zatem zweryfikować ani ocenić ich dokładności. Komisja zwróciła jednak uwagę, że gdyby miała polegać na tych danych – niezależnie od tymczasowości zerowej stawki opłaty wywozowej – to wskazują one na dostosowywanie cen krajowych do cen eksportowych. Podczas gdy w okresie objętym dochodzeniem średnia różnica między tymi dwoma cenami wynosiła około 50 USD/t, dane przedstawione przez Wilmar wskazywały w szczególności, że poziom cen krajowych wzrósł i zbliżył się do poziomu cen eksportowych, a różnica jest obecnie niższa niż 20 USD/t. To, że cena krajowa nie wzrosła znacząco w wartościach bezwzględnych wynika po prostu z faktu, iż spadły ceny światowe.
- (157) W opinii Komisji potwierdza to ustalenie, że system ograniczeń wywozowych oraz pozostałe środki mają na celu obniżanie krajowych cen CPO.
- (158) Jeżeli chodzi o twierdzenie rządu Indonezji, że Komisja nie zweryfikowała odpowiedzi niezależnych dostawców CPO, Komisja zauważa, że jest to zarzut niesłuszny pod względem faktycznym. Jak już wskazano w motywie 143, Komisja należycie przeanalizowała wszystkie otrzymane odpowiedzi, jednak stwierdziła, że większość odpowiedzi nie była kompletna, wiele z nich nie zawierało informacji na temat rentowności i w wielu przypadkach nie przekazano jawnych wersji odpowiedzi.
- (159) Oprócz tego twierdzenia rząd Indonezji zgłosił, że przytoczone w motywie 143 twierdzenia Komisji zawarte w ostatecznym ujawnieniu są niesłuszne, ponieważ nie był w stanie znaleźć śladu przypomnień w jawnej dokumentacji. W odniesieniu do tego twierdzenia Komisja zauważyła, że przypomnienia te stanowią część dokumentacji, do której dostęp jest ograniczony, i można je znaleźć w wykazie dokumentów o ograniczonym dostępie dostępnym dla zainteresowanych stron. Komisja przekazała jednak rządowi Indonezji wykaz odpowiednich numerów referencyjnych podczas przesłuchania, które odbyło się w dniu 16 października 2019 r. Komisja zaobserwowała także, że kwestionariusze kierowane do niezależnych dostawców CPO wchodziły w skład kwestionariusza skierowanego do rządu Indonezji, a zatem odpowiedzialność za koordynację, zebranie i zapewnienie terminowego wysłania pełnych odpowiedzi spoczywała całkowicie na rządzie Indonezji.
- (160) Jeżeli chodzi o twierdzenie, o którym mowa w lit. e) powyżej, Komisja wyjaśniła w motywach 124–143 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych sposobów, w jaki rząd Indonezji ustala za pośrednictwem PTPN ceny na indonezyjskim rynku krajowym oraz w jaki wszyscy niezależni dostawcy CPO przestrzegają tych wskaźników cen. W swojej uwadze dotyczącej ujawnienia ostatecznych ustaleń rząd Indonezji stwierdził, że w świetle ograniczonego udziału PTPN w rynku wynik taki nie jest prawdopodobny. Komisja zauważyła jednak, że rząd Indonezji nie przekazał żadnych udokumentowanych dowodów na poparcie swojego twierdzenia ani nie zaprzeczył ustaleniu Komisji.

(161) W świetle powyższego Komisja odrzuciła argumenty rządu Indonezji i producentów eksportujących, a także potwierdziła swoje ustalenie dotyczące powierzenia i wyznaczenia.

3.2.3. *Brak udowodnienia wsparcia w zakresie dochodów lub cen w rozumieniu art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia podstawowego*

(162) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Indonezji oraz producenci eksportujący stwierdzili, że Komisji nie udało się udowodnić istnienia wsparcia w zakresie dochodów lub cen na korzyść producentów biodiesla zgodnie z wymaganą normą określoną w orzecznictwie WTO.

(163) W tym względzie Komisja zauważyła, że ani rząd Indonezji ani producenci eksportujący nie przekazali nowych informacji ani dowodów potwierdzających argument o braku wsparcia w zakresie dochodów lub cen. Argumenty przytoczone w tym względzie nie zgadzają się jedynie z interpretacją orzecznictwa zastosowanego przez Komisję. Komisja uznała, że analiza przeprowadzona w sekcji 3.3.3.7 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych spełnia wymagany standard dowodu określony w rozporządzeniu podstawowym, Porozumieniu w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych (porozumieniu SCM) i orzecznictwie WTO.

(164) Wobec braku jakiegokolwiek nowego elementu faktycznego, który mógłby doprowadzić do ponownego dokonania oceny jej ustaleń, Komisja potwierdziła wniosek, do którego doszła w sekcji 3.3.3.7 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

(165) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń rząd Indonezji stwierdził, że Komisja popełniła błąd w ustalaniu wsparcia w zakresie dochodów lub cen, ponieważ wymaga to istnienia środka gwarantującego określony wynik, a nie środka mającego przypadkowy wpływ na ceny.

(166) Pod tym względem Komisja wyjaśniła już w motywach 153 i 160, że zestaw środków ma na celu regulowanie i obniżanie krajowych cen i że nie jest to po prostu efekt uboczny polityki rządu Indonezji. Co więcej, Komisja zauważyła, że ani rząd Indonezji, ani producenci eksportujący nie przekazali nowych informacji, ani dowodów na poparcie twierdzenia o braku wsparcia w zakresie dochodów lub cen.

(167) Wilmar twierdził, że Komisja nie uwzględniła jego argumentów przekazanych w odpowiedzi na ujawnienie tymczasowych ustaleń i nalegał, aby Komisja to zrobiła.

(168) Wbrew twierdzeniom Wilmaru Komisja przeanalizowała te zarzuty, ale – jak wskazano w motywie 163 – nie doszukała się żadnego nowego elementu stanu faktycznego. Wilmar tłumaczył raczej, dlaczego nie zgadza się z interpretacją Komisji dotyczącą orzecznictwa WTO oraz faktów powiązanych ze sprawą. W uwagach tych Wilmar omawia także swój pogląd na właściwy scenariusz alternatywny.

(169) Dla zachowania przejrzystości Komisja ponownie podkreśliła, że nie zgadza się z interpretacją Wilmaru dotyczącą orzecznictwa WTO i faktów w sprawie opisaną w sekcji III.B.3 uwag do rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych i w całości potwierdza wniosek, do którego doszła w sekcji 3.3.3.7 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

3.2.4. *Brak udowodnienia istnienia korzyści: błąd w określeniu właściwej wartości odniesienia*

(170) W rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych Komisja ustaliła, że ceny eksportowe FOB CPO z Indonezji do pozostałych części świata zgodne z indonezyjskimi statystykami dotyczącymi wywozu stanowią odpowiednią wartość odniesienia, ponieważ są ustalane na podstawie zasad wolnego rynku, konkurują z cenami innych produktów na rynkach zagranicznych, odzwierciedlają aktualne warunki rynkowe panujące w Indonezji i nie są zakłócone z powodu interwencji rządowej. Komisja uznała ponadto, że zastosowana wartość odniesienia jest najbliższym wskaźnikiem tego, jaka byłaby niezniekształcona cena krajowa w Indonezji, gdyby rząd Indonezji nie podjął interwencji. Komisja ustaliła także, że ceny FOB wykorzystywane jako wartość odniesienia są zgodne z cenami międzynarodowymi (m.in. CIF Rotterdam).

(171) W związku z tym Komisja obliczyła kwotę subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych w odniesieniu do każdego producenta eksportującego pod względem korzyści przyznanej beneficjentowi i stwierdzonej w okresie objętym dochodzeniem. Komisja oceniła korzyść jako sumę różnic między cenami płaconymi za CPO zakupione na rynku krajowym a ceną odniesienia CPO obliczoną dla poszczególnych miesięcy okresu objętego dochodzeniem.

- (172) Rząd Indonezji, Wilmar i Grupa Permata stwierdzili, że Komisja popełniła błąd, 1) uznając tę wartość odniesienia za odpowiednią i 2) obliczając korzyść całkowitą. Rząd Indonezji, Wilmar i Grupa Permata twierdzą, że wynika to stąd, że cena eksportowa FOB obejmuje opłatę wywozową, a zatem jest zniekształcona. EBB także przedstawiła bardzo podobny argument.
- (173) Komisja uważa, że argument dotyczący zniekształconej ceny eksportowej zasadniczo służy próbie odwrócenia argumentacji w tej sprawie pod względem koncepcyjnym. Chociaż Komisja uznała, że krajowe ceny CPO są sztucznie zaniżone, eksporterzy twierdzą, że to ceny eksportowe (które są mniej więcej zgodne z cenami międzynarodowymi) są zawyżone. Innymi słowy, eksporterzy sądzą, że opłata wywozowa powoduje zawyżenie cen eksportowych. To jednak krajowa cena jest zniekształcona, m.in. z powodu opłaty wywozowej. Ponadto sam rząd Indonezji twierdził, że cena eksportowa, którą Komisja stosuje w swoich obliczeniach, nie uwzględnia opłaty wywozowej⁽²⁰⁾. Komisja odnotowała ten argument rządu Indonezji. Uznaje się jednak, że skutki opłaty wywozowej są uwzględnione w cenie FOB. W rzeczywistości Komisja uznała, że sprzedawca uwzględnia obowiązek wnoszenia opłaty przy ustalaniu ceny eksportowej, o czym następnie informuje organy rządu Indonezji do celów statystycznych.
- (174) Ponadto, jak określono w motywie 198 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, Komisja uznała miesięczną cenę eksportową FOB zgłaszaną w indonezyjskich statystykach za najbardziej odpowiednią wartość odniesienia. Komisja uznała tę wartość za odpowiednią dla pojedynczych transakcji zakupu. Komisja ustaliła, że Incoterm FOB dotycząca ceny odniesienia oraz Incoterms dotyczące krajowych transakcji zakupu dokonanych przez producentów eksportujących były porównywalne. Komisja nie otrzymała od zainteresowanych stron żadnych uwag w tym względzie.
- (175) Oprócz powyższego Wilmar twierdziło, że Komisja popełniła błąd przy obliczaniu odnoszonej przez nie korzyści, gdyż powinna wtedy odliczyć kwotę, o którą cena zakupu CPO przewyższa wartość odniesienia. Pod tym względem Komisja zaznaczyła, że uwzględniła jedynie transakcje, w przypadku których zaistniała korzyść (innymi słowy takie, w których cena płacona przez producentów eksportujących była poniżej wartości odniesienia). Są to transakcje, w odniesieniu do których przedmiotowy program prowadzi do przyznania korzyści producentom eksportującym. Nie miałyby zatem sensu odliczanie transakcji, w których nie przyznano żadnej korzyści, jako że były one zgodne z rynkiem. Pod tym względem Komisja zauważyła, że w dokumencie USA – Ostateczne cła antydumpingowe i wyrównawcze nałożone na niektóre produkty pochodzące z Chin⁽²¹⁾ zespół orzekający WTO odnotował, podczas badania sposobu wyznaczenia przez Departament Handlu USA kwoty korzyści w postaci przedmiotowego subsydium zwanej dostawą „gumy” za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia⁽²²⁾, że domniemane subsydia „należy analizować w odniesieniu do konkretnego okresu, aby docelowo otrzymać całkowitą kwotę wsparcia produktu objętego dochodzeniem”⁽²³⁾ i że „art. 14 lit. d) Porozumienia w sprawie subsydiów i środków wyrównawczych nie zawiera odniesienia do pojęcia potrącenia lub »ujemnych korzyści« lub wyciągania średniej z danego okresu objętego dochodzeniem w odniesieniu do konkretnego towaru”⁽²⁴⁾. Porównanie oznacza porównanie poszczególnych transakcji zakupu o wartości odniesienia charakterystycznej dla danej transakcji zakupu. Komisja dokonała porównania między transakcjami, aby ustalić, czy zaistniała korzyść oraz określić jej kwotę. Suma korzyści na transakcję stanowi kwotę subsydium. Argument ten zostaje zatem odrzucony.

⁽²⁰⁾ t19.005028.

⁽²¹⁾ Zob. sprawozdanie zespołu orzekającego, „USA – Ostateczne cła antydumpingowe i wyrównawcze nałożone na niektóre produkty pochodzące z Chin” (WT/DS379/R), pkt 11.38–11.69.

⁽²²⁾ Departament Handlu USA obliczył miesięczne rynkowe ceny odniesienia każdego rodzaju gumy na podstawie faktycznych zakupów gumy z prywatnych źródeł przez producentów opon i wykorzystał te miesięczne wartości odniesienia do określenia, w ujęciu miesięcznym, czy przyznano korzyść. W odniesieniu do każdego producenta opon Departament Handlu USA zsumował dodatnie kwoty korzyści obliczone dla każdego rodzaju gumy, aby wyliczyć całkowitą korzyść dla okresu objętego dochodzeniem dla danego producenta opon z danego rodzaju gumy. Następnie dodano do siebie te sumy korzyści dla konkretnych kombinacji nakładów i produktów w celu ustalenia całkowitej korzyści odniesionej przez producenta opon z rządowych zasobów nakładów gumy wszelkiego rodzaju w okresie objętym dochodzeniem. Chiny twierdziły, że jeżeli niektórych zakupów w okresie objętym dochodzeniem dokonano za cenę wyższą od wartości odniesienia lub powyżej ceny rynkowej, całkowita kwota tych „ujemnych” korzyści, mierzonych względem ceny odniesienia, musi zgodnie z prawem zostać potrącona od „dodatnich” kwot korzyści w całym okresie objętym dochodzeniem.

⁽²³⁾ Zob. sprawozdanie zespołu orzekającego, „USA – Ostateczne cła antydumpingowe i wyrównawcze nałożone na niektóre produkty pochodzące z Chin” (WT/DS379/R), pkt 11.45. Zob. również podobny wyrok Sądu z dnia 10 kwietnia 2019 r., T-300/16, Jindal Saw, ECLI:EU:T:2019:235, pkt 180–182.

⁽²⁴⁾ Zob. sprawozdanie zespołu orzekającego, „USA – Ostateczne cła antydumpingowe i wyrównawcze nałożone na niektóre produkty pochodzące z Chin” (WT/DS379/R), pkt 11.47.

- (176) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji twierdził również, że Komisji nie udało się udowodnić istnienia korzyści, ponieważ 1) znalezienie korzyści w formie ograniczeń wywozowych na konkurencyjnym rynku finansowym nie jest logiczne oraz 2) krajowe ceny CPO odzwierciedlają dynamikę rynku konkurencyjnego.
- (177) W tym względzie Komisja pragnie jeszcze raz podkreślić, że w tym przypadku korzyść przyjmuje formę dostaw CPO za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia. W związku z tym pierwszy argument rządu Indonezji zostaje odrzucony.
- (178) Jeżeli chodzi o twierdzenie rządu Indonezji, że krajowe ceny CPO odzwierciedlają dynamikę konkurencyjnego i niezakończonego rynku, Komisja odsyła do przeprowadzonej analizy, w szczególności w motywie 151.
- (179) Komisja podtrzymała zatem swoje ustalenie, że system ten działa na korzyść producentów eksportujących.
- (180) Rząd Indonezji twierdził również, że Komisja zidentyfikowała nieprawidłową wartość odniesienia głównie dlatego, że wartość, której użyto, uwzględniła opłatę wywozową, a że opłatę wywozową należy odliczyć od wartości odniesienia.
- (181) W tym względzie Komisja odnotowała sprzeczność między tym stwierdzeniem a odpowiedzią rządu Indonezji na pismo w sprawie uzupełnienia braków z dnia 14 marca 2019 r. We wspomnianej odpowiedzi rząd Indonezji stwierdził, że: „[r]ząd Indonezji potwierdza, że dane statystyczne dotyczące wywozu do UE obejmują jedynie biodiesel produkowany w Indonezji. Zgłoszoną wartość wywozu podano w formule FOB bez uwzględniania podatku wywozowego/opłaty wywozowej”. Komisja zaznaczyła ponadto, że rząd Indonezji nie przedstawił żadnych dodatkowych elementów stanu faktycznego na poparcie tego stwierdzenia. Jak wyjaśniono w motywie 173, Komisja uznała, że zgłoszone ceny eksportowe FOB *de facto* obejmują skutki opłaty wywozowej.
- (182) Wilmar twierdził, że wartość odniesienia zastosowana do obliczenia korzyści była zbyt wysoka, ponieważ użyto wartości odniesienia „spoza granic kraju”. Przy określaniu najbardziej dokładnej i odpowiedniej wartości odniesienia, która ma być wykorzystywana, należy jednak przypomnieć, że Komisja nie zastosowała wartości odniesienia „spoza granic kraju”, takich jak wartości dostępne w Malezji czy Europie, np. CIF Rotterdam. Wykorzystano indonezyjskie ceny eksportowe, ponieważ dotyczą Indonezji (i w takim rozumieniu są cenami krajowymi) i stanowią wiarygodną podstawę do porównań. W związku z tym twierdzenie to zostało odrzucone.
- (183) Komisja potwierdziła zatem wniosek sformułowany w motywie 172.

3.2.5. Szczegółowość

- (184) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji stwierdził, że Komisja nie udowodniła szczególności programu. Według rządu Indonezji subsydia, które jest szczególne, odnosi się tylko do pojedynczego sektora.
- (185) Komisja nie zgodziła się z tym argumentem. Komisja zauważyła, że zespół orzekający w sporze z udziałem Stanów Zjednoczonych dotyczącym bawełny kosmatej wyjaśnił, że: „[z]godnie z tekstem art. 2 porozumienia SCM subsydia jest »szczególne« jeżeli jest szczególne dla przedsiębiorstwa lub sektora lub grupy przedsiębiorstw lub sektorów (zwanymi w porozumieniu SCM »pewnymi przedsiębiorstwami«) w ramach jurysdykcji danego organu przyznającego [...]». Zespół orzekający wyjaśnił ponadto, że „[...]»[s]zczegółowość« obejmuje swoim zakresem grupę sektorów, ponieważ pojęcie »pewne przedsiębiorstwo« jest obszernie zdefiniowane w warunkach początkowych w art. 2 ust. 1, jako przedsiębiorstwo lub sektor lub grupa przedsiębiorstw lub sektorów.”⁽²⁵⁾
- (186) Organ Apelacyjny przeanalizował w sporze USA – Cła antidumpingowe i wyrównawcze (Chiny) znaczenie pojęcia „pewne przedsiębiorstwa” w art. 2: „[p]onadto zgodnie z art. 2 ust. 1 lit. a) porozumienia SCM subsydia jest szczególne, gdy istnieje wyraźne ograniczenie dostępu do subsydium na rzecz »pewnych przedsiębiorstw«. W formule wprowadzającej do art. 2. ust. 1 ustalono, że termin »pewne przedsiębiorstwa« odnosi się do »przedsiębiorstwa lub sektora lub grupy przedsiębiorstw lub sektorów«. Po pierwsze słowo »pewien« definiuje się jako »[z]nany i konkretny, ale nie wyszczególniony: (z rzeczownikiem w l. poj.) pewien, (z rzeczownikiem w l. mn.) pewni, określeni«. Z kolei

⁽²⁵⁾ Sprawozdanie zespołu orzekającego, „Stany Zjednoczone – Subsydia dla bawełny kosmatej”, WT/DS267/R, Add.1–Add.3 i Corr.1, przyjęte dnia 21 marca 2005 r., zmienione sprawozdaniem Organu Apelacyjnego WT/DS267/AB/R, DSR 2005: II, s. 299, pkt 7.1140.

słowo »grupa« jest powszechnie definiowane jako »grupa osób lub rzeczy uznawanych za stanowiące jedność lub całość na podstawie jakiegokolwiek wspólnej relacji lub wspólnego celu, lub sklasyfikowanych razem ze względu na stopień podobieństwa«. Badając rzeczowniki określone jako » pewne« lub stanowiące »grupę«, można dostrzec, że »przedsiębiorstwo« można zdefiniować jako »spółkę prowadzącą działalność gospodarczą«, zaś »sektor« oznacza »szczególną formę lub gałąź działalności produkcyjnej; handel, wytwórstwo«. Można zauważyć, że zespół orzekający w sporze Stany Zjednoczone – Subsydia dla bawełny kosmatej uznał, że »sektor' lub 'grupę sektorów' można ogólnie określić według rodzajów produktów, które produkują; że »pojęcie 'sektora' odnosi się do producentów pewnych produktów«; zaś »zakres pojęcia 'sektora' może w danym przypadku zależeć od szeregu czynników«. Z powyższych rozważań wynika, że termin » pewne przedsiębiorstwa« odnosi się do pojedynczego przedsiębiorstwa lub sektora lub klasy przedsiębiorstw lub sektorów, które są znane i wyszczególnione. Zgadza się jednak z Chinami, że pojęcie to charakteryzuje się »pewnym stopniem niedokładności na granicy znaczenia« oraz z zespołem orzekającym w sporze Stany Zjednoczone – Subsydia dla bawełny kosmatej, że zasadność każdego stwierdzenia dotyczącego tego, czy kilka przedsiębiorstw lub sektorów stanowi » pewne przedsiębiorstwa«, można oceniać jedynie indywidualnie”⁽²⁶⁾.

- (187) Komisja zwróciła zatem uwagę, że zgodnie z orzecznictwem WTO subsydiem nie musi dotyczyć pojedynczego sektora, żeby było szczególnie; może raczej odnosić się także do „klasy przedsiębiorstw lub sektorów, które są znane i wyszczególnione”. W tym przypadku w motywie 202 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych Komisja doszła do wniosku, że zestaw środków jest szczególny, ponieważ daje korzyść przedsiębiorstwom działającym w łańcuchu wartości oleju palmowego. Dlatego też Komisja – zgodnie z orzecznictwem WTO – doszła do wniosku, że zestaw środków jest szczególny, ponieważ odnosi się do „klasy przedsiębiorstw lub sektorów, które są znane i wyszczególnione”. W związku z tym argument rządu Indonezji zostaje odrzucony.

3.3. Wsparcie rządu dla branży biodiesla w wyniku zwolnienia maszyn przywożonych do stref wolnocelowych z należności celnych przywózowych

- (188) Jak wspomniano w motywie 237 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, Komisja obliczyła korzyść przyznaną producentom eksportującym wynikającą ze zwolnienia przywożonych maszyn z należności celnych przywózowych jako łączną kwotę niezapłaconego cła przypisaną do okresu objętego dochodzeniem na podstawie cyklu życia podstawowych aktywów. Producenci eksportujący twierdzili, że przy obliczaniu korzyści odniesionych z tytułu zwolnienia przywożonych maszyn z należności celnych przywózowych Komisja powinna była przydzielić kwoty otrzymane ponad poziomem łącznego obrotu poszczególnych przedsiębiorstw, a nie jedynie obrotu produktem objętym postępowaniem. Producenci eksportujący wyjaśnili, że wynika to stąd, że wykaz maszyn przywożonych bezcłowo obejmuje nie tylko maszyny wykorzystywane do produkcji biodiesla, ale również innych produktów.
- (189) W tym względzie Komisja już w kwestionariuszu dla producentów eksportujących wezwała przedsiębiorstwa do przekazania wykazu maszyn oraz ich planowanego zastosowania. Komisja zauważyła, że żaden z producentów eksportujących nie wskazał możliwego podwójnego zastosowania poszczególnych maszyn przed przeprowadzeniem wizyty weryfikacyjnej, gdy była jeszcze możliwa weryfikacja tej informacji. Ponieważ weryfikacja tego zarzutu nie była możliwa, argument ten został odrzucony.
- (190) Jeżeli chodzi o przywóz maszyn do stref wolnocelowych, po opublikowaniu rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych Komisja otrzymała od EBB uwagi dotyczące częściowej współpracy Wilmaru w tym zakresie. EBB przypomniała fakt, że Wilmar nie ujawnił kwot subsydiów otrzymanych w ramach programu subsydiowania stref wolnocelowych. Ponadto EBB zauważyła, że cło tymczasowe nałożone na Wilmar nie jest najwyższym z możliwych ceł tymczasowych nakładanych w ramach tego programu.
- (191) Pod tym względem Komisja UE potwierdziła, że z powodu częściowego braku współpracy w zakresie danych dotyczących stref wolnocelowych zastosowała w sprawie Wilmaru dostępne fakty zgodnie z art. 28 rozporządzenia podstawowego.

⁽²⁶⁾ WT/DS379/AB/R („USA – Cła antydumpingowe i wyrównawcze dotyczące pewnych towarów pochodzących z Chin”), sprawozdanie Organu Apelacyjnego z dnia 11 marca 2011 r., rozstrzygnięcie sporu 379, pkt 373.

- (192) Po ujawnieniu ostatecznych ustaleń PT Ciliandra Perkasa stwierdziła, że Komisja popełniła błąd, odrzucając jej argument, że Komisja powinna była przydzielić kwoty otrzymane ponad poziomem łącznego obrotu poszczególnych przedsiębiorstw, a nie jedynie obrotu produktem objętym postępowaniem. Według PT Ciliandra Perkasa wynika to stąd, że Komisja mogła domyślić się na podstawie przekazanego wykazu, czy każda pojedyncza maszyna jest wykorzystywana wyłącznie do produkcji biodiesla, czy też ma podwójne zastosowanie.
- (193) Komisja zauważyła w motywie 189, że żaden z producentów eksportujących, w tym PT Ciliandra Perkasa, nie wskazał ewentualnego podwójnego zastosowania poszczególnych maszyn przed przeprowadzeniem wizyty weryfikacyjnej, gdy istniała jeszcze możliwość zweryfikowania tej informacji. Ponieważ weryfikacja tego zarzutu nie była możliwa, argument ten został odrzucony.

3.4. Uwagi ogólne dotyczące metody stosowanej do obliczania subsydiów

- (194) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń Wilmar stwierdził, że Komisja popełniła błąd przy obliczaniu kwot subsydiów, ponieważ przeprowadziła te kalkulacje przy użyciu alokacji obrotu. Wilmar utrzymuje, że zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego Komisja powinna była obliczyć kwotę subsydium przypadającą na jednostkę subsydiowanego produktu, a nie w odniesieniu do każdego programu.
- (195) Komisja zwróciła uwagę, że nie przyznano żadnego subsydium w odniesieniu do wyprodukowanych, wywożonych czy transportowanych ilości. W związku z powyższym całkowita kwota subsydium została przydzielona do odpowiedniego obrotu uzyskanego ze sprzedaży przez przedsiębiorstwa Grupy Wilmar zgodnie z art. 7 ust. 2 rozporządzenia podstawowego, który stanowi: „[j]eżeli subsydium nie jest udzielone w odniesieniu do wyprodukowanych, wywożonych czy transportowanych ilości, kwota subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych jest ustalona poprzez przydzielenie wartości całkowitego subsydium, jeśli to właściwe, ponad poziom produkcji, sprzedaży czy wywozu przedmiotowych produktów w okresie prowadzenia dochodzenia w związku z subsydiowaniem”.
- (196) Ponieważ nie przyznano żadnego subsydium w odniesieniu do wyprodukowanych, wywożonych czy transportowanych ilości, odpowiedni obrót przedsiębiorstwa uzyskany ze sprzedaży stanowi najbardziej stosowny mianownik. W tym kontekście należy zauważyć, że odpowiedni obrót określono na podstawie, która gwarantuje, że będzie on możliwie jak najdokładniej odzwierciedlał wartość sprzedaży produktów sprzedawanych przez przedsiębiorstwo będące odbiorcą. Każda inna proponowana metodyka obliczania kwoty subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych byłaby sprzeczna z odpowiednimi przepisami rozporządzenia podstawowego (art. 7 i 15) i praktyką administracyjną stosowaną przez Komisję w ramach postępowań antysubsydyjnych podczas wyboru odpowiedniego licznika/mianownika w celu przydzielenia kwoty subsydium stanowiącego podstawę środków wyrównawczych. W związku z tym argument Wilmaru zostaje odrzucony.

3.5. Wniosek dotyczący subsydiowania

- (197) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Indonezji przekazał uwagi na temat statusu wsparcia na rzecz branży biodiesla udzielanego w formie bezpośredniego przekazywania środków za pośrednictwem OPPF oraz dostaw CPO za kwotę niższą od odpowiedniego wynagrodzenia. W szczególności rząd Indonezji zauważył, że we wrześniu 2018 r. OPPF przestał wypłacać środki na rzecz eksporterów biodiesla oraz że opłata wywozowa nakładana na CPO utrzymywała się na poziomie zerowym od dnia 4 grudnia 2018 r.
- (198) W odpowiedzi Komisja zauważyła, że oba programy nadal obowiązują i nie zostały formalnie uchylone. Z uwagi na sposób, w jaki działają, wynikające z tego korzyści odniesione przez producentów eksportujących będą nadal odczuwalne w przyszłości. Wypłacania środków z OPPF zaprzestano ze względu na różnicę między ceną referencyjną mineralnego oleju napędowego a ceną referencyjną biodiesla, a nie ze względu na likwidację programu. Ponadto w grudniu 2018 r. ponownie uruchomiono płatności z OPPF na rzecz producentów biodiesla. W związku z tym Komisja stwierdziła, że spełniono warunki art. 15 ust. 1 i odrzuciła ten argument.
- (199) Ostateczne stopy subsydiowania dotyczące zestawu środków opisanych powyżej, wyrażone jako odsetek ceny CIF na granicy Unii przed ocleniem, są następujące:

Tabela 1

Ostateczne stopy subsydiowania

Przedsiębiorstwo	Ostateczna stopa subsydiowania
PT Ciliandra Perkasa	8,0 %
PT Intibenua Perkasatama i PT Musim Mas (Grupa Musim Mas)	16,3 %
PT Pelita Agung Agrindustri i PT Permata Hijau Palm Oleo (Grupa Permata)	18,0 %
PT Wilmar Nabati Indonesia i PT Wilmar Bioenergi Indonesia (Grupa Wilmar)	15,7 %
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	18,0 %

4. SZKODA**4.1. Definicja przemysłu Unii i produkcji unijnej**

- (200) Po opublikowaniu rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych indonezyjski producent eksportujący Wilmar zwrócił się o udzielenie informacji, czy Masol, hiszpański producent biodiesla wchodzący w skład próby, jest członkiem przemysłu Unii, zważywszy na jego przynależność do Grupy Musim Mas, indonezyjskiego producenta eksportującego, oraz na fakt, że przedsiębiorstwo kupuje, jak również produkuje biodiesel w Unii.
- (201) Komisja stwierdziła, że Masol wpisuje się w zakres definicji przemysłu Unii, ponieważ wytwarza on biodiesel w swoich zakładach na terenie Unii. Ponadto zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. a) rozporządzenia podstawowego Komisja może (lecz nie ma obowiązku) ująć producentów unijnych w definicji przemysłu, nawet gdy producenci ci prowadzą również przywóz produktu objętego postępowaniem. W tym względzie Komisja zauważyła, że przedsiębiorstwo Masol koncentruje swoją działalność gospodarczą na Unii, ponieważ jego produkcja w Unii znacznie przekracza wielkość zakupów biodiesla z Indonezji lub innego państwa.
- (202) Po ostatecznym ujawnieniu Wilmar ponownie zwrócił się o informacje, czy Masol należy wyłączyć z definicji przemysłu Unii, biorąc pod uwagę fakt, że stanowi spółkę zależną, w której całościowy udział posiada indonezyjski producent eksportujący, Grupa Musim Mas.
- (203) Komisja uwzględniła ten punkt, lecz uznała, że Masol, jako unijny producent biodiesla, stanowi część przemysłu Unii. Własność tego przedsiębiorstwa to tylko jeden z elementów uwzględnionych w tym kontekście i nie stanowi czynnika decydującego o jego statusie producenta unijnego w przedmiotowej sprawie, biorąc pod uwagę znaczny udział jego produkcji w Unii.
- (204) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń Wilmar przedstawił także uwagi na temat poziomu produkcji unijnej podanej w tabeli 3 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, zauważając że gdyby od 2015 r. do okresu objętego dochodzeniem produkcja wzrosła w tym samym stopniu co konsumpcja (o 33 %), wówczas produkcja w okresie objętym dochodzeniem przekroczyłaby konsumpcję w okresie objętym dochodzeniem.
- (205) Komisja zauważyła, że porównanie to zostało zaokrąglone, ponieważ wartość dokładna wynosiła 32,58 % konsumpcji w okresie badanym. W 2015 r. produkcja była niższa niż konsumpcja w Unii. Wobec tego, jeżeli obie liczby wzrosną o tę samą wartość procentową, z matematycznego punktu widzenia niemożliwe będzie, aby wstępnie niższa liczba (produkcja) przekroczyła wstępnie wyższą liczbę (konsumpcja), jeżeli obie liczby są matematycznie prawidłowo zwiększane o tę samą wartość.
- (206) Ponadto Komisja zauważyła, że stwierdzenie zawarte w motywie 269 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, głoszące że produkcja przemysłu Unii nie sprostą popytowi, jest poprawne pod względem faktycznym. W każdym razie Komisja zauważyła, że w całym okresie badanym przemysł Unii posiadał wolne moce produkcyjne niezbędne do celów zwiększenia produkcji i sprostania wzrostowi poziomu konsumpcji, czego nie osiągnął ze względu na przywóz biodiesla po cenach subsydiowanych.
- (207) Po ostatecznym ujawnieniu Wilmar ponownie zgłosił tę samą uwagę, że produkcja w Unii pokrywała niemal 100 % konsumpcji w Unii w 2015 r., a zatem jeżeli Komisja spodziewała się, że produkcja będzie rosła wraz z konsumpcją, to oznacza, że przemysł Unii zasadniczo monopolizowałby całą unijną konsumpcję.

- (208) W motywie 269 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych stwierdzono jednak po prostu, że produkcja w Unii nie nadążała za unijnym popytem, zatem różnicę pokrywał przywóz biodiesla do Unii. Stwierdzenie to pozostaje prawdziwe pod względem faktycznym. Nie jest zaś słuszne z faktycznego punktu widzenia, aby mówić o monopolu przemysłu Unii. Jak wspomniano w motywie 264 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, przemysł Unii tworzy ponad 200 producentów, którzy konkurują ze sobą na rynku Unii. Nie jest zatem właściwe w tym przypadku mówienie o potencjalnym monopolu przemysłu Unii.
- (209) Wobec braku jakichkolwiek innych uwag dotyczących definicji przemysłu Unii i unijnej produkcji, Komisja potwierdza swoje wnioski zawarte w motywach 264–269 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.2. Konsumpcja w Unii

- (210) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń indonezyjski producent eksportujący Wilmar zauważył, że w trakcie analizy konsumpcji w Unii Komisja nie odniosła się do drugiej dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii ⁽²⁷⁾ („druga dyrektywa w sprawie odnawialnych źródeł energii”) ani do rozporządzenia delegowanego Komisji ⁽²⁸⁾ dotyczącego surowców o wysokim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów.
- (211) Komisja zauważyła, że te dwa dokumenty dotyczą przyszłej, a nie przeszłej konsumpcji oraz kontynuują unijną politykę w zakresie zachęcania do stosowania biodiesla w silnikach Diesla, natomiast uwaga Wilmaru mówiąca o tym, że te przepisy mogą skutecznie ograniczyć konsumpcję PME nie ma nic wspólnego z całkowitą konsumpcją biodiesla w Unii.
- (212) Ponadto w swoich uwagach do ujawnienia tymczasowych ustaleń Wilmar potwierdził, że do końca 2023 r. konsumpcja PME może utrzymać się na poziomie z 2019 r. ⁽²⁹⁾ Dopiero po dniu 31 grudnia 2023 r. konsumpcja surowców o wysokim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów zacznie spadać.
- (213) Ponadto przemysł Unii obecnie wytwarza znaczną część PME. W perspektywie średnioterminowej przywóz z Indonezji może nadal rosnąć, zastępując PME produkowany obecnie przez przemysł Unii.
- (214) Wobec braku uwag w odniesieniu do konsumpcji w Unii Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 270–278 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.3. Przywóz z Indonezji i podcięcie cenowe

- (215) Jeżeli chodzi o wielkość i udział w rynku przywozu z Indonezji, po opublikowaniu rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych indonezyjscy eksporterzy, Gunvora (niepowiązane przedsiębiorstwo handlowe zajmujące się obrotem biodieslem) i rząd Indonezji przedstawili Komisji swoje uwagi na temat wielkości przywozu z Indonezji w okresie badanym.
- (216) Stwierdzili, że analiza przywozu z Indonezji była błędna, ponieważ nie obejmowała okresu 2010–2012, tj. okresu poprzedzającego nałożenie ceł antidumpingowych w 2013 r.
- (217) Komisja uwzględniła te uwagi, jednak w motywach 279–282 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych prawidłowo opisano wielkości przywozu z Indonezji, a Komisja w motywach 281 i 282 wyjaśniła wpływ obowiązujących wówczas ceł antidumpingowych.

⁽²⁷⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 z dnia 11 grudnia 2018 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych (Dz.U. L 328 z 21.12.2018, s. 82).

⁽²⁸⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2019/807 z dnia 13 marca 2019 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/2001 w odniesieniu do określania surowców o wysokim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów, w przypadku których zaobserwowano znaczącą ekspansję obszaru produkcji na tereny zasobne w pierwiastek węgla oraz certyfikowania biopaliw, biopłynów i paliw z biomasy o niskim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów (Dz.U. L 133 z 21.5.2019, s. 1).

⁽²⁹⁾ Art. 26 ust. 2 dyrektywy (UE) 2018/2001.

- (218) Komisja zauważyła również, że okres badany rozpoczyna się w 2015 r., w związku z czym analiza wielkości przywozu z Indonezji nie może datować wstecznie na lata 2010–2012 bez naruszenia spójności z okresem badanym w toku niniejszego dochodzenia. Czas trwania okresu badanego w tym przypadku odpowiada normalnemu okresowi stosowanemu w takich dochodzeniach. W każdym razie, patrząc na wielkości przywozu z Indonezji określone w toku dochodzenia antydumpingowego, które zakończyło się w 2013 r., można zauważyć, że wielkości przywozu z Indonezji w latach 2010–2011 były podobne do wielkości odnotowanych w bieżącym okresie objętym dochodzeniem, a także do wielkości spodziewanych w niedalekiej przyszłości, jeżeli nie zostaną wprowadzone odpowiednie środki⁽³⁰⁾.
- (219) Przedsiębiorstwo Gunvor stwierdziło, że przy rozpatrywaniu samego przywozu z Indonezji w okresie objętym dochodzeniem nie uwzględniono poziomu przywozu z Argentyny. Analizę tę przeprowadzono jednak w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych w sekcji 6 – „Związek przyczynowy” w motywach 368–370 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (220) Jeżeli chodzi o podcięcie cenowe, po ujawnieniu tymczasowych ustaleń Komisja otrzymała uwagi od indonezyjskich producentów eksportujących oraz od rządu Indonezji dotyczące faktu, że obliczenia podcięcia cenowego wymagały dostosowań lub dalszych wyjaśnień.
- (221) W rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych określono trzy metody obliczania podcięcia cenowego między przywozem biodiesla z Indonezji a sprzedażą biodiesla na rynku Unii. Komisja doprecyzuje trzy metody zastosowane w tym przypadku w celu ustalenia istnienia znacznego podcięcia cenowego na podstawie danych odnoszących się do objętych próbą producentów eksportujących.
- (222) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji zgłosił uwagi dotyczące trzech metod obliczania podcięcia cenowego stosowanych przez Komisję i stwierdził, że Komisja nie wzięła pod uwagę różnych wyroków i orzeczeń Trybunału Sprawiedliwości i Światowej Organizacji Handlu.
- (223) Komisja nie zgadza się z tym. Za pomocą tych trzech przedstawionych poniżej metod przeanalizowano szczegółowo podcinanie cen Unii przez indonezyjski przywóz biodiesla i każda z nich wskazała na istnienie podcięcia.
- (224) W swoich uwagach do ostatecznego ujawnienia rząd Indonezji również poczynił pewne ogólne obserwacje na temat podcięcia cenowego, do których odniesiono się poniżej.
- (225) Po pierwsze, rząd Indonezji dokonał porównania PME i estru metylowego oleju rzepakowego („RME”) i zauważył, że posiadają one inne właściwości fizyczne (jeden ma CFPP +13C, a drugi -14C) oraz różne ceny.
- (226) Komisja przyznaje rządowi Indonezji rację i to właśnie z powodu tych różnic Komisja nie porównywała bezpośrednio sprzedaży PME ze sprzedażą RME.
- (227) Po drugie, rząd Indonezji cytuje motyw 290 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, w którym stwierdzono, że „zwykle nie wykorzystuje się czystej postaci PME, ale miesza się go z innymi biodieslami, aby wyprodukować mieszankę o niższej CFPP”.
- (228) Należy wyjaśnić, iż fakt, że PME jest zazwyczaj mieszany z innymi biodieslami nie oznacza, że PME nie jest bezpośrednio mieszany z mineralnym olejem napędowym. Analiza sprzedaży objętych próbą producentów unijnych wykazała znaczącą sprzedaż czystego PME bezpośrednio do rafinerii mineralnego oleju napędowego, co będzie stanowić bezpośrednią konkurencję dla przywozu czystego PME z Indonezji.

4.3.1. Uwagi ogólne dotyczące unijnego rynku biodiesla

- (229) Biodiesel jest produktem jednorodnym mającym jedno główne zastosowanie, mianowicie jako paliwo w silnikach Diesla. Jest on wytwarzany z różnych niekopalnych surowców. W zależności od surowca istnieją pewne różnice we właściwościach fizycznych, a mianowicie w CFPP. Na rynku biodiesel w określonej CFPP jest często opisywany jako FAMEX⁽³¹⁾, np. FAME0 w przypadku biodiesla o temperaturze CFPP wynoszącej 0 °C lub FAME5 w przypadku biodiesla o temperaturze CFPP wynoszącej 5 °C.

⁽³⁰⁾ Rozporządzenie Komisji (UE) nr 490/2013 z dnia 27 maja 2013 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny i Indonezji, tabela 2 (Dz.U. L 141 z 28.5.2013, s. 6).

⁽³¹⁾ W ujęciu chemicznym biodiesel jest zwykle estrem metylowym kwasu tłuszczowego lub FAME.

- (230) Większość rodzajów biodiesla, w tym PME, sprzedaje się w postaci czystej lub w postaci mieszaniny z innymi rodzajami biodiesla. W tym kontekście termin „mieszanka” odnosi się do mieszanki składającej się z różnych rodzajów biodiesla, ale nie mineralnego oleju napędowego. Nie należy tego mylić z „mieszkanką”, która jest zazwyczaj sprzedawana w dystrybutorze i na przykład w Unii zwykle składa się z nie więcej niż 10 % biodiesla i nie mniej niż 90 % mineralnego oleju napędowego.
- (231) Popyt na biodiesel kształtuje się w oparciu o dwa główne czynniki: zużycie oleju napędowego i zawartość biodiesla w tym oleju. Cena biodiesla nie ma zauważalnego wpływu na którykolwiek z tych czynników, w szczególności ze względu na ograniczony wpływ ceny biodiesla na cenę oleju napędowego w dystrybutorze.
- (232) W związku z tym popyt na biodiesel jest, w odróżnieniu od wielu innych produktów, nieelastyczny w odniesieniu do cen. Tani biodiesel zazwyczaj nie powoduje wzrostu konsumpcji na rynku biodiesla. Konkurencja cenowa na rynku biodiesla jest zatem grą o sumie zerowej, w której ilości uzyskane przez jeden podmiot na rynku tracą na tym samym poziomie inne podmioty na rynku.
- (233) W związku z tym przy stałym popycie zwiększenie przywozu subsydiowanego biodiesla po niskich cenach będzie miało wpływ na równowagę podaży i popytu, prowadząc do nadmiernej podaży na całym rynku biodiesla. W sytuacji nadmiernej podaży na całym rynku biodiesla dostępność tańszej opcji, takiej jak przywóz towarów po cenach subsydiowanych, będzie wywierać presję na spadek cen również na całym rynku biodiesla, co negatywnie wpływa na wszystkich producentów biodiesla, niezależnie od wykorzystywanych surowców.

4.3.2. Metoda 1 – Porównywanie przywozu PME z PME wyprodukowanym w UE

- (234) W ramach pierwszej metody przedstawionej w motywach 292–295 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych porównano przywóz PME z Indonezji ze sprzedażą PME wyprodukowanego w Unii Europejskiej. Marginesy podjęcia wahały się od 6,0 % do 11,6 %.
- (235) W celu objaśnienia obliczeń na wniosek zgłaszających uwagi Komisja informuje, że dokonano dokładnego porównania między PME o temperaturze zablokowania zimnego filtra („CFPP”) + 13 pochodzącego z Indonezji i PME o CFPP +10 wyprodukowanego przez przemysł Unii⁽³²⁾. Sprzedawanego PME o CFPP +10 nie mieszano w celu uzyskania takiej CFPP; do biodiesla dodawano dodatek, który kosztuje mniej niż 1 EUR za tonę metryczną, co stanowi około 0,1 % kosztu produkcji. Komisja nie uważa, że dostosowanie w odniesieniu do tego dodatku jest konieczne, ponieważ nie miałyby to żadnego wpływu na obliczenia.
- (236) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń przedsiębiorstwo Wilmar stwierdziło, że w motywie 287 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych Komisja powinna wyjaśnić bardziej szczegółowo sposób, w jaki uwzględniła konkretny niemiecki system „podwójnego liczenia”.
- (237) Wyjaśnienie tej metodologii: Niemcy wdrożyły obowiązkowe cele w zakresie emisji gazów cieplarnianych, które koncerny naftowe będą musiały osiągnąć. W rezultacie cena w przypadku transakcji o niskim poziomie emisji CO₂ jest wyższa niż normalna cena. Transakcje sprzedaży na rynek niemiecki zostały zidentyfikowane w wyniku zastosowania w PCN, w stosownych przypadkach, wskaźnika „2” (emisje poniżej 9 g/MJ), tak aby Komisja mogła dokonać porównania tych transakcji z równoważnym przywozem z Indonezji do innych państw członkowskich, w których obowiązuje system podwójnego liczenia.
- (238) Komisja zauważyła, jak określono w motywie 288 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, że przywóz z Indonezji nieopatrzonego certyfikatem na podstawie dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii porównano ze sprzedażą przemysłu Unii opatrzoną takim certyfikatem. Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń producent eksportujący Wilmar i rząd Indonezji stwierdzili, że biodiesel nieopatrzonego certyfikatem na podstawie dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii jest tańszy niż biodiesel opatrzonego certyfikatem i złożyli wniosek o dostosowanie.
- (239) Komisja zauważyła, że ww. strony nie zakwestionowały faktu, że produkt ten jest identyczny ze sprzedawanym PME opatrzonego certyfikatem na podstawie dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii oraz nie przedłożyły żadnych dowodów potwierdzających, że produkt ten nie stanowi bezpośredniej konkurencji dla PME wytwarzanego przez przemysł Unii. W związku z tym Komisja stwierdziła, że dostosowanie różnicy cenowej nie jest konieczne, w szczególności dlatego, że w okresie objętym dochodzeniem nie przedłożono żadnych ostatecznych dowodów dotyczących takiej różnicy w cenie.

⁽³²⁾ PCN P101P i P102P.

- (240) Komisja w związku z tym nadal twierdziła, że ta metoda w sposób dokładny przedstawia podcięcie cenowe wywołane przez dany rodzaj biodiesla przywożonego z Indonezji. W każdym razie margines podcięcia cenowego określony dla produktów nieopatrzonych certyfikatem na podstawie dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii znacznie przekracza różnicę cenową, którą przywołuje Wilmar. W związku z tym, nawet jeżeli dostosowanie, o którym wspomina Wilmar, zostałyby przyznane, wpływ takiego dostosowania byłby umiarkowany, a w przypadku przywozu z Indonezji nadal występowałoby znaczne podcięcie cenowe.
- (241) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji i Wilmar złożyły wniosek o dostosowanie, by uwzględnić różnicę cenową między biodieslem CFPP10 a CFPP13.
- (242) Komisja nie stwierdziła takiej różnicy cenowej, a rząd Indonezji ani Wilmar nie przedstawiły dowodów na istnienie takiej różnicy. Komisja stwierdziła, że biodiesel przedstawiano na rynkach jako czysty RME, FAME0 oraz czysty PME. Odnotowania dotyczące czystego PME nie odnosiły się do rzeczywistej CFPP produktu, a jedynie do PME, co stanowi poparcie dla argumentu Komisji, że całość PME sprzedawana jest po podobnych cenach, niezależnie od dokładnej CFPP. W związku z tym twierdzenie to zostało odrzucone.
- (243) Po ostatecznym ujawnieniu Komisja otrzymała ponowny wniosek od przedsiębiorstwa Wilmar i rządu Indonezji o dostosowanie ceny w celu porównania przywozu PME nieopatrzonego certyfikatem na podstawie dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii z unijną produkcją PME opatrzoną takim certyfikatem.
- (244) Komisja powtórzyła swoje stanowisko, zgodnie z którym takie dostosowanie nie jest konieczne i odrzuciła wniosek. W okresie objętym dochodzeniem przywieziono do Unii z Indonezji duże ilości PME bez certyfikatu na podstawie dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii, a ten PME może być wykorzystywany do mieszania z mineralnym olejem napędowym wyłącznie, gdy jest opatrzone certyfikatem na podstawie dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii. Wilmar nie przedstawił żadnych dowodów świadczących o tym, że PME przywieziony bez certyfikatu na podstawie dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii nie konkuruje z produkcją w Unii PME opatrzonego certyfikatem na podstawie dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii.

4.3.3. Metoda 2 – Porównanie przywozu PME do sprzedaży PME wytworzonego w UE, a także biodiesla wytworzonego w UE przy CFPP0 (FAME0)

- (245) W ramach drugiej metody przedstawionej w motywach 296–297 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zwiększono ilość biodiesla wytwarzanego w Unii, którą porównano z przywozem z Indonezji poprzez uwzględnienie w porównaniu sprzedaży biodiesla FAME0 przez producentów unijnych objętych próbą.
- (246) Aby porównać unijną sprzedaż FAME0 z ogólnokrajowym przywozem PME z Indonezji, cenę unijnej sprzedaży FAME0 dostosowano i w rezultacie obniżono do poziomu cenowego unijnej sprzedaży PME, by uwzględnić wartość rynkową różnic pod względem właściwości fizycznych.
- (247) W celu objaśnienia obliczeń na wniosek zgłaszających uwagi Komisja informuje, że cena powyższej obniżki mieściła się w przedziale od 100 do 130 EUR za tonę metryczną. Również w celu objaśnienia obliczeń informuje się, że 55 % całej sprzedaży przemysłu Unii objętej tym porównaniem dotyczy zarówno PME, jak i FAME0⁽³³⁾.
- (248) Ustalony w ramach tej metody ogólnokrajowy margines podcięcia wynosił 7,4 %.
- (249) Komisja uznała te obliczenia za rozsądne oszacowanie wpływu przywozu z Indonezji na cenę FAME0.
- (250) Po ostatecznym ujawnieniu producent eksportujący Wilmar zakwestionował to porównanie, cytując ustalenia zawarte w związku z rozstrzygnięciem sporu w ramach systemu WTO w sprawie *Unia Europejska – Środki antydumpingowe dotyczące biodiesla z Indonezji*⁽³⁴⁾, w przypadku której Komisja dokonała podobnego dostosowania. Zespół orzekający stwierdził w pkt 7.157:

„Nawet jeśli PME z Indonezji oraz biodiesel mieszany o CFPP 0 mogłyby konkurować w kontekście sprzedaży do przedsiębiorstw mieszających biodiesel z mineralnym olejem napędowym, punkt ten nie odnosi się jednak do faktu, że unijne organy nie przedstawiły wyjaśnień w zakresie tego, czy porównania między sprzedażą PME i biodiesla mieszanego o CFPP 0 dokonano na właściwym poziomie porównania, zważywszy że PME stanowi materiał do produkcji mieszanek, m.in. biodiesla o CFPP 0”.

⁽³³⁾ CFPP pozostałych 45 % sprzedaży przemysłu Unii jest inna niż +10 i 0.

⁽³⁴⁾ WT/DS480/R „Unia Europejska – Środki antydumpingowe dotyczące biodiesla z Indonezji”.

- (251) Komisja zauważa, że unijny rynek zmienił się od chwili przeprowadzenia pierwotnego dochodzenia w zakresie przywozu z Indonezji. Zespół orzekający jednocześnie zauważył, że wówczas „PME można było stosować jedynie w mieszance, a w rzeczywistości stanowi składnik różnych mieszanek sprzedawanych użytkownikom końcowym na unijnym rynku”⁽³⁵⁾.
- (252) W toku pierwotnego dochodzenia wobec Indonezji Komisja stwierdziła, że przemysł Unii nie był w stanie wytwarzać PME z przywożonego oleju palmowego, ponieważ cena PME była w rzeczywistości niższa niż cena oleju palmowego. Przemysł Unii w związku z tym kupował z Indonezji czysty PME i przed odsprzedażą mieszał go z innymi biodieszlami własnej produkcji⁽³⁶⁾.
- (253) W bieżącym dochodzeniu Komisja stwierdza jednak, że PME wytworzony w Unii był sprzedawany bezpośrednio przedsiębiorstwom naftowym, a więc nastąpiła zmiana dynamiki rynku pod tym względem.
- (254) Komisja nie kwestionuje tego, że PME przywozi się do Unii także w celu zmieszania go z innymi biodieszlami, by stworzyć np. FAME0. Ilość przywożonego PME jest jednak podyktowana ceną tego przywozu oraz jego właściwościami fizycznymi i w związku z tym cena przywożonego PME wywiera presję cenową także na mieszanki. PME należy do najtańszych rodzajów biodiesla, które można stosować w mieszaninach takich jak FAME0 i FAME+5, odpowiednich do wykorzystania w obrębie znacznej części rynku unijnego w ciągu roku. Przywóz PME konkuruje więc bezpośrednio z innymi rodzajami biodiesla produkowanego w UE, które w przeciwnym wypadku byłyby wykorzystywane do mieszania w większych ilościach, aby osiągnąć ten sam wynik mieszania.
- (255) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji odrzucił tę metodę obliczeń, twierdząc że uwzględniała ona wyłącznie jeden segment unijnego rynku i nie obejmowała wszystkich rodzajów produktu sprzedawanych przez przemysł Unii. Komisja nie zgodziła się z tym, ponieważ obliczenia, o które wnioskował rząd Indonezji i które obejmowałyby wszystkie rodzaje produktu sprzedawane przez przemysł Unii, zostały szczegółowo przedstawione poniżej jako metoda 3.

4.3.4. *Metoda 3 – Porównanie całkowitego przywozu biodiesla z Indonezji z całkowitą unijną sprzedażą biodiesla bez żadnego dostosowania ceny*

- (256) W ramach trzeciej metody przedstawionej w motywach 298–299 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych porównano ogólnokrajowy przywóz biodiesla z Indonezji z całkowitą sprzedażą biodiesla przez objętych próbą producentów unijnych. Ustalony w ramach tej metody ogólnokrajowy margines podcięcia wynosił 17,1 %⁽³⁷⁾.
- (257) Komisja stwierdziła, że to obliczenie, w ramach którego porównano ogólnokrajowy przywóz z Indonezji produktu objętego postępowaniem ze sprzedażą produktu podobnego na rynku unijnym przez objętych próbą producentów unijnych, wykazuje, że nawet przy porównaniu wszystkich rodzajów produktu występuje znaczne podcięcie cenowe przywozu z Indonezji. Zostaje to także potwierdzone na podstawie danych dostępnych i przytoczonych w motywie 284 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (258) Po ostatecznym ujawnieniu przedsiębiorstwo Wilmar odniosło się do niespójności między wielkością sprzedaży ujawnioną w przypadku metod 2 i 3 oraz współczynnikiem wynoszącym 55 % całej sprzedaży przemysłu Unii objętej metodą 2.
- (259) Komisja odnotowuje tę różnicę w momencie ostatecznego ujawnienia, polegającą na tym, że całkowita wielkość obliczona przy pomocy metody 2 nie stanowi 55 % całkowitej wielkości obliczonej przy pomocy metody 3, w przeciwieństwie do tego, co uwzględniono w motywie 296 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (260) Komisja wyjaśniła, że wynika to z różnych źródeł wykorzystanych do obliczenia podcięcia cenowego między trzema metodami, które przedstawiono w motywach 292–299 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (261) W metodzie 1 w celu obliczenia ceny jednostkowej za tonę metryczną dla każdego PCN wykorzystano wykazy sprzedaży w przypadku poszczególnych transakcji dokonanych przez indonezyjskich producentów eksportujących, a następnie porównano tę cenę jednostkową za tonę metryczną przy zastosowaniu wykazów sprzedaży poszczególnych transakcji producentów unijnych objętych próbą.

⁽³⁵⁾ Sprawozdanie zespołu orzekającego, UE – Biodiesel (Indonezja), pkt 7.156.

⁽³⁶⁾ Dz.U. L 141 z 28.5.2013, s. 19, motywy 133–135.

⁽³⁷⁾ Należy zauważyć, że motyw 298 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych zawierał błąd pisarski i wskazywał na margines podcięcia wynoszący 17,5 %.

- (262) W metodzie 2 użyto tych samych wykazów poszczególnych transakcji co w metodzie 1 dla indonezyjskich producentów eksportujących, a następnie dodano sprzedaż FAME0 z wykazów producentów unijnych objętych próbą.
- (263) W obliczeniach metodą 3 zastosowano jednak porównanie wykazów poszczególnych transakcji z metody 1 dla indonezyjskich producentów eksportujących z ceną jednostkową producentów unijnych objętych próbą, zgłaszaną przez nich w odpowiedziach na pytania zawarte w kwestionariuszu, a nie pochodzącą z wykazów zawieranych przez nich transakcji. Miało to na celu zapewnienie, aby w metodzie 3 całkowita wielkość nie obejmowała ilości zakupionych, a następnie odsprzedanych przez producentów unijnych.
- (264) W związku z tym całkowite wielkości obliczone przy pomocy metody 1 i 2 nie są bezpośrednio porównywalne z całkowitą wielkością w ramach metody 3, ponieważ różne są podstawy obliczeń.
- (265) Żadna z zainteresowanych stron nie zaproponowała innej metody obliczania podcięcia cenowego między przywozem z Indonezji a sprzedażą przemysłu Unii, a także żadna zainteresowana strona nie przedstawiła obliczeń, które wykazałyby brak podcięcia cenowego w okresie objętym dochodzeniem.
- (266) Wilmar po ostatecznym ujawnieniu stwierdził, że „wyłącznym właściwym sposobem obliczenia podcięcia cenowego jest porównanie rodzaju produktu z rodzajem produktu, dostosowując różnice cech fizycznych, które wpływają na ceny ... przy jednoczesnym uwzględnieniu złożoności porównywalności cen stwierdzonej przez zespół orzekający WTO”.
- (267) Komisja przyjęła do wiadomości sugestię Wilmar dotyczącą obliczania podcięcia cenowego z wykorzystaniem całej sprzedaży przemysłu Unii zgodnie z powyższym. Biorąc jednak pod uwagę fakt, że nie przedstawiono żadnych sugestii ani szacunków dotyczących kwoty dostosowania ze względu na różnice we właściwościach fizycznych, ani też żadnych sugestii co do sposobu radzenia sobie ze złożonością porównywalności cen ustaloną w orzeczeniu zespołu orzekającego WTO, niemożliwe było podjęcie żadnych dalszych działań w odniesieniu do tej sugestii.
- (268) Komisja dokonała szeregu porównań cen w celu uwzględnienia wszystkich możliwych konfiguracji rodzajów produktu, zapewniając w miarę możliwości pełną porównywalność. Komisja wyjaśniła również, że sytuacja na rynku w okresie objętym dochodzeniem różniła się od sytuacji badanej przez zespół orzekający WTO (obecnie sprzedaż bezpośrednią PME prowadzą producenci unijni). Komisja zbadała również interakcję i stosunek konkurencji pomiędzy indonezyjskim przywozem PME a sprzedażą unijną i stwierdziła, że PME, jako jeden z najtańszych rodzajów biodiesla, jest w stanie wywierać presję cenową na sprzedaż unijną.
- (269) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji opisał to obliczenie jako porównanie indonezyjskiego PME o CFPP 13 z wytworzonymi na terenie Unii FAME0 i RME o wartości CFPP 14 oraz stwierdził, że bez wprowadzenia dostosowań ze względu na właściwości fizyczne (czyli CFPP) to porównanie jest zasadniczo bezcelowe.
- (270) Komisja zauważyła, że to obliczenie stanowi porównanie indonezyjskiego PME o CFPP13 z całą unijną sprzedażą własnej produkcji przemysłu Unii, która obejmuje również PME. Jeżeli chodzi o wszelkie możliwe dostosowania, nie przedłożono żadnego uzasadnionego i określonego ilościowo żądania o takie dostosowanie.
- (271) W związku z powyższym Komisja stwierdziła, że przywóz z Indonezji w okresie objętym dochodzeniem znacznie podcinał sprzedaż przemysłu Unii w przypadku wszystkich trzech zbadanych metod.

4.3.5. Koszty po przywozie

- (272) Producent eksportujący Wilmar wskazał, że poziom dostosowania stosowany przez Komisję w odniesieniu do kosztów ponoszonych po przywozie w wysokości 8,50 EUR za tonę metryczną, określony w toku poprzedniego dochodzenia antydumpingowego, był zbyt niski, i dostarczył dokumentację potwierdzającą dostosowaną kwotę 14,50 EUR za tonę metryczną.
- (273) Przedłożone dane dotyczyły jednego zamówienia, które dotarło po zakończeniu okresu objętego dochodzeniem, a większość kosztów odnosiła się do magazynowania po przywozie, które nie powinno wchodzić w zakres kosztów przywozu. Komisja nie uznała tego za bardziej wiarygodną podstawę niż dane liczbowe określone wcześniej przez niepowiązanego importera i dlatego nie zaakceptowała dostosowania.

- (274) Gunvor, przedsiębiorstwo handlujące biodieslem, zwróciło się z pytaniem, czy jego dane wykorzystano do określania kosztów przywozu stosowanych w ramach obliczeń podcięcia cenowego. Koszty przedłożone przez Gunvor w odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu obejmowały łączną kwotę kosztów przywozu (które są wykorzystywane w obliczaniu podcięcia cenowego) oraz kosztów ponoszonych po przywozie (które są ponoszone między przywozem a odsprzedażą i nie są uwzględniane przy obliczaniu podcięcia cenowego).
- (275) W trakcie dochodzenia na miejscu Gunvor przedstawił zmienione dane liczbowe w oparciu o różne podstawy, natomiast ostateczne dane liczbowe przedstawione przez Gunvor opierały się na szacunkach i nie można było ich zweryfikować. W rezultacie Komisja postanowiła wykorzystać koszty przywozu stosowane w dochodzeniu i wynikające z ceł antydumpingowych nałożonych na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1194/2013, które wykorzystano również w poprzednim dochodzeniu wobec przywozu z Argentyny⁽³⁸⁾. Komisja uznała te koszty za bardziej wiarygodne od kosztów przedstawionych przez przedsiębiorstwo Gunvor.
- (276) Ponieważ od 2012 r. inflacja w strefie euro ma bardzo niski poziom (łącznie około 6 % w okresie 2012–2018), Komisja za stosowne uznała wykorzystanie tych kosztów przywozu bez dostosowania pod kątem inflacji. W każdym razie wszelkie dostosowanie pod tym względem nie miałyby wpływu na ostateczne marginesy podcięcia cenowego.
- (277) Wobec braku jakichkolwiek innych uwag dotyczących przywozu z Indonezji Komisja potwierdza swoje wnioski zawarte w motywach 279–301 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.4. Sytuacja gospodarcza przemysłu Unii

4.4.1. Uwagi ogólne

- (278) Wobec braku innych uwag Komisja potwierdza motywy 302–308 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.4.2. Wskaźniki makroekonomiczne

4.4.2.1. Moce produkcyjne i wykorzystanie mocy produkcyjnych

- (279) Po ujawnieniu rząd Indonezji i Wilmar przedstawiły uwagi na temat mocy produkcyjnych przemysłu Unii, zauważając wzrost produkcji i mocy produkcyjnych w okresie badanym, jednak nie zakwestionowały poziomu ani tendencji w zakresie wskaźników. Twierdzili oni, że wzrost ten wykazał, że indonezyjski biodiesel nie jest szkodliwy dla przemysłu Unii.
- (280) Argumenty te omówiono w sekcji 6 – „Związek przyczynowy” rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych w motywach 368–370.
- (281) Wobec braku innych uwag w odniesieniu do produkcji, mocy produkcyjnych i wykorzystania mocy produkcyjnych Komisja potwierdza wnioski przedstawione w motywach 309–313 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.4.2.2. Wielkość sprzedaży i udział w rynku

- (282) Po ujawnieniu rząd Indonezji zauważył, że udział w rynku przemysłu Unii w 2015 r. wynika stąd, że przemysł ten stanowił „niemalże absolutny monopol pozbawiony wolnej konkurencji”.
- (283) Komisja zauważyła, że ponieważ przemysł Unii składa się z ponad 100 konkurujących ze sobą przedsiębiorstw, nie ma mowy o monopolu. W toku dochodzenia nie przedstawiono żadnych dowodów dotyczących monopolistycznego zachowania przemysłu Unii.
- (284) Eksporter Wilmar oraz rząd Indonezji stwierdzili, że motyw 317 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych jest niesłuszny, ponieważ nie uwzględnia jednoczesnego przywozu biodiesla z Argentyny do UE.

⁽³⁸⁾ Rozporządzenie wykonawcze Komisji (UE) 2019/244 z dnia 11 lutego 2019 r. nakładające ostateczne cło wyrównawcze na przywóz biodiesla pochodzącego z Argentyny (Dz.U. L 40 z 12.2.2019, s. 1).

- (285) Przywóz ten uwzględniono w sekcji 6 – „Związek przyczynowy” rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych w motywach 368–370.
- (286) Po ostatecznym ujawnieniu Wilmar twierdził, że zmniejszenie udziału w rynku przemysłu Unii po 2015 r. nie stanowiło wskaźnika szkody „w zakresie, w jakim przemysł Unii zajmował pozycję wirtualnego monopolisty” na unijnym rynku. Wilmar odniósł się również do specjalnej sytuacji wywołanej nałożeniem cel antydumpingowych w wyniku pierwotnego dochodzenia.
- (287) Zakres dochodzenia ogranicza się do okresu badanego, który zdefiniowano w zawiadomieniu o wszczęciu postępowania. Ponadto wpływ zniesienia cel antydumpingowych uwzględniono w motywie 317 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych. W związku z tym Komisja odrzuciła to twierdzenie.
- (288) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji ponownie stwierdził, że Komisja nie zajęła się przedstawionymi przez niego argumentami w sprawie niekorzystnego wpływu przywozu argentyńskiego biodiesla oraz wydajności przemysłu Unii.
- (289) W tej sprawie Komisja odniosła się do sekcji 6.2.1 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych oraz sekcji 6.2.1 niniejszego rozporządzenia, w której omówiono wpływ przywozu z Argentyny na przemysł Unii.
- (290) Wobec braku jakichkolwiek innych uwag w odniesieniu do wielkości sprzedaży i udziału w rynku, Komisja potwierdziła wszystkie pozostałe wnioski przedstawione w motywach 314–317 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.4.2.3. Wzrost

- (291) Po ujawnieniu producent eksportujący Wilmar zauważył, że na wydajność przemysłu Unii od 2015 r. należy patrzeć przez pryzmat jego „pozycji wirtualnego monopolisty”. Jak opisano w motywie 283, nie przedstawiono żadnych dowodów dotyczących sytuacji monopolistycznej.
- (292) Wobec braku innych uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywie 318 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.4.2.4. Zatrudnienie i wydajność

- (293) Rząd Indonezji przedstawił uwagi na temat tendencji wzrostowych określonych w tabeli 10 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, jednak nie zakwestionował tych poziomów ani tendencji. Twierdził on, że tendencje wzrostowe nie wykazują żadnych oznak istotnej szkody dla przemysłu Unii.
- (294) Biorąc pod uwagę, że sprawa opiera się na zagrożeniu wystąpieniem szkody, uwagi te odrzucono.
- (295) Wobec braku innych uwag w odniesieniu do zatrudnienia i wydajności Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 319–320 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.4.2.5. Wielkość kwoty subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych i poprawa sytuacji po wcześniejszym subsydiowaniu lub dumpingu

- (296) W uwagach przedstawionych po ujawnieniu producent eksportujący Wilmar zauważył, że Komisja w danej sekcji nie oceniła skutków przywozu subsydiowanego argentyńskiego biodiesla. Komisja ponownie zwróciła uwagę, że analizę przywozu z Argentyny przedstawiono w sekcji „Związek przyczynowy” rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych w motywach 368–370.
- (297) Wobec braku jakichkolwiek innych uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 321 i 324 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.4.3. Wskaźniki mikroekonomiczne

4.4.3.1. Ceny i czynniki wpływające na ceny

- (298) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Indonezji odniósł się do tendencji w jednostkowych cenach sprzedaży oraz jednostkowych kosztach produkcji, zauważając, że oba wskaźniki w okresie badanym wzrosły o blisko 10 %. Rząd Indonezji i producent eksportujący Wilmar zauważyli związek między kosztami produkcji a ceną sprzedaży, którego Komisja nie kwestionuje.

- (299) Producent eksportujący Wilmar odnotował uwagę Komisji w motywie 328 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, że biodiesel stanowi towar, oraz że podcięcie cenowe rządu 10 % wywarłoby znaczną presję na obniżenie cen. Wilmar nie zgadza się, twierdząc, że jest to sprzeczne ze stwierdzeniem samej Komisji, zgodnie z którym istnieją ograniczenia w zakresie wykorzystywania PME ze względu na ich CFPP.
- (300) Komisja nie dostrzegła żadnej sprzeczności między tymi dwoma stwierdzeniami. Wilmar nie określa, czy w okresie objętym dochodzeniem wyczerpano limit wykorzystania PME. Nawet jeżeli osiągnięto ten zakładany limit, fakt, iż PME można wykorzystywać w formie czystej lub w mieszance w celu obniżenia ceny takiej mieszanki oznacza, że z pewnością ma to wpływ na ceny. Komisja zwróciła uwagę na ten skutek mieszania w motywie 290 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.
- (301) Wilmar stwierdził ponadto, że Komisja nie ma racji w motywie 329 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, dostrzegając powiązanie między presją cenową spowodowaną przywozem PME i rentownością przemysłu Unii, i w celu poparcia tego twierdzenia odniósł się do sytuacji przemysłu Unii w latach 2012–2013 oraz we wrześniu 2017 r.
- (302) W tym względzie Komisja podkreśliła, że stwierdzenie w motywie 329 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych oparte było na danych za okres badany, który wyznacza się na początku dochodzenia, bez odniesień do jakichkolwiek czynników zewnętrznych. Wilmar nie kwestionuje jako takiej korelacji ustalonej między wzrostem kosztów produkcji a niezadowolającą marżą zysku z powodu presji cenowej przedmiotowego przywozu. Argument ten został zatem odrzucony.
- (303) Ponadto Wilmar wskazał, że istniały znaczne różnice pod względem rentowności, przepływów środków pieniężnych oraz zwrotu z inwestycji w przypadku poszczególnych producentów unijnych objętych próbą, co oznacza, że wpływ na zyski i sytuację finansową producentów unijnych mają czynniki inne niż presja cenowa ze strony indonezyjskich producentów biodiesla.
- (304) Komisja uważała, że producenci objęci próbą wykażą indywidualne tendencje, ale wpływ indywidualnych nieprawidłowości jest ograniczony ze względu na dokonanie ustaleń na podstawie całej próby. Argument ten został zatem odrzucony.
- (305) Po ostatecznym ujawnieniu Wilmar ponownie przedstawił powyższe argumenty, nie przytaczając żadnych nowych dowodów na poparcie swoich twierdzeń. Argumenty przedsiębiorstwa zatem ponownie odrzucono.
- (306) Wobec braku jakichkolwiek innych uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski zawarte w motywach 325–329 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.4.3.2. Koszty pracy

- (307) Wobec braku uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski zawarte w motywach 330 i 331 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.4.3.3. Zapasy

- (308) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Indonezji odniósł się do tendencji dotyczących zapasów producentów unijnych objętych próbą, nie kwestionując jednak ustalenia Komisji w motywie 333 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.
- (309) Wobec braku jakichkolwiek innych uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywach 332 i 333 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

4.4.3.4. Rentowność, przepływy środków pieniężnych, inwestycje, zwrot z inwestycji i zdolność do pozyskania kapitału

- (310) W następstwie nałożenia środków tymczasowych rząd Indonezji stwierdził rentowność przemysłu Unii w okresie badanym i w związku z tym zwrot z inwestycji. Rząd Indonezji przedstawił uwagi w odniesieniu do tendencji dotyczących rentowności przemysłu Unii w stosunku do wielkości przywozu z Indonezji, twierdząc, że ujemnej rentowności w 2015 r. nie można przypisać przywozowi indonezyjskiego biodiesla, ponieważ w tym roku był on znikomy.

- (311) Kwestię tę omówiono w sekcji 6 – „Związek przyczynowy” – rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych w motywach 361–365. W rzeczywistości w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych nieznacznie ujemnej rentowności w 2015 r. nie przypisywano przywozowi indonezyjskiego biodiesla.
- (312) Producent eksportujący Wilmar stwierdził, że ustalenie w motywie 329 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych (mianowicie, że w związku z presją cenową wywieraną przez przywóz towarów po cenach subsydiowanych przemysł Unii nie mógł poprawić swojej niezadowolającej marży zysku) jest bezpodstawne.
- (313) Wilmar wskazał, że sytuacja finansowa przemysłu Unii nie była dobra, kiedy unijną branżę biodiesla chroniono uchylonymi cłami na biodiesel z lat 2012–2013 co najmniej do września 2017 r. i w związku z tym brak poprawy jej sytuacji finansowej można wyjaśnić tylko nieprawidłowościami w obrębie samej branży.
- (314) Komisja zauważyła, że po nagłym wzroście przywozu indonezyjskiego biodiesla po cenach subsydiowanych po uchyleniu obowiązujących ceł antydumpingowych w marcu 2018 r. przemysł Unii nie mógł poprawić swojej niezadowolającej marży zysku, która wynosiła znacząco poniżej zysku docelowego na rozwijającym się rynku. Dlatego stanowi to potwierdzenie tymczasowego ustalenia Komisji.
- (315) Po ostatecznym ujawnieniu producent eksportujący Wilmar ponownie przedstawił swoje uwagi na etapie tymczasowym, jak omówiono powyżej. Przedsiębiorstwo utrzymywało również, że niskich zysków nie można powiązać z przywozem, biorąc pod uwagę pozycję „wirtualnego monopolisty” przemysłu Unii na początku okresu badanego.
- (316) Argument ten jest bezpodstawny, ponieważ przemysł Unii obejmował ponad 200 przedsiębiorstw konkurujących ze sobą na unijnym rynku biodiesla i nie ma dowodu na to, że między producentami unijnymi istnieje jakakolwiek zмова.
- (317) W świetle braku jakichkolwiek innych uwag dotyczących rentowności, przepływów środków pieniężnych, inwestycji, zwrotu z inwestycji i zdolności do pozyskania kapitału Komisja potwierdziła swoje wnioski określone w motywach 334–340 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.4.4. Wnioski dotyczące szkody

- (318) Po nałożeniu środków tymczasowych rząd Indonezji stwierdził, że wskaźniki przytoczone w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych świadczą o tym, że przemysł Unii był „silny”.
- (319) Komisja nie zgodziła się z tym, stwierdzając, że przemysł, którego rentowność wynosi poniżej 1 % obrotu i który traci prawie 15 punktów procentowych udziału w rynku i nie jest w stanie odnieść korzyści ze wzrostu na rynku o 33 %, nie jest silny.
- (320) Wobec braku jakichkolwiek innych uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski dotyczące szkody zawarte w motywach 341–346 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

4.5. Wskaźniki gospodarcze po okresie objętym dochodzeniem

- (321) Aby dokonać dalszej oceny stanu przemysłu Unii w kontekście ustaleń dotyczących zagrożenia wystąpieniem szkody, Komisja wysłała pytania dodatkowe i otrzymała odpowiedzi od producentów unijnych objętych próbą w odniesieniu do danych za okres październik 2018 r. – czerwiec 2019 r. („okres po okresie objętym dochodzeniem” lub „okres po OD”). Poniższe dane z okresu po okresie objętym dochodzeniem, takie jak wskaźniki mikroekonomiczne przedstawiono jako średnią ważoną trzech producentów unijnych objętych próbą.
- (322) W odniesieniu do okresu następującego po okresie objętym dochodzeniem w przypadku niektórych wskaźników makroekonomicznych, takich jak moce produkcyjne, wykorzystanie mocy produkcyjnych, produkcja i sprzedaż, analiza informacji była możliwa wyłącznie w przypadku producentów unijnych objętych próbą ze względu na ograniczenia czasowe dochodzenia. W związku z tym dane liczbowe dotyczące okresu objętego dochodzeniem nie mogą być bezpośrednio porównywane z danymi liczbowymi dotyczącymi okresu po okresie objętym dochodzeniem. Faktem jest również, że Komisja porównuje 12 miesięcy okresu objętego dochodzeniem z 9 miesiącami okresu po OD, ale na tym etapie dochodzenia dane dotyczące 12 miesięcy okresu po OD nie są jeszcze dostępne.

- (323) Niemniej jednak dane liczbowe umożliwiają analizę rozwoju sytuacji producentów unijnych objętych próbą po okresie objętym dochodzeniem i dane te są indeksowane względem siebie w ujęciu rocznym.
- (324) Po ostatecznym ujawnieniu Wilmar ponownie zwrócił się do Komisji o zgromadzenie danych z 12-miesięcznego okresu po OD (od października 2018 r. do września 2019 r.), a także zwrócił się do Komisji o zgromadzenie danych od wszystkich producentów unijnych. Zgromadzenie tych dodatkowych informacji nie było jednak możliwe w przewidzianym czasie. W związku z tym wniosek został odrzucony.
- (325) Koszty produkcji, sprzedaży i koszty jednostkowe oraz jednostkowe ceny sprzedaży producentów unijnych objętych próbą kształtowały się w następujący sposób:

Tabela 2

Przemysł Unii w oraz po okresie objętym dochodzeniem

	Okres objęty dochodzeniem	Październik 2018 – czerwiec 2019
Łączna produkcja (w tonach)	2 510 356	1 824 599
Indeks (w ujęciu rocznym) ⁽³⁹⁾	100	97
Wielkość sprzedaży na rynku unijnym (w tonach)	2 524 646	1 871 962
Indeks (w ujęciu rocznym)	100	99
Jednostkowy koszt produkcji (EUR/tonę)	791	760
Indeks	100	96
Średnia jednostkowa cena sprzedaży w Unii na rynku całkowitym (EUR/tonę)	794	790
Indeks	100	100
Stopa wykorzystania mocy produkcyjnych	82 %	80 %

Źródło: Producenci unijni objęci próbą.

- (326) Produkcja w okresie po OD była nieznacznie niższa w stosunku do produkcji w okresie objętym dochodzeniem, natomiast sprzedaż na rynku unijnym utrzymywała się raczej na stabilnym poziomie.
- (327) Jednostkowy koszt produkcji dla przedsiębiorstw objętych próbą nieznacznie spadł w okresie po OD, a jednostkowa cena sprzedaży utrzymywała się na stabilnym poziomie.
- (328) Zysk przedsiębiorstw objętych próbą obliczono, wykorzystując dane z kwestionariusza dotyczącego okresu po OD, co dało średni zysk przedsiębiorstw objętych próbą w wysokości 3,8 % za 9-miesięczny okres po OD. Przedsiębiorstwa objęte próbą dostarczyły miesięczne dane dotyczące kosztów i cen, które następnie Komisja zebrała w celu uzyskania średniej kwartalnej i ujawniła poniżej w tabeli 3.
- (329) Kiedy zysk jest analizowany w ujęciu kwartalnym, widoczna jest jednak inna tendencja:

Tabela 3

Zyski w okresie po OD

	IV kw. 2018 r.	I kw. 2019 r.	II kw. 2019 r.	Łącznie w okresie po OD
Zysk producentów unijnych objętych próbą	10,8 %	0,1 %	-5,0 %	3,8 %

Źródło: Producenci unijni objęci próbą.

⁽³⁹⁾ Dane dotyczące wielkości produkcji i sprzedaży w czasie 9-miesięcznego okresu po OD (październik 2018 – czerwiec 2019) przedstawione w niniejszej tabeli ekstrapolowano w stosunku rocznym, mnożąc je przez współczynnik 12/9 w celu uzyskania porównywalnych wartości wskaźnika w ujęciu rocznym.

- (330) W związku z tym z tabel 2 i 3 wynika, że w okresie po OD Komisja zaobserwowała stosunkowo niewielką zmianę w porównaniu z okresem objętym dochodzeniem z wyjątkiem zysków producentów objętych próbą, które wzrosły z 0,8 % w okresie objętym dochodzeniem do 3,8 % w okresie po OD. Na wzrost zysków w okresie po OD wpływ ma przede wszystkim wynik z IV kw. 2018 r.
- (331) Wyższe zyski w okresie zimowym 2018/2019 r. należały do wyjątków. Odnotowało je jedno przedsiębiorstwo objęte próbą, które wykorzystało niepewną sytuację związaną z transportem w swoim regionie. Tymczasowy brak dostaw spowodowany tą sytuacją umożliwił przedsiębiorstwu podniesienie cen i tym samym zwiększenie zysków w tym okresie, co miało wpływ na IV kw. 2018 r. i część I kw. 2019 r. ⁽⁴⁰⁾
- (332) Zyski pozostałych przedsiębiorstw objętych próbą pozostały jednak znacznie niższe od zysku docelowego we wszystkich kwartałach w okresie po OD. W II kw. 2019 r., gdy niepewna sytuacja transportowa sama się rozwiązała, zyski objętych próbą producentów unijnych spadły, prowadząc do straty w wysokości 5 %.
- (333) Rząd Indonezji twierdził, że ujemna rentowność w II kw. 2019 r. była wywołana nadzwyczajnymi wydarzeniami w Saipol, które wówczas miały miejsce. Chociaż ten producent unijny rzeczywiście mierzył się z wyjątkowym problemem w okresie po OD, problem ten miał jednak wpływ na pierwszy, a nie drugi kwartał 2019 r. Uznaje się zatem, że spadek rentowności wywołany jest znacznymi ilościami subsydiowanego przywozu wprowadzanego do obrotu w Unii po bardzo niskich cenach.
- (334) Po ostatecznym ujawnieniu przedsiębiorstwo Wilmar stwierdziło, że jego zdaniem niepoufne streszczenia kwestionariuszy po OD nie były wystarczające, aby umożliwić zainteresowanym stronom ustosunkowanie się do wniosków Komisji.
- (335) Do wszystkich odpowiedzi na pytania zawarte w kwestionariuszu dołączono jednak istotne wersje jawne. Tam, gdzie danych nie dało się streścić na poziomie przedsiębiorstwa, Komisja zebrała te dane i opublikowała je w ostatecznym ujawnieniu oraz w tabelach 2 i 3 powyżej.
- (336) W celu zapewnienia większej przejrzystości Komisja zidentyfikowała istotne informacje nieopatrzone klauzulą poufności wskazujące, że ceny RME osiągnęły najwyższe poziomy w historii ze względu na niski poziom wody w Renie w okresie zimowym 2018/2019 r., i dodała te informacje do jawnej dokumentacji.
- (337) Rząd Indonezji odpowiedział na te informacje i stwierdził, że wyjątkowe zyski w okresie zimowym 2018/2019 r. wynikały również ze zwiększonego popytu na RME w Unii zimą ze względu na jego właściwości fizyczne, a także ze spadku kosztów produkcji w przemyśle Unii w okresie po OD.
- (338) Ponadto rząd ten twierdził, że jednostkowa cena sprzedaży pozostała stabilna, a nawet spadła w okresie po OD, co świadczy o tym, że wzrost cen nie miał charakteru wyjątkowego.
- (339) Rząd Indonezji twierdził ponadto, że na dane dotyczące rentowności przemysłu UE w II kwartale 2019 r. mogły mieć wpływ problemy z zaopatrzeniem w surowce w okresie zimowym 2018/2019 r.
- (340) Argumenty rządu Indonezji zostały odrzucone, ponieważ opierały się na przypuszczeniach i nie były powiązane z artykułem, który Komisja umieściła w jawnej dokumentacji w celu wsparcia stron w odniesieniu do szczególnej sytuacji w okresie zimowym 2018/2019 r.
- (341) W związku z tym Komisja stwierdziła, że w okresie po OD warunki ekonomiczne przemysłu Unii uległy dalszemu pogorszeniu.

5. ZAGROŻENIE WYSTĄPIENIEM SZKODY

5.1. Charakter przedmiotowych subsydiów

- (342) W następstwie wprowadzenia środków tymczasowych producent eksportujący Wilmar stwierdził, że Komisja nie ustaliła związku pomiędzy stwierdzonymi subsydiami a podcięciem cenowym i spadkiem cen.

⁽⁴⁰⁾ Zob. przykładowo artykuł prasowy na stronie internetowej AGQM z dnia 14 listopada 2018 r.: <https://www.agqm-biodiesel.de/en/news/news/price-european-rme-hits-all-time-high-due-low-rhine-levels> (ostatni dostęp w dniu 22 października 2019 r.).

- (343) Komisja nie zgodziła się z tym. Istnieje wyraźne powiązanie między dostępnością CPO po niskich cenach a podjęciem cenowym stwierdzonym w okresie objętym dochodzeniem, ponieważ członkowie przemysłu Unii, którzy muszą pozyskiwać CPO na rynku światowym, płacą znacznie więcej za surowce i z tego powodu nie mogą konkurować z cenami subsydiowanego indonezyjskiego biodiesla. Kontynuacja przedmiotowego programu, a także dwa pozostałe programy subsydiowania stwierdzone w toku niniejszego dochodzenia, mogą utrzymywać ceny wywozu indonezyjskiego biodiesla na poziomie mającym wpływ na przemysł Unii.
- (344) Wilmar przedstawił następnie uwagi odnośnie do motywu 350 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, podkreślając, że istnieje naturalne ograniczenie przywozu PME do Unii i w związku z tym Komisja nie może stwierdzić, że przywóz wzrośnie.
- (345) Ze względu na to, że Wilmar nie wyjaśnił, czym jest to „naturalne ograniczenie”, nie można sprawdzić tego argumentu, w związku z czym zostaje on odrzucony. Zdaniem Komisji nie ma żadnych utrudnień (poza popytem rynkowym podlegającym regułom konkurencji) w zakresie przywozu biodiesla z Indonezji do UE.
- (346) Po ostatecznym ujawnieniu Wilmar powrócił do swoich argumentów, które przedstawił na etapie tymczasowym, dotyczących powiązania między ustalonym subsydiowaniem a zagrożeniem wystąpieniem szkody. Nie przedstawiono jednak żadnych nowych argumentów, w związku z czym argumenty przedsiębiorstwa ponownie odrzucono.
- (347) Wilmar zauważył również, że Masol, największy producent PME w Unii, był powiązany z indonezyjskim producentem biodiesla Grupą Musim Mas oraz poruszył kwestię ceny, po jakiej Masol mógł pozyskać olej palmowy z Indonezji.
- (348) Komisja nie wypowiedziała się na temat poufnej działalności gospodarczej poszczególnych przedsiębiorstw w Unii lub w innym obszarze. Komisja ustaliła jednak, że Masol pozyskuje olej palmowy w warunkach pełnej konkurencji. Związek między Grupą Musim Mas a Masol nie wpłynął zatem na analizę szkody.
- (349) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji ponownie stwierdził, że OPPF nie stanowi programu subsydiowania, oraz że opłata wywozowa od CPO została obniżona do zera.
- (350) Komisja zwróciła uwagę na ustalenia zawarte w sekcji 3 dotyczącej subsydiowania, które wyraźnie potwierdzają, że jest odwrotnie.
- (351) Wobec braku jakichkolwiek innych uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski zawarte w motywach 349–350 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

5.2. Znaczące tempo wzrostu przywozu towarów po cenach subsydiowanych

- (352) Po nałożeniu środków tymczasowych rząd Indonezji zauważył, że Komisja powinna przeanalizować zmiany, jakie nastąpiły w okresie po OD, w zakresie przywozu biodiesla z Indonezji.
- (353) Komisja przeanalizowała przywóz z Indonezji od końca okresu objętego dochodzeniem do końca czerwca 2019 r. (a zatem od IV kw. 2018 r. do II kw. 2019 r.):

Tabela 4

Przywóz z Indonezji w i po okresie objętym dochodzeniem

	Okres objęty dochodzeniem	IV kw. 2018 r.	I kw. 2019 r.	II kw. 2019 r.
Łączny przywóz biodiesla z Indonezji (w tonach metrycznych)	516 068	139 091	234 677	207 310

Źródło: Baza danych Surveillance II.

- (354) Komisja zauważyła, że chociaż okres objęty dochodzeniem obejmuje cztery kwartały, tj. IV kw. 2017 r. – III kw. 2018 r., znaczny przywóz miał miejsce tylko w ostatnich dwóch kwartałach. Poniżej zamieszczono odniesienia do danych dotyczących czterech kwartałów okresu objętego dochodzeniem:

Tabela 5

Przywóz z Indonezji w okresie objętym dochodzeniem

	IV kw. 2017 r.	I kw. 2018 r.	II kw. 2018 r.	III kw. 2018 r.
Łączny przywóz biodiesla z Indonezji (w tonach metrycznych)	0	25 275	227 114	263 678

Źródło: Baza danych Surveillance II.

- (355) Dane wskazują, że po zakończeniu okresu objętego dochodzeniem przywóz z Indonezji miał nadal miejsce i to w znacznych ilościach. Punktu kulminacyjnego w III kw. 2018 r., gdy było to 263 678 ton metrycznych na kwartał, nie można jednak porównywać z III kw. 2019 r., ponieważ na przywóz w tym kwartale miało wpływ nałożenie cel tymczasowych. Również pierwsze trzy kwartały po okresie objętym dochodzeniem nie są bezpośrednio porównywalne z ostatnimi trzema kwartałami okresu objętego dochodzeniem ze względu na różnice sezonowe, zatem dane dotyczące okresu po OD są niejednoznaczne pod względem tego, czy w przyszłości należy oczekiwać znaczącego wzrostu przywozu.
- (356) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji zauważył, że, porównując II kw. 2019 r. z II kw. 2018 r., przywóz z Indonezji spadł o 9 %, co powinno świadczyć o tym, że nie przewiduje się znacznego wzrostu przywozu.
- (357) Komisja odrzuciła ten argument, ponieważ różnica 9 % odpowiada 20 000 ton metrycznych lub jednemu zamówieniu biodiesla. W związku z tym różnicę między dwoma kwartałami można wytłumaczyć tym, że pojedyncze zamówienie przypada na jedną lub drugą część kwartału. Również dowody dotyczące pojedynczego kwartału nie przeczą ustaleniom Komisji w zakresie niejednoznacznych danych dotyczących tego, czy w przyszłości należy spodziewać się znacznego wzrostu przywozu.
- (358) Rząd Indonezji i producent eksportujący Wilmar zwrócili się również do Komisji o uznanie wielkości przywozu biodiesla z Argentyny za „znaczącą”, biorąc pod uwagę fakt, że znaczna część wzrostu przywozu w ujęciu ogólnym pochodziła z Argentyny. Komisja odniosła się już do wpływu przywozu z Argentyny w motywach 368–370 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych, którego nie kwestionuje ani rząd Indonezji ani Wilmar. Wpływ przywozu z Argentyny stanowi element oceny związku przyczynowego i nie prowadzi do podważenia faktu znaczącego wzrostu przywozu z Indonezji.
- (359) Producent eksportujący Wilmar zwrócił się do Komisji o rozważenie pojęcia „znaczący” w odniesieniu do przywozu z Indonezji przed okresem badanym. Rozszerzenie swojej analizy poza okres badany jest niezgodne z praktyką Komisji, w związku z czym argument ten odrzucono. W każdym razie, jak stwierdzono wcześniej, wydaje się, że przywóz z Indonezji zaczął osiągać ilości podobne do tych odnotowanych w kontekście dochodzenia antydumpingowego z 2013 r.
- (360) Zarówno Wilmar jak i rząd Indonezji zwrócili następnie uwagę na przepisy drugiej dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii, które ograniczą w przyszłości przywóz do UE PME o wysokim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów. Komisja zauważyła, że ograniczenie to zaczyna obowiązywać od końca 2023 r. ⁽⁴¹⁾ Biorąc pod uwagę fakt, że nie można przewidzieć skutku tej dyrektywy oraz że przywóz PME do UE jest wciąż możliwy na podstawie warunków, które określono w tej dyrektywie, argument ten również odrzucono, ponieważ nie ma to wpływu na aktualną analizę zagrożenia wystąpieniem w najbliższej przyszłości szkody dla przemysłu Unii spowodowanej przywozem z Indonezji.
- (361) Po ostatecznym ujawnieniu Wilmar ponownie przedstawił swoje uwagi dotyczące prawdopodobieństwa zwiększonego przywozu z Indonezji i ponownie zwrócił się do Komisji o otwarcie okresu badanego sprzed 2013 r.
- (362) Komisja ponownie odrzuciła te uwagi, a zwłaszcza wniosek o sztuczne przedłużenie okresu badanego w celu uwzględnienia okresów poprzedzających nałożenie cel antydumpingowych, co nie stanowi praktyki Komisji. W związku z tym Komisja uznała za stosowne w tym przypadku skoncentrowanie swojej analizy na okresie badanym oraz na rozwoju sytuacji po OD.

⁽⁴¹⁾ Art. 26 ust. 2 dyrektywy (UE) 2018/2001.

- (363) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji zauważył, że niektóre kraje wprowadzają ograniczenia dostępu do rynku w odniesieniu do biopaliw opartych na oleju palmowym, w szczególności wspominając o Norwegii i Francji.
- (364) Komisja zauważa, że Norwegia nie jest członkiem Unii Europejskiej, w związku z czym jej prawodawstwo nie ma wpływu na unijny rynek biodiesla. Niemniej jednak Komisja zauważyła, że wydaje się, iż rząd norweski zastosował te same kryteria zrównoważonego rozwoju (wysokie ryzyko spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów), które obowiązują w UE ⁽⁴²⁾. Komisja nie zauważa powiązania między prawodawstwem obowiązującym w Norwegii a wywozem z Indonezji do UE.
- (365) Rząd Indonezji następnie odniósł się także konkretnie do rozporządzenia przyjętego we Francji, „które zakazuje stosowania oleju palmowego w biopaliwach od 31 grudnia 2019 r.” ⁽⁴³⁾.
- (366) Z analizy tego rozporządzenia wynika, że rząd francuski zniesie zwolnienia od podatku dla oleju palmowego z dniem 1 stycznia 2020 r., w związku z czym olej palmowy nie będzie uważany we Francji za biopaliwo, chyba że będzie pochodził z plantacji o niskim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów ⁽⁴⁴⁾.
- (367) Komisja zauważyła, że przepisy te będą obowiązywać dopiero od 2020 r. Jest to początek okresu obowiązywania drugiej dyrektywy w sprawie odnawialnych źródeł energii, w którym ogólnounijny przywóz biodiesla o wysokim ryzyku spowodowania pośredniej zmiany użytkowania gruntów, takiego jak PME, zostanie ograniczony do poziomu z 2019 r.
- (368) Komisja zauważyła również, że ponieważ prawo to wchodzi w życie dopiero w dniu 1 stycznia 2020 r. i tylko we Francji, nie ma ono wpływu na ilość PME zużytego w Unii w 2019 r., a biorąc pod uwagę fakt, że poziom z 2019 r. staje się wartością graniczną na 2020 r., w konsekwencji francuskie prawo nie będzie mieć wpływu na ilość PME przywożoną do całej Unii, która to ilość zaliczana jest na poczet wymogu mieszania w przyszłych latach.
- (369) Wobec braku jakichkolwiek innych uwag Komisja potwierdza swoje wnioski zawarte w motywach 351–352 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

5.3. Swobodne dysponowanie dostatecznymi rezerwami mocy produkcyjnych i zdolność absorpcyjna państw trzecich

- (370) Po wprowadzeniu środków tymczasowych rząd Indonezji stwierdził, iż Komisja nie przekazała żadnych konkretnych danych w celu udowodnienia potencjalnej zdolności Stanów Zjednoczonych Ameryki („USA”) do wchłonięcia dodatkowego wywozu z Indonezji, co określono w motywach 355 i 356 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.
- (371) Ze względu na wysoki poziom środków obowiązujących w USA Komisja stwierdziła, że wchłonięcie wywozu z Indonezji przez USA w najbliższej przyszłości nie jest prawdopodobne.
- (372) Komisja zauważyła również, że w najnowszym sprawozdaniu US GAIN z Dżakarty ⁽⁴⁵⁾ przeanalizowano dane statystyczne dotyczące wywozu z Indonezji i wykazano, iż wywóz biodiesla do USA zakończył się w listopadzie 2016 r. i nie wznowiono go.
- (373) W odpowiedzi na przesłany zbiór pytań dotyczących okresu po OD Europejska Rada Biodiesla zauważyła, że do 2021 r. spodziewano się wzrostu mocy produkcyjnych w Indonezji z 11,5 mld litrów do 13 mld litrów zgodnie z najnowszym sprawozdaniem US GAIN z Dżakarty.
- (374) Rząd Indonezji zauważył też następnie, że Indonezja przechodzi z wymogu dotyczącego B20 do B30, co oznacza przejście od mieszania 20 % biodiesla z mineralnym olejem napędowym do mieszania 30 % biodiesla, oraz że doprowadzi to do wzrostu popytu krajowego. Ta sama kwestia została również podniesiona przez producenta eksportującego Wilmar.
- (375) W swoich uwagach dotyczących oświadczeń Europejskiej Rady Biodiesla w odniesieniu do danych po OD rząd Indonezji zauważył, że wdrożenie wymogu dotyczącego B30 doprowadzi do wchłonięcia całości mocy produkcyjnych biodiesla w Indonezji.

⁽⁴²⁾ Np. zob. <https://www.regnskog.no/en/news/palmoil-in-biodiesel-sees-massive-drop-in-norway> (ostatni dostęp w dniu 21 października 2019 r.).

⁽⁴³⁾ <https://www.ofimagazine.com/news/france-bans-palm-oil-from-biofuels> (ostatni dostęp w dniu 21 października 2019 r.).

⁽⁴⁴⁾ <https://www.reuters.com/article/us-total-biofuels-palmoil/french-court-rules-against-tax-breaks-for-palm-oil-biofuel-idUSKBN1WQ0ZG> (ostatni dostęp w dniu 21 października 2019 r.).

⁽⁴⁵⁾ Roczne sprawozdanie US GAIN, Dżakarta, Indonezja, 8.9.2019.

- (376) Komisja dostrzegła ambicję rządu Indonezji w zakresie przejścia z wymogu dotyczącego B20 do B30, lecz odnotowała również uwagi Europejskiej Rady Biodiesla z dnia 29 kwietnia 2019 r., wskazujące, że indonezyjskie podmioty zmagają się z trudnościami w zakresie dystrybucji, dostępności infrastruktury do przechowywania i mieszania podczas wdrażania wymogu dotyczącego B20 oraz że celem zaostrenia wymogu jest raczej ograniczenie przywozu mineralnego oleju napędowego, a nie ograniczenie wywozu biodiesla na inne rynki, takie jak UE.
- (377) Ponadto Komisja zwróciła uwagę na spostrzeżenia Europejskiej Rady Biodiesla zawarte w jej Wykazie pytań B dotyczących okresu po OD, przekazane dnia 6 września 2019 r., w których stwierdzono, że chociaż ograniczana jest liczba punktów mieszania i zwiększa się ich rozmiary, należy oczekiwać, że wdrożenie wymogu dotyczącego B30 zajmie sporo czasu. Pewne sektory (na przykład górnictwo) wnioskuje o opóźnienie wdrożenia wymogu dotyczącego B30, ponieważ może zająć konieczność przeprowadzenia dostosowań technicznych w samochodach, aby mogły być napędzane paliwem spełniającym wymóg dotyczący B30, a w sektorze niebędącym sektorem PSO, urządzenia, które muszą spełniać normę ASTM, mogą utracić gwarancję, jeżeli będą napędzane paliwem spełniającym wymóg dotyczący B30.
- (378) Komisja nie uważa zatem, że przejście z wymogu dotyczącego B20 do B30 znacząco ograniczy ilość wywozu biodiesla z Indonezji do UE w najbliższej przyszłości, w szczególności w sytuacji bardzo znacznych wolnych mocy produkcyjnych indonezyjskiej branży biodiesla, które US GAIN szacuje na 30 % w 2019 r.
- (379) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji zauważył, że Komisja nie odniosła się w pełni do jego argumentu, według którego wdrożenie wymogu B30 stanowi zobowiązanie rządu Indonezji, a badania w pełnym zakresie zostaną rozpoczęte w listopadzie 2019 r. Ponadto rząd Indonezji twierdzi, że Komisja po prostu ponownie przedstawiła argumenty EBB.
- (380) Producent eksportujący Wilmar zwrócił się również do Komisji o ponowne przeanalizowanie wpływu wymogu B30 na przyszłe wolne moce produkcyjne indonezyjskiej branży biodiesla.
- (381) Komisja odnotowała kolejne uwagi rządu Indonezji i przedsiębiorstwa Wilmar i rozpatrzyła kwestię wymogu B30 z należytą starannością.
- (382) W ostatnim sprawozdaniu US GAIN z Dżakarty podziela się wątpliwości EBB odnośnie do możliwości osiągnięcia wymogu B30 w terminie przewidzianym przez rząd Indonezji. W sprawozdaniu GAIN zwrócono uwagę, że wymóg B20, który był obowiązkowym celem już w 2016 r., zostanie prawdopodobnie osiągnięty po raz pierwszy dopiero w 2019 r. czyli trzy lata po ustalonym terminie.
- (383) Zważywszy że średni wzrost proporcji mieszania wynosi 2,5⁽⁴⁶⁾–3,2⁽⁴⁷⁾ punktów procentowych na rok, zwiększenie tych proporcji z 19,9 % do 30 % w jednym roku wydaje się niezwykle ambitnym zamierzeniem.
- (384) Komisja stwierdziła zatem, że jest mało prawdopodobne, aby w najbliższej przyszłości spełniono wymóg B30 i aby miał on w najbliższej przyszłości znaczący wpływ na wolne moce produkcyjne w Indonezji.
- (385) W motywie 357 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych Komisja stwierdziła, że nie ma żadnych innych istotnych rynków dostępnych dla producentów z Indonezji, biorąc pod uwagę niewspółmiernie wysokie cła obowiązujące wobec przywozu do USA.
- (386) W odpowiedzi Wilmar stwierdził, że trwa wywóz do Chin i że jego zdaniem Chiny mają zdolność wchłonięcia w przyszłości wywozu PME z Indonezji.
- (387) Komisja stwierdziła, że w Chinach nie obowiązuje żaden wymóg dotyczący mieszania i z tego względu sprzedaż nie jest prowadzona w perspektywie długoterminowej. Europejska Rada Biodiesla w swoim oświadczeniu dołączonym do kwestionariusza dotyczącego okresu po OD przekazała dane wskazujące, że Chiny importują PME jedynie okazjonalnie, gdy jest tańszy od mineralnego oleju napędowego. Nie można uznać tego za opłacalną długoterminową alternatywę dla wywozu z Indonezji w stosunku do ciągle rosnącego popytu na biodiesel na rynku Unii ze względu na wymóg dotyczący mieszania.

⁽⁴⁶⁾ Średnia w latach 2011–2019.

⁽⁴⁷⁾ Średnia w latach 2016–2019.

- (388) Po ostatecznym ujawnieniu Wilmar ponownie stwierdził, że w odniesieniu do wywozu PME, jak i oleju palmowego z Indonezji do Chin, Chiny były „sprawdzonym i stabilnym rynkiem eksportowym dla indonezyjskiego biodiesla”.
- (389) Wilmar zauważył jednak, że Chiny importują biodiesel z oleju palmowego „dzięki niskiej cenie”. Taka była konkluzja Komisji na etapie tymczasowym, że przywóz z Indonezji do Chin odbywa się tylko wtedy, gdy PME jest tańszy od mineralnego oleju napędowego i dlatego wywóz do Chin opiera się na istnieniu już stwierdzonego subsydiowania.
- (390) Przyjmując, że w Chinach nie obowiązuje żaden wymóg dotyczący mieszania biodiesla z mineralnym olejem napędowym, Komisja nie posiadała dowodów potwierdzających oświadczenie przedsiębiorstwa Wilmar, że Chiny są sprawdzonym i stabilnym rynkiem eksportowym dla indonezyjskiego biodiesla.
- (391) W okresie objętym dochodzeniem eksport do Chin stanowił tylko około 27 % eksportu Indonezji, natomiast eksport do Unii obejmował około 71 % eksportu Indonezji. Zatem pomimo okazjonalnej sprzedaży indonezyjskiego biodiesla do Chin Unia jest wciąż najważniejszym rynkiem eksportowym indonezyjskich producentów.
- (392) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji zauważył również, że Chiny importowały ogromne ilości oleju palmowego z Indonezji oraz że spodziewany jest wzrost przywozu oleju palmowego, co doprowadzi do zmniejszenia ilości oleju palmowego, który miałby być przekształcony w biodiesel, dostępnego w Indonezji.
- (393) Komisja zauważyła, że rząd Indonezji spodziewa się zatem, że zwiększony popyt na olej palmowy w Chinach będzie zaspokojony dzięki przekierowaniu istniejącego oleju palmowego z produkcji biodiesla na sprzedaż eksportową. Nie przedstawiono żadnych dowodów potwierdzających, że wywóz oleju palmowego doprowadzi do niedoboru dostaw oleju palmowego dla indonezyjskich producentów biodiesla. Komisja przewiduje, że reakcją Indonezji na zwiększone zapotrzebowanie na olej palmowy będzie raczej zwiększenie dostaw, a nie przekierowanie istniejących dostaw z działalności przemysłowej, takiej jak produkcja biodiesla.
- (394) Komisja przeanalizowała również wywóz oleju palmowego do Chin na podstawie sprawozdań US GAIN z Dżakarty za 2019 r.. Wydaje się, że wywóz do Chin wzrósł, ale zastępuje on wywóz do Indii, w których należności celne przywozowe na olej palmowy są wysokie.
- (395) Komisja uważała zatem, że brakuje dowodu świadczącego o długoterminowym wzroście popytu na biodiesel eksportowany z Indonezji do Chin oraz dowodu, że zwiększony popyt na olej palmowy w Chinach spowodowałby braki w dostawach oleju palmowego do produkcji biodiesla przeznaczonego na wywóz do Unii Europejskiej.
- (396) Wobec braku jakichkolwiek innych uwag Komisja potwierdza swoje wnioski zawarte w motywach 353–357 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

5.4. Poziom cen przywozu towarów po cenach subsydiowanych

- (397) Po wprowadzeniu środków tymczasowych Wilmar oświadczył, że ustalenie podcięcia cenowego nie może uzasadniać ustalenia dotyczącego zagrożenia wystąpieniem szkody, ponieważ podcięcie cenowe różni się od spadku cen i tłumienia cen.
- (398) Komisja nie zgodziła się z tym. Ustaleń dotyczących znaczącego podcięcia cenowego dokonuje się w kontekście stanu przemysłu Unii, którego sytuacja jest niezwykle delikatna, choć zaobserwowane podcięcie cenowe nie miało jeszcze na ten przemysł znaczącego szkodliwego wpływu. Jeżeli takie podcięcie będzie miało nadal miejsce, będzie stanowiło zagrożenie wystąpieniem istotnej szkody dla przemysłu Unii.
- (399) W każdym razie w motywie 328 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych Komisja ustaliła również, że doszło do spadku cen, stwierdzając że w związku z presją cenową wywieraną przez indonezyjski przywóz towarów po cenach subsydiowanych, przemysł Unii nie mógł odnieść korzyści ze spadających kosztów w okresie objętym dochodzeniem, ponieważ musiał całkowicie przenieść ten spadek kosztów na swoich klientów, aby uniknąć jeszcze większej utraty udziału w rynku.
- (400) W tym kontekście Komisja zauważa, że wywozu biodiesla z Indonezji do Chin dokonywano po tej samej cenie za tonę metryczną co wywozu do UE w 2018 r. oraz w pierwszej połowie 2019 r.
- (401) Wskazuje to również na trudną sytuację przemysłu Unii oraz aktualne zagrożenie, jakie stanowi przedmiotowy przywóz.

- (402) Po ostatecznym ujawnieniu Wilmar po raz kolejny oświadczył, że ustalenie podcięcia cenowego nie jest jednoznaczne z ustaleniem zagrożenia wystąpieniem szkody. Komisja po raz kolejny odpowiada na to, że ujawnione podcięcie stanowi zagrożenie wystąpieniem istotnej szkody dla przemysłu Unii.
- (403) Komisja odrzuciła zatem to twierdzenie i podtrzymała swoje ustalenia sformułowane w motywie 358 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

5.5. Poziom zapasów

- (404) W świetle braku jakichkolwiek uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski dotyczące szkody określone w motywie 359 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

5.6. Wnioski

- (405) W związku z tym Komisja stwierdziła, że w okresie objętym dochodzeniem przywóz z Indonezji stanowił zagrożenie wystąpieniem istotnej szkody dla przemysłu Unii; Komisja potwierdziła również swoje wnioski w odniesieniu do zagrożenia wystąpieniem istotnej szkody określonego w motywie 360 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

6. ZWIĄZEK PRZYCZYNOWY

6.1. Skutki przywozu towarów po cenach subsydiowanych z Indonezji

- (406) W rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych Komisja uznała zatem tymczasowo, że przywóz indonezyjskiego biodiesla po cenach subsydiowanych stanowił zagrożenie wystąpieniem istotnej szkody dla przemysłu Unii.
- (407) Komisja stwierdziła, że wzrost przywozu w okresie objętym dochodzeniem oraz podcięcie cenowe, a także spadek cen przemysłu Unii wywołane przywozem towarów po cenach subsydiowanych spowodowały stratę udziału w rynku przez przemysł Unii pomimo wzrostu produkcji i mocy produkcyjnych i uniemożliwiły przemysłowi Unii odniesienie korzyści z sytuacji rynkowej, która w przeciwnym wypadku byłaby korzystna.
- (408) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Indonezji i Wilmar stwierdzili, że w okresie badanym produkcja i moce produkcyjne przemysłu Unii wzrosły wraz z bezwzględną wielkością sprzedaży. Zauważyli oni również, że wraz ze wzrostem przywozu z Indonezji rosła rentowność przemysłu Unii.
- (409) Komisja nie zgodziła się z tymi spostrzeżeniami, w szczególności dotyczącymi zysków przemysłu Unii, które w okresie badanym utrzymywały się na poziomie -1 %– 1 %. Zmiana w zakresie rentowności w okresie badanym nie jest zatem istotna.
- (410) W odniesieniu do produkcji i mocy produkcyjnych przemysłu Unii, nawet pomimo ich wzrostu się w ujęciu bezwzględnym w okresie badanym, przemysł Unii nie był w stanie korzystać w pełni ze wzrostu konsumpcji, ponieważ przywóz z Indonezji odbierał przemysłowi Unii udział w rynku.
- (411) Indonezyjski producent eksportujący Wilmar zauważył, że w motywie 346 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych Komisja uznała tymczasowo, że brak jest rozstrzygających ustaleń dotyczących istnienia istotnej szkody. Wilmar oświadczył następnie, że jest to sprzeczne z motywem 363 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, w którym Komisja stwierdziła, że wspomniany przywóz indonezyjskiego biodiesla po cenach subsydiowanych wpłynął negatywnie na sytuację przemysłu Unii.
- (412) Podczas analizy zagrożenia wystąpieniem szkody Komisja nie stwierdziła jakichkolwiek sprzeczności między brakiem istotnej szkody dla przemysłu Unii a jednak wyraźnym negatywnym wpływem na przemysł Unii.
- (413) Po ostatecznym ujawnieniu Wilmar po raz kolejny przedstawił swoje opinie, o których mowa w motywach 408 i 411 i które Komisja po raz kolejny odrzuca.
- (414) Rząd Indonezji odniósł się również do tej kwestii po ostatecznym ujawnieniu. Ponownie stwierdził, że nie widzi żadnego związku przyczynowego między przywozem z Indonezji a wynikami przemysłu Unii. Komisja odnotowała ponowne przedstawienie opinii przez rząd Indonezji, ale w dalszym ciągu uważała, że jej wcześniejsza analiza wskazuje, iż w przypadku niewprowadzenia środków przywóz z Indonezji stanowi zagrożenie wystąpieniem szkody dla przemysłu Unii.

- (415) Wobec braku jakichkolwiek dalszych uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywie 365 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

6.2. Pozostałe znane czynniki

6.2.1. Przywóz z Argentyny

- (416) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń zarówno rząd Indonezji, jak i Wilmar przedstawili uwagi dotyczące skutków, jakie miał przywóz subsydiowanego argentyńskiego biodiesla dla przemysłu Unii. W uwagach tych sugerowano, że przyczyną zagrożenia wystąpieniem szkody dla przemysłu Unii był wyłącznie przywóz z Argentyny.
- (417) Jak Komisja określiła już w motywach 368–370 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, przywóz ten był elementem zagrożenia wystąpieniem szkody dla przemysłu Unii w trakcie okresu objętego dochodzeniem, dlatego też w lutym 2019 r. Komisja wprowadziła środki w odniesieniu do tego przywozu i zatwierdziła zobowiązania cenowe.
- (418) Fakt, że przywóz z Argentyny stanowił zagrożenie wystąpieniem szkody w okresie badanym nie oznacza jednak, że przywóz z Indonezji nie stanowił także zagrożenia wystąpieniem szkody, w szczególności po wejściu w życie środków zapobiegających przywozowi z Argentyny. W rzeczywistości podczas badania zagrożenia wystąpieniem istotnej szkody w najbliższej przyszłości przywóz biodiesla z Argentyny nie może już być uwzględniany w kontekście zagrożenia dla przemysłu Unii, ponieważ istnieją już środki wobec takiego przywozu.
- (419) Z tego względu Komisja oddzieliła i odróżniła skutki, jakie przywóz z Argentyny może mieć dla przemysłu Unii od skutków przywozu z Indonezji w kontekście przeprowadzenia analizy zagrożenia wystąpieniem istotnej szkody⁽⁴⁸⁾.
- (420) Po ostatecznym ujawnieniu Wilmar podtrzymał swoje uwagi przedstawione na etapie tymczasowym, dotyczące przywozu z Argentyny, określając odpowiedź Komisji jako „pobieżną”. Komisja nie zgodziła się z tym, podkreślając, że do skutków przywozu z Argentyny odniesiono się w sekcji 6.2.1 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

6.2.2. Przywóz z innych państw trzecich

- (421) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Indonezji oświadczył, że przywóz z Chin może stanowić znaczący czynnik we wszelkich przyszłych rozważaniach dotyczących przyczyny szkody dla przemysłu Unii i zwrócił uwagę zarówno na wzrost wielkości przywozu z Chin od 2017 r. do okresu objętego dochodzeniem o 25 % oraz na fakt, że od 2016 r. do okresu objętego dochodzeniem cena przywozu z Chin była niższa od cen przemysłu Unii.
- (422) Rząd Indonezji zauważył również, że chociaż ceny przywozu z Chin są wyższe niż ceny przywozu z Indonezji, nie oznacza to, że nie mogą mieć one negatywnego wpływu na przemysł Unii.
- (423) Zauważył również, że w chińskim biodieslu wykorzystuje się inne surowce (zużyty olej kuchenny) niż w indonezyjskim biodieslu. Biodiesel ze zużytego oleju kuchennego umożliwia ograniczenie emisji gazów cieplarnianych i podlega systemowi podwójnego liczenia określonego w dyrektywie w sprawie odnawialnych źródeł energii. Z tego względu wydaje się, że jest preferowanym rozwiązaniem dla przywozu do UE.
- (424) Komisja stwierdziła, że w okresie objętym dochodzeniem miała miejsce przywóz z Chin i zbadała jego wielkość i cenę w motywie 372 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, stwierdzając że wielkość przywozu z Chin była niższa niż z Indonezji oraz że cena przywozu z Chin była wyższa niż z Indonezji.
- (425) Komisja zauważyła, że cena w Unii wynika z połączenia różnych rodzajów biodiesla sprzedawanego w Unii, w tym sprzedaży z opłatą związaną z podwójnym liczeniem i bez niej. Przywóz z Chin również dotyczy w rzeczywistości jednego rodzaju biodiesla (wyprodukowanego ze zużytego oleju kuchennego), w odniesieniu do którego stosuje się podwójne liczenie.

⁽⁴⁸⁾ Zob. sprawozdanie zespołu orzekającego, „USA – Cła antydumpingowe i wyrównawcze nałożone na niektóre rodzaje papieru powleczonogo pochodzącego z Indonezji”, WT/DS491/R, przyjęte w dniu 22 stycznia 2018 r., pkt 7.204–7.212.

- (426) Pod względem wielkości przywóz z Chin jest jednak mniejszy niż z Indonezji (mając udział w rynku wynoszący 1,7 % w przeciwieństwie do 3,3 % dla Indonezji), a w przeciwieństwie do przywozu z Indonezji w odniesieniu do przywozu z Chin obowiązuje również 6,5-procentowa konwencjonalna stawka celna.
- (427) Komisja nie otrzymała żadnego dowodu potwierdzającego, że taki przywóz ma lub może mieć negatywny wpływ na przemysł Unii, ani zarzutów o szkodzie spowodowanej przywozem z Chin. Ważne jest, aby ponownie podkreślić, że ceny chińskiego biodiesla są wyższe od cen indonezyjskiego biodiesla. W każdym razie nawet jeżeli przywóz z Chin miałby negatywnie wpłynąć na przemysł Unii, skutki te nie byłyby na tyle poważne, aby osłabić związek przyczynowy między przywozem indonezyjskiego biodiesla po cenach subsydiowanych a stwierdzonym zagrożeniem wystąpieniem szkody. W związku z tym twierdzenie to odrzucono.

6.2.3. Przywóz z państw trzecich po okresie objętym dochodzeniem

- (428) W swoim oświadczeniu po ujawnieniu tymczasowych ustaleń Wilmar przeprowadził analizę przywozu biodiesla do UE z państw trzecich po zakończeniu okresu objętego dochodzeniem i stwierdził, że przywóz z Chin wzrósł oraz że przywóz z Malezji wzrósł znacząco przy jednoczesnym bardzo gwałtownym spadku cen. Stwierdził również, że ceny importowe z Chin i Malezji są niższe od ceny sprzedaży przemysłu Unii.
- (429) W opinii Wilmar przywóz ten osłabia i narusza związek przyczynowy dotyczący zagrożenia wystąpieniem szkody określony w rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych.
- (430) Przywóz z państw trzecich między październikiem 2018 r. a czerwcem 2019 r. przedstawiał się w następujący sposób: Szacunkowy udział w rynku za okres 9 miesięcy oparty jest na konsumpcji w okresie objętym dochodzeniem.

Tabela 6

Przywóz z państw trzecich w okresie od października 2018 r. do czerwca 2019 r.

	Wielkość przywozu (w tonach)	Szacunkowy udział w rynku (%)	Średnia cena (w EUR)
Argentyna	667 678	5,7	673
Indonezja	581 086	5,0	655
Malezja	405 482	3,5	727
Chiny	203 961	1,7	796

Źródło: Baza danych Surveillance II.

- (431) Przywóz z Argentyny podlegał środkom wyrównawczym w drugiej części okresu po OD. Chociaż ilościowo był nieco większy od przywozu z Indonezji, ceny argentyńskie również przewyższały ceny indonezyjskie, pomimo że podlegały 6,5 % konwencjonalnej stawce celnej. Nie można zatem uznać, że przywóz ten skutkował dyktowaniem cen na rynku w tym okresie. Jak wskazano powyżej, przywóz biodiesla z Argentyny nie może także stanowić zagrożenia dla przemysłu Unii, ponieważ już wprowadzono środki wobec takiego przywozu.
- (432) Po ostatecznym ujawnieniu Wilmar ponownie stwierdził, że Komisja powinna wziąć pod uwagę przywóz z Argentyny, zważywszy, że cena biodiesla z Argentyny w okresie po OD była niższa od ceny przemysłu Unii.
- (433) Komisja ponownie zwróciła uwagę, że cena przywozu z Argentyny wzrosła po lutym 2019 r., kiedy weszły w życie środki nałożone na przywóz z Argentyny, a zatem porównywanie cen wymaga uwzględnienia faktu, że obowiązuje zobowiązanie cenowe.
- (434) Komisja podkreśliła, że ceny chińskie wzrosły między okresem objętym dochodzeniem a okresem po OD. W okresie po OD również przewyższały one średnią cenę stosowaną przez przemysł Unii, pomimo że podlegały konwencjonalnej stawce celnej w wysokości 6,5 %. Ponadto po okresie objętym dochodzeniem udział tego przywozu w rynku ustabilizował się.

- (435) Po ostatecznym ujawnieniu Wilmar po raz kolejny zwrócił uwagę na przywóz z Chin i przeprowadził obliczenia, aby porównać cenę biodiesla z Chin wraz z kosztami wyładunku w 2018 r. (826 EUR za tonę metryczną) ze średnią ceną sprzedaży przemysłu Unii w trakcie okresu objętego dochodzeniem (794 EUR za tonę metryczną).
- (436) Ponieważ jego obliczenia wykazały, że chińska cena importowa była wyższa od średniej ceny przemysłu Unii i właśnie tego można było się spodziewać, zważywszy, że chińskiego biodiesla dotyczyłaby opłata związana z podwójnym liczeniem, Komisja uznała, że obliczenie wykazało brak presji cenowej ze strony Chin.
- (437) Chociaż po okresie OD wielkość przywozu z Malezji wzrosła, a jego cena zmalała, to wielkość tego przywozu utrzymywała się poniżej wielkości przywozu z Indonezji, a jego cena utrzymywała się na wyższym poziomie, pomimo stosowania 6,5-procentowej konwencjonalnej stawki celnej. Nie można zatem uznać, że skutkowało on dyktowaniem cen na rynku w tym okresie.
- (438) Po ostatecznym ujawnieniu Wilmar po raz kolejny odnotował wzrost ilości i spadek ceny przywozu z Malezji. Komisja po raz kolejny zauważyła, że ceny przywozu z Malezji są wyższe od cen przywozu z Indonezji i podlegają konwencjonalnej stawce celnej.
- (439) Dane statystyczne dotyczące przywozu pokazują, że pomimo znaczącego przywozu biodiesla z Malezji i Chin w okresie po OD Komisja nadal uważa, że ani wielkość ani ceny jednego i drugiego przywozu nie osłabiły związku przyczynowego, jaki stwierdzono między zagrożeniem wystąpieniem istotnej szkody majątkowej a przywozem z Indonezji.
- (440) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji zauważył, że ceny przywozu w tabeli 6 nie były bezpośrednio porównywalne, ponieważ biodiesel z Argentyny zawiera czyste SME (estry metylowe oleju sojowego), z Indonezji – czyste PME, a biodiesel z Chin jest wytwarzany z wykorzystaniem zużytego oleju kuchennego.
- (441) Rząd Indonezji stwierdził, że aby obliczyć podcięcie cenowe, Komisja dokonała korekty ceny biodiesla FAMEO (argentyńskie SME) w celu porównania jej z ceną PME (indonezyjski biodiesel).
- (442) Rząd Indonezji przedstawił dane oparte na tej samej metodzie, które wskazywały, że porównywalna cena importowa z Argentyny w okresie objętym dochodzeniem była niższa od ceny importowej z Indonezji, a porównywalna cena importowa z Chin w okresie objętym dochodzeniem była zgodna z ceną importową z Indonezji.
- (443) W swoich obliczeniach rząd Indonezji zawyżył jednak skalę dostosowań o 30 % i nie uwzględnił konwencjonalnej stawki celnej mającej zastosowanie do przywozu z Argentyny i Chin, ale niemającej zastosowania do przywozu z Indonezji.
- (444) Przy poprawnie dokonanej korekcie i poprawnym odzwierciedlaniu konwencjonalnej stawki celnej sytuacja wygląda zupełnie inaczej. Porównywalna cena importowa z Chin znacząco przewyższa cenę importową z Indonezji, a różnica cenowa między przywozem z Argentyny a przywozem z Indonezji jest znacząco mniejsza.
- (445) W rozporządzeniu w sprawie ceł tymczasowych uznano już, że przywóz z Argentyny do pewnego stopnia odpowiadał za negatywne zmiany niektórych wskaźników szkody przemysłu Unii, w tym fakt, że przeciętna cena importowa z Argentyny – nawet w ujęciu bezwzględnym – była niższa w okresie objętym dochodzeniem od ceny importowej z Indonezji.
- (446) Ceny argentyńskie w okresie po OD nie odzwierciedlają w pełni skutków nałożenia środków na ten przywóz, ponieważ środki te nałożono dopiero w lutym 2019 r., tj. w środku okresu po OD.
- (447) Z tego względu porównanie cen przedłożone przez rząd Indonezji nie osłabia związku przyczynowego między przywozem z Indonezji a zagrożeniem wystąpieniem istotnej szkody. Fakt, że inne czynniki mogły przyczynić się do tego, iż przemysł krajowy stał się „podatny na zagrożenia” – czyli bardziej podatny na wystąpienie przyszłej szkody – nie stoi na przeszkodzie stwierdzeniu istnienia związku przyczynowego między przedmiotowym przywozem a zagrożeniem wystąpienia w przyszłości szkody dla przemysłu krajowego⁽⁴⁹⁾.

⁽⁴⁹⁾ Zob. sprawozdanie zespołu orzekającego, „USA – Cła antydumpingowe i wyrównawcze nałożone na niektóre rodzaje papieru powleczonogo pochodzącego z Indonezji”, WT/DS491/R, przyjęte w dniu 22 stycznia 2018 r., pkt 7.233.

6.2.4. Wyniki wywozu przemysłu Unii

(448) Komisja nie otrzymała żadnych uwag w związku z wywozem dokonywanym przez przemysł Unii.

6.2.5. Cena surowców

(449) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Indonezji przedstawił uwagi dotyczące sytuacji finansowej przemysłu Unii oraz jej powiązania z ceną oleju rzepakowego w Unii. Rząd Indonezji stwierdził, że w okresie badanym ceny rzepaku były wysokie i to w głównej mierze wyjaśnia powód, dla którego przemysł Unii nie osiągnął w tym czasie dużych zysków.

(450) Przedsiębiorstwo Gunvor prowadzące handel biodieslem stwierdziło również, że rzepak jest drogim surowcem do produkcji biodiesla i to stanowi prawdopodobną przyczynę sytuacji finansowej przemysłu Unii.

(451) Komisja stwierdziła, że producenci biodiesla objęci próbą w Unii wykorzystywali szeroki asortyment surowców⁽⁵⁰⁾, aby zaspokoić popyt w całej Unii przez cały rok. W związku z tym Komisja nie stwierdziła bezpośredniej korelacji między cenami rzepaku a zyskami przemysłu Unii, ponieważ rzepak jest tylko jednym z surowców wykorzystywanych przez przemysł Unii do celów zaspokojenia popytu na rynku unijnym.

(452) W motywie 327 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych Komisja zamieściła swoje uwagi dotyczące tendencji cenowych, którym podlegały jednostkowe koszty produkcji przemysłu Unii w okresie badanym.

(453) Komisja zauważyła jednak również, że zimą 2018–2019 cena biodiesla z oleju rzepakowego w Unii gwałtownie wzrosła, natomiast cena samego oleju rzepakowego utrzymywała się na stabilnym poziomie. Nie istnieje zatem żadne stałe powiązanie między ceną oleju rzepakowego a ceną estru metyloвого oleju rzepakowego (RME) na rynku Unii.

(454) Po ostatecznym ujawnieniu Wilmar zakwestionował ten argument, twierdząc, że nie uwzględniono go w tabeli 2 lub w jakimkolwiek innym miejscu w dokumencie w sprawie ostatecznego ujawnienia. Taki wzrost ceny sprzedaży RME powinien mieć mianowicie wpływ na średnią cenę sprzedaży przemysłu Unii, która utrzymała się na stałym poziomie, ponieważ RME jest przypuszczalnie biodieslem, którego w Unii produkuje się najwięcej.

(455) Jak zaznaczono jednak w motywie 296 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, FAME0 jest najbardziej rozpowszechnionym rodzajem biodiesla sprzedawanym przez producentów unijnych objętych próbą. Z tego względu poza ceną RME na średnią cenę sprzedaży ma wpływ FAME0, a także znaczące ilości PME i innych mieszanek sprzedawanych przez producentów unijnych objętych próbą. Wzrost cen za RME faktycznie został w pełni odzwierciedlony w danych dotyczących rentowności, w szczególności za IV kw. 2018 r. Zostało to również odzwierciedlone do pewnego stopnia w średnich cenach sprzedaży, które utrzymały się na stałym poziomie pomimo presji cenowej spowodowanej przywozem znaczącej ilości towarów po cenach subsydiowanych.

(456) Po ostatecznym ujawnieniu rząd Indonezji po raz kolejny stwierdził, że wysokie ceny rzepaku w Unii były przyczyną braku rentowności w okresie badanym. Komisja odrzuciła ten argument z przyczyn określonych w motywie 445.

(457) Komisja stwierdziła zatem, że ceny surowców wykorzystywanych przez przemysł Unii nie osłabiają związku przyczynowego.

6.2.6. Konkurencja wewnątrz UE i różnice w wynikach między producentami unijnymi objętymi próbą

(458) Po ostatecznym ujawnieniu Wilmar wystąpił do Komisji z wnioskiem, aby rozważyła konkurencję wewnętrzną między producentami unijnymi. Wniosek ten nie został jednak uzasadniony. Wilmar twierdził również, że wyniki określonego producenta, które odzwierciedlono w danych mikroekonomicznych, mogą powodować, iż ogólne wyniki próbki będą zniekształcone.

(459) Reprezentatywność próbki pod względem produkcji w Unii, o której mowa w motywie 265 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych, oraz pod względem wielkości sprzedaży praktycznie nie uległa zmianie przez cały okres badany.

(460) Komisja stwierdziła zatem, że producenci unijni objęci próbą są reprezentatywni dla całego przemysłu Unii, a ich dane mikroekonomiczne są reprezentatywne dla przemysłu Unii jako całości. Komisja zauważyła również, że analizę sytuacji przemysłu Unii przeprowadza się zawsze dla całego przemysłu Unii. W związku z tym argument ten został odrzucony.

⁽⁵⁰⁾ Komisja nie posiada konkretnych informacji dotyczących dokładnego zestawienia surowców wykorzystywanych przez przemysł Unii.

6.3. Wnioski w sprawie związku przyczynowego

- (461) Komisja potwierdziła swoje wnioski w sprawie związku przyczynowego zawarte w motywach 377–380 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

7. INTERES UNII

7.1. Interes przemysłu Unii

- (462) Wobec braku uwag Komisja potwierdza swoje wnioski przedstawione w motywach 382–384 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

7.2. Interes importerów niepowiązanych

- (463) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Indonezji stwierdził, że środki obejmą tych importerów, którzy posiadają własne zakłady zajmujące się mieszaniem lub punkty dystrybucji biodiesla.
- (464) Biorąc pod uwagę znaczący łączny przywóz biodiesla z Malezji, Chin i Argentyny, w odniesieniu do których nie wprowadzono środków lub w przypadku których obowiązuje zobowiązanie cenowe, Komisja nie zgodziła się z tym wnioskiem.
- (465) Wobec braku jakichkolwiek dalszych uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywie 388 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

7.3. Interes użytkowników

- (466) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń rząd Indonezji oświadczył, że wprowadzenie środków na przywóz z Indonezji doprowadzi do powstania monopolu przemysłu Unii na rynku Unii. Spowoduje to wzrost cen biodiesla dla użytkowników.
- (467) Komisja odrzuciła te argumenty. Po pierwsze przemysł Unii, na który składa się wiele konkurujących przedsiębiorstw, w żadnej mierze nie ma pozycji zbliżonej do monopolu. Po drugie środki wobec przywozu z Indonezji nie mają wpływu na przywóz z Argentyny, Chin i Malezji. Ponadto pomimo obowiązujących środków do Unii wciąż trafia znaczący przywóz biodiesla z Argentyny w ramach zobowiązania.
- (468) Rząd Indonezji twierdzi, że opłacalny przywóz biodiesla w wystarczającej wielkości ma kluczowe znaczenie dla Unii. Komisja nie zgadza się z tym stwierdzeniem, jednak zauważyła, że negatywne skutki wszelkich podwyżek cen biodiesla tylko częściowo przenoszone są na konsumentów, a zatem nie są istotne, ponieważ zawartość biodiesla w paliwie z dystrybutorów nie przekracza zwykle 10 %.
- (469) W swoich uwagach do ostatecznego ujawnienia Wilmar twierdzi, że rozporządzenie w sprawie ceł tymczasowych nie uwzględnia wpływu środków na producentów oleju napędowego.
- (470) Producenci oleju napędowego są użytkownikami biodiesla, ponieważ dokonują zakupu biodiesla przed sprzedażą mieszanki biodiesla i mineralnego oleju napędowego z dystrybutorów, jak wspomniano w motywie 462. Ponieważ żadni użytkownicy nie współpracowali w ramach dochodzenia ⁽³¹⁾ oznacza to również, że w ramach dochodzenia nie współpracowali żadni producenci oleju napędowego.
- (471) Wobec braku jakichkolwiek dalszych uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywie 391 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

7.4. Skutki subsydiów powodujące zakłócenia w handlu i przywracanie skutecznej konkurencji

- (472) Wobec braku jakichkolwiek dalszych uwag Komisja potwierdziła swoje wnioski przedstawione w motywie 393 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

7.5. Wniosek dotyczący interesu Unii

- (473) Podsumowując, żaden z argumentów przedstawionych przez zainteresowane strony nie dowodzi istnienia istotnych powodów, dla których środki nie mogłyby zostać wprowadzone na przywóz produktu objętego postępowaniem.

⁽³¹⁾ Motyw 389 rozporządzenia w sprawie ceł tymczasowych.

- (474) Wobec braku jakichkolwiek dalszych uwag Komisja potwierdza swoje wnioski zawarte w motywach 394–395 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

8. REJESTRACJA

- (475) Po ujawnieniu tymczasowych ustaleń Europejska Rada Biodiesla nie zgodziła się z wnioskiem Komisji, że nie zagwarantowano rejestracji przywozu.
- (476) Europejska Rada Biodiesla sprzeciwiła się uzasadnieniu Komisji, twierdząc, że art. 24 ust. 5 rozporządzenia podstawowego wymaga jedynie, aby przemysł Unii zapewniał „dostateczne dowody uzasadniające rejestrację przywozu” oraz że pod względem prawnym brak jakiegokolwiek powiązania między art. 24 ust. 5 i art. 16 ust. 4. Art. 16 ust. 4 określa warunki działającego z mocą wsteczną poboru cel w okresie rejestracji.
- (477) Po drugie Europejska Rada Biodiesla stwierdziła, że nawet jeżeli należy przestrzegać kryteriów określonych w art. 16 ust. 4 rozporządzenia podstawowego, aby odbyła się rejestracja, Komisja może zasadnie uznać, że „występują krytyczne okoliczności, w których w przypadku subsydiowanego produktu, szkoda, która jest trudna do naprawienia, jest spowodowana masowym przywozem w stosunkowo krótkim okresie produktu korzystającego z subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych”.
- (478) Europejska Rada Biodiesla oświadczyła, że art. 2 lit. d) rozporządzenia podstawowego umożliwia Komisji interpretowanie pojęcia „szkoda” występującego w rozporządzeniu jako „zagrożenia wystąpieniem szkody”.
- (479) Komisja nie zgodziła się z zarzutami Europejskiej Rady Biodiesla w związku z tym, że art. 16 ust. 4 wyjaśnia jasno, że Komisja musi ustalić „szkodę, która jest trudna do naprawienia”. „Szkoda, która jest trudna do naprawienia” odnosi się do sytuacji, w której w przypadku braku poboru cel z mocą wsteczną, istotna szkoda, jaką poniósł przemysł Unii, może się zwiększyć z powodu masowego przywozu przed wprowadzeniem środków. Nie dotyczy to przypadku, gdy ustalenia w dochodzeniu oparte są na zagrożeniu wystąpieniem istotnej szkody.
- (480) Komisja uznała zatem, że „zagrożenie wystąpieniem szkody, która jest trudna do naprawienia” nie spełnia wymogów określonych w art. 16 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.
- (481) Komisja potwierdziła zatem swój wniosek sformułowany w motywach 403 i 404 rozporządzenia w sprawie cel tymczasowych.

9. OSTATECZNE ŚRODKI WYRÓWNAWCZE

- (482) W świetle wniosków dotyczących subsydiowania, szkody, związku przyczynowego i interesu Unii należy nałożyć ostateczne cła wyrównawcze, aby zapobiec urzeczywistnieniu się nieuchronnego zagrożenia wystąpieniem istotnej szkody dla przemysłu Unii spowodowanej przywozem indonezyjskiego biodiesla po cenach subsydiowanych.

9.1. Poziom środków wyrównawczych

- (483) Art. 15 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia podstawowego stanowi, że kwota cła wyrównawczego nie może przekraczać kwoty stwierdzonych subsydiów stanowiących podstawę dla środków wyrównawczych.
- (484) Art. 15 ust. 1 akapit czwarty stanowi następnie, iż „[j]eżeli Komisja, na podstawie wszystkich dostarczonych informacji, może wyraźnie stwierdzić, że w interesie Unii nie leży, aby określać kwotę środków zgodnie z akapitem trzecim, kwota cła wyrównawczego jest niższa, jeżeli takie niższe cło byłoby odpowiednie do usunięcia szkody dla przemysłu Unii”.
- (485) Komisja nie otrzymała żadnych informacji tego rodzaju i w związku z tym poziom środków wyrównawczych będzie określony w odniesieniu do art. 15 ust. 1 akapit trzeci.
- (486) Po ostatecznym ujawnieniu producent eksportujący Wilmar stwierdził brak wyraźnej analizy marginesu szkody. W szczególności Wilmar twierdził, że ustalenie, czy kwota środków powinna być na poziomie subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych, musi być dokonane na podstawie wszystkich informacji przekazanych przez zainteresowane strony.

- (487) Podczas dokonywania tego ustalenia należy wziąć pod uwagę wszystkie informacje przekazane przez zainteresowane strony. Choć faktycznie ograniczona liczba stron w Unii wyraziła swój sprzeciw wobec środków wyrównawczych ogółem, nie przekazały one żadnych informacji, dlatego nałożenie cel wyrównawczych na poziomie subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych nie leżałoby w interesie Unii.
- (488) W szczególności w art. 31 ust. 7 wymaga się, aby na potrzeby analizy interesu Unii informacje były uwzględnione tylko wówczas, jeśli będą poparte rzeczywistymi dowodami potwierdzającymi ich słusność. Nieuzasadniony sprzeciw w odniesieniu do nałożenia środków wyrównawczych ma zatem w związku z tym jedynie bardzo ograniczone znaczenie.
- (489) Biorąc pod uwagę, że ostateczne środki antidumpingowe w tym przypadku będą oparte na ustalonej kwocie subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych, poziom marginesu szkody nie jest istotny. Stąd też test określony w art. 15 ust. 1 akapit piąty nie ma zastosowania.

9.2. Oferty dotyczące zobowiązań cenowych

- (490) Jeden indonezyjski producent eksportujący („wnioskodawca”) złożył ofertę dotyczącą dobrowolnego zobowiązania cenowego zgodnie z art. 13 rozporządzenia podstawowego. Komisja przeanalizowała wspomnianą ofertę dotyczącą zobowiązania cenowego i uznała, że jej zaakceptowanie byłoby niepraktyczne z następujących powodów.
- (491) Zaproponowana minimalna cena importowa była niewłaściwa, ponieważ była niewystarczająca, aby zrównoważyć kwotę subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych. Zgodnie z art. 13 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia podstawowego, podwyżki cen wynikające z zobowiązań nie są wyższe niż jest to niezbędne do skompensowania subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych.
- (492) Poziom roczny, tj. roczny limit przywozu podlegającego zobowiązaniu zaproponowanemu przez wnioskodawcę, objął łączny wywóz biodiesla z Indonezji i był wiążący dla innych indonezyjskich eksporterów, którzy nie złożyli oferty dotyczącej zobowiązania cenowego. W ofercie nie ma mowy o sposobie, w jaki poziom roczny będzie kontrolowany w celu zapewnienia jego przestrzegania.
- (493) Komisja uznała roczny poziom przywozu po minimalnej cenie importowej za zbyt wysoki. Przewyższał on udział w rynku przywozu indonezyjskiego biodiesla w okresie objętym dochodzeniem. Wraz z brakiem ograniczeń kwartalnych w zakresie przywozu zaproponowany poziom roczny znacznie zwiększył ryzyko tego, że w pewnych miesiącach poziom przywozu na rynek unijny będzie wysoki.
- (494) Komisja zauważyła, że wnioskodawca posiada bardzo złożoną strukturę i korzysta ze złożonych kanałów sprzedaży. Nawet w ramach dodatkowych zobowiązań dotyczących kanałów sprzedaży, zwiększyłoby się prawdopodobieństwo obejścia środków i wzajemnej kompensacji, a skuteczne monitorowanie stałoby się niepraktyczne.
- (495) Komisja wysłała wnioskodawcy pismo, podając powody odrzucenia oferty dotyczącej zobowiązania cenowego i dając wnioskodawcy możliwość przedstawienia uwag. Komisja otrzymała od wnioskodawcy uwagi dotyczące minimalnej ceny importowej, poziomu rocznego i ryzyka wzajemnej kompensacji, również w kontekście dodatkowych uwag przedstawionych przez EBB w odniesieniu do pierwotnej oferty dotyczącej zobowiązania. Wraz ze swoimi uwagami wnioskodawca dokonał również zmiany niektórych elementów oferty dotyczącej zobowiązania, poza obowiązującym terminem.
- (496) W swoich uwagach wnioskodawca nie zgodził się z wnioskiem Komisji, że minimalna cena importowa nie wystarczy do zrównoważenia kwoty subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych. Wnioskodawca nie zmienił metodyki obliczania proponowanej minimalnej ceny importowej. Komisja podtrzymała swoje ustalenia i w związku z tym odrzuciła to stwierdzenie.
- (497) Wnioskodawca wyjaśnił ponadto, że roczny poziom określony w ofercie dotyczącej zobowiązania obejmowałby wyłącznie przywóz do Unii produktów wytwarzanych lub sprzedawanych przez wnioskodawcę. Zaproponował on również obniżenie poziomu rocznego i wprowadzenie limitu kwartalnego względem wykorzystania poziomu rocznego.
- (498) Komisja z zadowoleniem przyjęła wyjaśnienia dotyczące poziomu rocznego i zauważyła, że roczny poziom, jak wyjaśnił wnioskodawca, był wiążący jedynie dla wnioskodawcy. Było to jednym z powodów, dla których Komisja uznała ten poziom za nadmierny, ponieważ proponowany poziom roczny przekroczył udział w rynku przywozu wszystkich indonezyjskich eksporterów biodiesla w okresie objętym dochodzeniem, podczas gdy poziom ten był przeznaczony tylko dla jednego eksportera – wnioskodawcy. Nowo zaproponowany poziom był niższy od rocznego poziomu ustalonego w ofercie dotyczącej zobowiązania, ale nadal pozostał bardzo wysoki – był zbliżony do całkowitego poziomu przywozu biodiesla z Indonezji w okresie objętym dochodzeniem. Komisja odnotowuje także, że w zmienionej ofercie nie ma mowy również o sposobie, w jaki poziom roczny będzie kontrolowany w celu zapewnienia jego przestrzegania. Komisja podtrzymała swoje ustalenia i w związku z tym odrzuciła ten argument.

- (499) W swoich uwagach wnioskodawca nie zgodził się ze stwierdzeniem Komisji dotyczącym złożonej struktury wnioskodawcy i rozbudowanych kanałów sprzedaży. Wnioskodawca nie zaproponował żadnych dodatkowych zobowiązań niż te zawarte w ofercie dotyczącej zobowiązania. Komisja podtrzymała swoje ustalenia i w związku z tym odrzuciła ten argument.
- (500) Z powodów opisanych w motywach 490–499 powyżej Komisja uznała monitorowanie zobowiązania za niewykonalne w praktyce i w związku z tym odrzuciła ostateczną ofertę.

9.3. Środki ostateczne

- (501) Na przywóz biodiesla pochodzącego z Indonezji należy nałożyć ostateczne środki wyrównawcze zgodnie z zasadami określonymi w art. 15 ust. 1 rozporządzenia podstawowego, który stanowi, że ostateczne cło odpowiada łącznej kwocie subsydiów stanowiących podstawę środków wyrównawczych.
- (502) W związku z powyższym stawka ostatecznego cła wyrównawczego, wyrażona w cenach CIF na granicy Unii, przed ocleniem, powinna być następująca:

Przedsiębiorstwo	Cło wyrównawcze
PT Ciliandra Perkasa	8,0 %
PT Intibenua Perkasatama i PT Musim Mas (Grupa Musim Mas)	16,3 %
PT Pelita Agung Agrindustri i PT Permata Hijau Palm Oleo (Grupa Permata)	18,0 %
PT Wilmar Nabati Indonesia i PT Wilmar Bioenergi Indonesia (Grupa Wilmar)	15,7 %
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	18,0 %

- (503) Stawki cła wyrównawczego dla poszczególnych przedsiębiorstw, określone w niniejszym rozporządzeniu, wyznaczono na podstawie ustaleń niniejszego dochodzenia. Odzwierciedlają one zatem sytuację ustaloną w toku dochodzenia w odniesieniu do tych przedsiębiorstw. Wspomniane stawki celne (w odróżnieniu od ogólnokrajowego cła stosowanego względem „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”) mają wyłącznie zastosowanie do przywozu produktu objętego postępowaniem pochodzącego z Indonezji i wyprodukowanego przez te przedsiębiorstwa. Przywożony produkt objęty postępowaniem wyprodukowany przez jakiegokolwiek inne przedsiębiorstwo, które nie zostało wyraźnie wymienione w części normatywnej niniejszego rozporządzenia, w tym przez podmioty powiązane z przedsiębiorstwami wyraźnie wymienionymi, nie może korzystać z tych stawek i podlega stawce celnej mającej zastosowanie do „wszystkich pozostałych przedsiębiorstw”.
- (504) Przedsiębiorstwo może zwrócić się o dalsze stosowanie indywidualnych stawek cła, pomimo późniejszej zmiany nazwy swojej lub jednego z podmiotów zależnych. Wniosek w tej sprawie należy kierować do Komisji. Wniosek musi zawierać wszystkie istotne informacje, które pozwolą wykazać, że zmiana nie wpływa na prawo przedsiębiorstwa do korzystania z indywidualnej stawki cła, która ma do niego zastosowanie. Jeśli zmiana nazwy przedsiębiorstwa nie wpływa na jego prawo do korzystania ze stawki celnej mającej wobec niego zastosowanie, w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* zostanie opublikowane zawiadomienie w sprawie zmiany nazwy.
- (505) Jeżeli rozwój sytuacji po okresie objętym dochodzeniem doprowadzi do trwałej zmiany okoliczności, można podjąć odpowiednie działania zgodnie z art. 19 podstawowego rozporządzenia antysubsydyjnego.
- (506) Zgodnie z art. 109 rozporządzenia (UE, Euratom) 2018/1046 ⁽⁵²⁾ gdy kwotę należy zwrócić w następstwie wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, do wypłaty należnych odsetek stosuje się stopę stosowaną przez Europejski Bank Centralny w odniesieniu do jego podstawowych operacji refinansujących, opublikowaną w serii C *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, obowiązującą pierwszego kalendarzowego dnia każdego miesiąca.

⁽⁵²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz.U. L 193 z 30.7.2018, s. 1).

9.4. Zwolnienie cła tymczasowego

- (507) Art. 16 ust. 2 rozporządzenia podstawowego stanowi, że to Komisja decyduje, jaką część tymczasowego cła należy ostatecznie pobierać.
- (508) Art. 16 ust. 2 stanowi ponadto, że w przypadku zagrożenia wystąpieniem istotnej szkody nie należy pobierać tymczasowych ceł z wyjątkiem sytuacji, w której stwierdzono, że w razie niezastosowania tymczasowych środków zagrożenie to mogłoby przekształcić się w istotną szkodę.
- (509) Biorąc pod uwagę ustalenia w tej sprawie, kwoty tymczasowe zostają uwolnione i nie są pobierane, jak określono w art. 16 ust. 2 rozporządzenia podstawowego.
- (510) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu utworzonego na podstawie art. 15 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 ⁽⁵³⁾,

PRZYMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Niniejszym nakłada się ostateczne cło wyrównawcze na przywóz monoalkilowych estrów kwasów tłuszczowych lub parafinowych olejów napędowych będących produktem syntezy lub hydrrorafinacji o pochodzeniu niekopalnym w formie czystej lub zawartych w mieszance, objętych obecnie kodami CN ex 1516 20 98 (kody TARIC 1516 20 98 21, 1516 20 98 29 i 1516 20 98 30), ex 1518 00 91 (kody TARIC 1518 00 91 21, 1518 00 91 29 i 1518 00 91 30), ex 1518 00 95 (kod TARIC 1518 00 95 10), ex 1518 00 99 (kody TARIC 1518 00 99 21, 1518 00 99 29 i 1518 00 99 30), ex 2710 19 43 (kody TARIC 2710 19 43 21, 2710 19 43 29 i 2710 19 43 30), ex 2710 19 46 (kody TARIC 2710 19 46 21, 2710 19 46 29 i 2710 19 46 30), ex 2710 19 47 (kody TARIC 2710 19 47 21, 2710 19 47 29 i 2710 19 47 30), 2710 20 11, 2710 20 15, 2710 20 17, ex 3824 99 92 (kody TARIC 3824 99 92 10, 3824 99 92 12 i 3824 99 92 20), 3826 00 10 i ex 3826 00 90 (kody TARIC 3826 00 90 11, 3826 00 90 19 i 3826 00 90 30) i pochodzących z Indonezji.

2. Stawka ostatecznego cła antydumpingowego mająca zastosowanie do ceny netto na granicy Unii, przed ocleniem, jest następująca dla produktów opisanych w ust. 1 i wytwarzanych przez poniższe przedsiębiorstwa:

Przedsiębiorstwo	Ostateczne cło wyrównawcze	Dodatkowy kod TARIC
PT Ciliandra Perkasa	8,0 %	B786
PT Intibenua Perkasatama i PT Musim Mas (Grupa Musim Mas)	16,3 %	B787
PT Pelita Agung Agrindustri i PT Permata Hijau Palm Oleo (Grupa Permata)	18,0 %	B788
PT Wilmar Nabati Indonesia i PT Wilmar Bioenergi Indonesia (Grupa Wilmar)	15,7 %	B789
Wszystkie pozostałe przedsiębiorstwa	18,0 %	C999

3. O ile nie określono inaczej, zastosowanie mają obowiązujące przepisy dotyczące należności celnych.

Artykuł 2

Kwoty zabezpieczone tymczasowym cłem wyrównawczym na podstawie rozporządzenia wykonawczego (UE) 2019/1344 zostają ostatecznie zwolnione.

Artykuł 3

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

⁽⁵³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. L 176 z 30.6.2016, s. 21).

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli dnia 28 listopada 2019 r.

W imieniu Komisji
Przewodniczący
Jean-Claude JUNCKER
